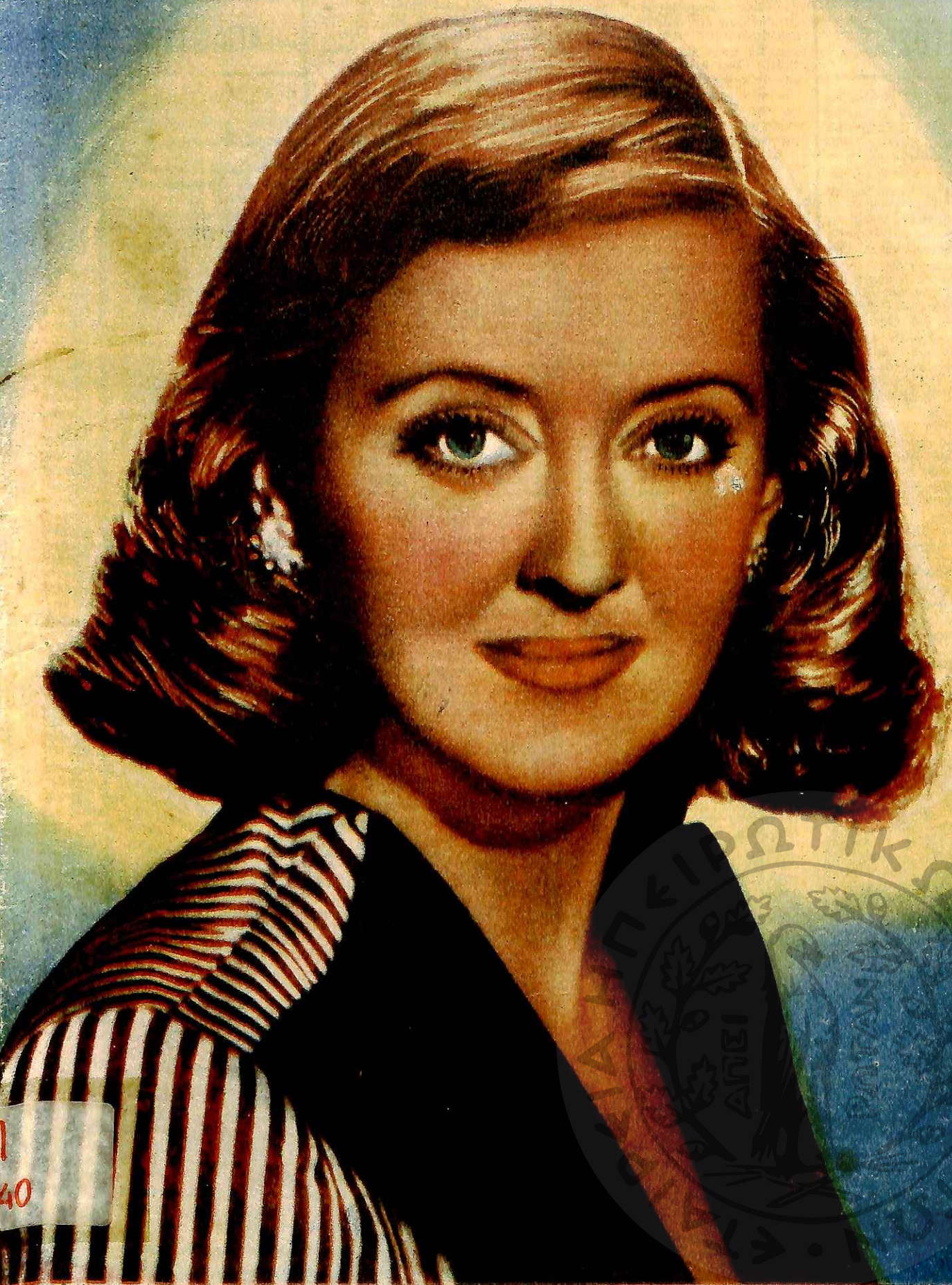

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

1
40

11

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Β. ΑΛΜΠΙΝΑΚΟΥ

ΜΙΑ ΠΡΟΤΟΤΥΠΙΑ ΤΟΥ «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»

Μπορείτε νά μᾶς ρωτᾶτε...

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΑΛΕΞ (Κρομμ.) : Ἡ ἀποστολή αὐτογράφων τῶν καλλιτεχνῶν μᾶς εἶνε ζήτημα πού ἀφορᾷ τοὺς ἰδίους. Βλέπετε ἐδῶ δὲν ἔχει ἐπικρατήσει αὐτὴ ἡ καλὴ συνήθεια καὶ τὰ ἐξόδα τῶν φωτογραφιῶν εἶνε μεγάλα. Γιὰ τὸ λάθος πού σημειώνετε ἔχετε δίκιο. Φωτογραφίες καλλιτεχνῶν ὅπως βλέπετε καὶ ἐδῶ εὐσάφει καὶ δημοσιεύουμε. Πρὶν γιὰ κάθε φωτογραφία δώσω νὰ ὑπάρχῃ καὶ τὸ ἀντίστοιχον ἐνδιαφέρον καὶ τοῦ προγράμματος καὶ τῆς θεατρικῆς εἰδήσεως γράφω. Ὅσο γιὰ φωτογραφίες στὴν ἐξώφυλλο—ἀν αὐτὸ ἐννοεῖτε—τὸ θέλουμε κι' ἐμεῖς πολὺ, ἀλλὰ προσκοπτεῖ καὶ τεχνικοὺς λόγους. Ἀν τοὺς παρακάμψουμε θὰ ἰκανοποιήσουμε τὴν ἐπιθυμία σας.

ΓΡ. ΑΡΩΝΗΝ : Ἐξαιρετικὰ καλὸ αὐτὸ πού ἐστειλάτε. Θὰ περιμένετε μόνον τὴν καθιέρωσιν τῆς Σελίδος τῶν Ἀναγνωστῶν. Ἐκεῖ θὰ φιλοξενηθῇ.

ΕΛΕΝΗ ΦΩΚΙΑΔΟΥ : Ἡ φωτογραφία τοῦ καλλιτέχνη πού προτιμάτε θὰ δημοσιευθῇ ὅταν θὰ ἔχῃ συμμετοχὴ στὸ πρόγραμμά.

ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΟ : Οἱ ἀπόψεις σας εἶνε σωστές, ἀλλὰ ἡ πολιτικὴ τοῦ ἱπουργείου πάνω στὸ ἐνδιαφέρον ζήτημα σας ἀποκλείει ἐλαιοτικότητες. Τὸ ὑπογραφεὶν ἔπρεπε βέβαια νὰ βοηθῇ τὸν τρόπο νὰ τακτοποιήσῃ ὠριμασμένους περιπτώσεις σὺν τῇ δικῇ σας. Στὴν ἀκούσιον ὑπηρεσίαν διεβιάσαμε σημεῖωμα μὲ τὴν περίπτωσίν σας, πού εἶνε καὶ περὶ πτωχὸς ἀλλοκλήρου κατηγόριας ἀσπυδαστῶν. Ἐγὼ ἔχω νεώτερα θὰ σὲ ἐνημερώσω.

ΤΕΥΚΡΟΝ ΡΑΜΟΝΑ : Μὲ τὴν σειρά τους θὰ δημοσιεύουν τὰ ἀποστολλόμενα στὴ Σελίδα τῶν Ἀναγνωστῶν. Εἶνε πολὺ καλὰ καὶ ἀδείξουν τὴ φιλοφροσύνη. Τὶς συνδέσεις σας σεβρίτε τὴν στὴ διευθύνσιν τοῦ «ΕΔΩ Ἀθῆναι» ἢ ὅποια θὰ ἀναβρίσῃ σὲ εἰδικὸν μουσικὸν τὴν ἐξέτασιν τους.

Σ. ΜΠΟΓΔΑΝΟΝ, Κ. ΡΟ-Ι-ΛΟΝ καὶ λοιπὴν παρέαν: Διεβίωσα τὴν ἐπιθυμίαν σας στὴν ὑπηρεσίαν Προγράμματος τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἀθηνῶν, μὲ τὴν παράκλησιν καὶ περίληψιν καὶ κῆποιον ἀπὸ τὴν πρῶτον χεῖρ ἐκπομπῆς.

ΝΙΚ. ΚΟΥΤΟΝ : Ὅπως θὰ παρακολουθήσατε, πολλὰ ἀπὸ τὴν διμυλίαν πού θέλετε, δημοσιεύονται στὸ «ΕΔΩ Ἀθῆναι». Αὐτὸ γίνεται γιὰ ὅσες ἐπιτρέπει ὁ χρόνος. Οἱ διακομιμαίσεις σας ὥρτες καὶ θὰ χρησιμοποιοῦνται ὡς ἰδέαι ἢ ἀποφασισθῇ νὰ μὴ γίνῃ ὁ τίτλος μόνον μὲ τυπογραφικὰ στοιχεῖα. Τὰ ἐμμετρητὰ σας ὥρτα καὶ κατὰ ἄλλαν γὰ γιὰ τὴν σελίδα μας.

ΣΟΒΑΡΟΝ : Τὸ ζήτημα πού θέγετε, ἀποτελεῖ ἀντικείμενον «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελὶς 2

Πόσες ἀπορίες δὲν δημιουργοῦνται στὴν καθημερινή σας ζωὴ! Πόσα ἐρωτήματα στὰ ὁποῖα σὰς εἶνε δύσκολο νὰ δώσετε μιὰ ἀπάντησιν! Ἀπὸ τὰ κοινότερα ἕως τὰ πλεονέκτα. Πόσοι π.χ. θὰ μπορούσαν ἐπὶ προχείρως ν' ἀπαντήσουν εἰς τὸ ἐρώτημα: Πότε ἐγεννήθη ὁ Πρόεδρος Τρούμαν; ἢ στὸ ἄλλο ἐρώτημα: Πῶς θὰ ξεθάψουμε ἕνα φέρεμα; ἢ πῶς μπορεῖτε νὰ ἀντιμετωπίσετε μιὰ δύσκολη περίστασις τῆς ζωῆς σας; Ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ ἄλλα ψυχολογικὰ ζητήματα πού σὰς ἀφοροῦν καὶ στὰ ὁποῖα εἶνε δύσκολο νὰ δώσετε μιὰ ὀρθὴ ἀπάντησιν, συμφωνοῦν μὲ τὴν ὁποῖαν θὰ κανονίσετε τὴ ζωὴ σας.

Σ' ὅλα αὐτὰ θὰ ἔχετε μιὰ σωστὴ θετικὴ, συγκεκριμένη ἀπάντησιν ἀπὸ τὴ στήλιν αὐτή. Τὶς ἀπαντήσεις θὰ τὶς ἔχετε ἀμέσως. Θὰ σὰς τὶς δίδῃ ὁ Ἀγνώστος Χ... πού εἶνε σὲ θέσιν νὰ ἀπαντᾷ σὲ κάθε σας ἀπορία καὶ νὰ λύῃ κάθε σας πρόβλημα. Μὴ διστάσετε λοιπὸν νὰ μᾶς γράψετε καὶ μὴ περιορισθῇτε γιὰ κανένα σας θέμα, ἀκόμα καὶ τὸ μυστικὸν σας, ἀφοῦ μπορεῖτε νὰ γράψετε καὶ μὲ ψευδώνυμον. Κάθε βδομάδα ἡ στήλιν αὐτὴ θὰ περιέχῃ τὰς ἀπαντήσεις σὲ ἐρωτήματα καὶ σὲ ἀπορίες σας. Εἶνε μιὰ πρωτοτυπία πού πρώτη φορὰ ἐγκαινιάζεται σὲ ἑλληνικὸ περιοδικὸ καὶ πού πρόκειται νὰ ἐξυπηρετήσῃ ὅλον τὸν κόσμον, κάθε κοινωνικῆς τάξεως, μικρὰς καὶ μεγάλης. Θὰ μᾶς γράψετε εἰς τὴν διευθύνσιν μᾶς (Περιοδικὸν «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ», Λεωχάρους 6) καὶ θὰ ἔχετε στὸ ἐπόμενο φύλλον τὴν ἀπάντησιν σαφῆ, καταληπτή.

μελέτης ἀπὸ τὸ ἀρμόδιο συμβούλιο. Ὑπάρχουν τεχνικὲς δυσκολίες πού εἶνε ἀνάγκη νὰ ὑπερπηδηθῇ. Διότι εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀντιμετωπίσῃ τέτοιες παρὰ τὰς ἀνάγκας καὶ παραλείπει. Ἡ Λυρικὴ μᾶς Σκηλὴ διοθετεῖ καλλιτεχνικὰ πρῶτῃ γραμμῇ ὁ πῶς ὁ Μαγκλιέρας, ὁ Ἐπιτροπάρχης, ὁ Δελάνος, ὁ Κοκογιάνης, ὁ Γληνός, ὁ Καρανῆς, ὁ Μουλάς, καὶ τὶς ὅσες ἄλλους πού πρέπει νὰ ἀκούονται καὶ πῶς ὅταν τῆς αἰδοῦσης τοῦ θεάτρου «Ὁλὺμπια», Γι' αὐτὸ εἶνε σωστὸς ὁ ἀπόφαισας.

ΕΛΛΗΝ ΚΙΤΣΑ : Ἡ Συμφωνία πού προτιμάτε θὰ περιληφθῇ σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ προγράμματα τῆς συμφωνικῆς συναυλίας τῆς Κρατικῆς Ὁρχήστρας πού μεταδίδεται ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν κάθε Κυριακὴ πρὸς τὴν 11. Συνεπὶς ἡ ἐπιθυμία σας θὰ ἰκανοποιηθῇ.

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ Χ (Κιάτον) : Σὰς εὐχαριστοῦν τὸ «ΕΔΩ Ἀθῆναι» καὶ, ὅτι κάνετε. Προηγουμένως θὰ εἶνε ἀπὸ τὰ προγράμματα τῆς Κρατικῆς Ὁρχήστρας πού μεταδίδεται ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν κάθε Κυριακὴ πρὸς τὴν 11. Συνεπὶς ἡ ἐπιθυμία σας θὰ ἰκανοποιηθῇ.

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ Χ (Κιάτον) : Σὰς εὐχαριστοῦν τὸ «ΕΔΩ Ἀθῆναι» καὶ, ὅτι κάνετε. Προηγουμένως θὰ εἶνε ἀπὸ τὰ προγράμματα τῆς Κρατικῆς Ὁρχήστρας πού μεταδίδεται ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν κάθε Κυριακὴ πρὸς τὴν 11. Συνεπὶς ἡ ἐπιθυμία σας θὰ ἰκανοποιηθῇ.

ΑΛ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΝ : Μὲ εὐχαρίστησιν γίνεται δεκτὴ ἡ ἐπιθυμία πού προτείνατε. Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ «ΕΔΩ Ἀθῆναι» γιὰ τὴν Θεσσαλονικίαν, πού εἶνε ἐξαιρετικὸν, ὅπως καὶ ἡ καλλιτεχνικὴ τῆς κινήσεως, πού ἀποτελεῖ μιὰ ἐκδήλωσιν τῆς καλῆς ἐκπαίδευσιν καὶ τῆς φιλοφροσύνης καὶ τῆς ἀντιμετωπίας τῆς ζωῆς θὰ φιλοξενηθῇ καὶ σὲ τὴν στήλιν τοῦ «ΕΔΩ Ἀθῆναι». Περιμένουμε τὸ φάκελ ὁ ὅς σας κάθε Παρασκευὴ τὴν 8.30 π.μ. καὶ μὲ κομμὰ φωτογραφία. Συνημμένη ἐπὶ τῇ προκειμένη καὶ μὲ τὸν κ. Γιάννη Στυλιδῆ, τὸν σπῆκερ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Θεσσαλονίκης.

ΝΙΚ. ΚΟΥΤΟΝ : Ὅπως θὰ παρακολουθήσατε, πολλὰ ἀπὸ τὴν διμυλίαν πού θέλετε, δημοσιεύονται στὸ «ΕΔΩ Ἀθῆναι». Αὐτὸ γίνεται γιὰ ὅσες ἐπιτρέπει ὁ χρόνος. Οἱ διακομιμαίσεις σας ὥρτες καὶ θὰ χρησιμοποιοῦνται ὡς ἰδέαι ἢ ἀποφασισθῇ νὰ μὴ γίνῃ ὁ τίτλος μόνον μὲ τυπογραφικὰ στοιχεῖα. Τὰ ἐμμετρητὰ σας ὥρτα καὶ κατὰ ἄλλαν γὰ γιὰ τὴν σελίδα μας.

ΣΟΒΑΡΟΝ : Τὸ ζήτημα πού θέγετε, ἀποτελεῖ ἀντικείμενον «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελὶς 2

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ἀποβάλετε τὴν ἰδέαν πῶς ὅλος ὁ κόσμος εἶνε γεμάτος κακίης. Ἐμπνεύσατε στὸν ἑαυτὸ σας τὴν βεβαιότητα πῶς ἀξίζετε πολλὰ καὶ πῶς πολλὰ μπορεῖτε νὰ κάνετε. Ἀφῆστε κατὰ μέρος τὴν ἀπαισιοδοξίαν. Τὸ πρῶτον κάνετε λίγη σπουδὴ γυμναστικὴ καὶ νὰ ἀποφεύγετε τοὺς μοναχικοὺς περιπάτους. Ἐπιδιώξατε τὴν συναναστροφὴν μὲ πρόσωπα γιὰ τὰ ὁποῖα νὰ εἶθε βέβαιος πῶς σὰς ἀγαποῦν καὶ σὰς ἐκτιμοῦν. Καὶ ἂν σὰς εἶνε δυνατόν ἐρωτεύθητε. Μ. ΔΙΑΜΑΝΤΗΝ: Θὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψιν τὴν ἐπιστολήν σας, ὥστε νὰ ἐπωφεληθῶμε ἐν καιρῷ τῆς συνεργασίας σας.

ΧΡΟΝΗΝ ΚΑΡΑΚΑΛΟΝ : Οἱ φιλόμουσοι ἔχουν πολλὰς ἀπορίες ὅσον ἀφορᾷ τὸ πρόγραμμα τῶν μουσικῶν ἐκπομπῶν, πού διότανται ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλη. Βέβαια ἡ ἀφθορία τῆς τῆς—μπαρ—ἐνοχλεῖ καὶ ἀπαρτίζει τοὺς περισσοτέρους. Ἀλλὰ ὑπάρχει σωρὸς δισκογραφικῶν ὅταν τὸ πρόγραμμά φέρνεται μὲ κλασσικὸν μουσικὴν. Γι' αὐτὸ ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς προσπαθεῖ νὰ συγκεντρώσῃ τὴν δισκογραφίαν ἀπὸ τῶν ἐκπομπῶν. Πάντως διεβίβασα τὴν γνώμην σας στοὺς ἀρμόδιους πού ἔχουν καὶ τὸ χρέος νὰ καταρτίζουν τὸ πρόγραμμά.

ΑΓΝΩΣΤΟΝ Ν. Χ. : Εἶναι ἀτύχημα, ἀφ' οὗ λέτε πῶς ἔχετε τόσο ὥρτια φωνή, τὸ ὅτι στερεώσατε καὶ τὴν σχετικὴν μορφὴν. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἀποκλείει τὸ δικαίωμα καὶ ὁποῖον σχετικὸν διαγωνισμὸν νὰ μετέσχετε, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑποχρέωσιν πρὸς τὸν ἑαυτὸν σας καὶ τὴν καλλιτεχνικὴν ἱστορίαν τοῦ τόπου νὰ προσπαθήσετε. Σὰς συμβόλῃ νὰ ἀπευθυνθῇτε στὸν κ. Φαραντᾶτο διευθυντὴ τοῦ μουσικοῦ προγράμματος τοῦ Ἑθνικοῦ Ἰδρυάτος Ραδιοφωνίας (Ρηγίλλης 4). Εἶναι λαμπρὸς μουσικὸς καὶ ἐξαιρετικὸς ἄνθρωπος. Θὰ σὰς ὑποδείξῃ τὴν τρέπην καὶ τὴν ὁδὸν καὶ θὰ σὰς βοηθήσῃ.

ΣΠ. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΝ : Ὁ σχεδὸν ὁ σταυρολέξος σας εἶναι περιφάνεια. Ὑστερὲς εἰς τὸν ποθέσιν λέξεων. Θὰ φροντίσουμε νὰ τὸ διορθώσουμε δευτέρως καὶ νὰ τὸ δημοσιεύσουμε ἐν καιρῷ.

Κ. ΨΑΡΡΟΝ : Τὸ ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο καλλιτέχνες εἶναι καλύτερος εἶναι ζήτημα προτιμῆσεως καὶ προσωπικῆς ἐκτίμησεως. Ἀλλ' ὅμως κατένας τους διαπρέπει σὲ διαφορετικὸν εἶδος. Ὁ Μπαγκρόν π.χ. ἔχει εἰδικότητα σὲ ταινίες ἀστρανομικῆς. Καὶ οἱ δύο στὸ εἶδος τῶν δισκογραφικῶν ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ τῆς ἐβδόμης τέχνης.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ Χ.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ • ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ • ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΤΟΣ Α' - ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 11
ΑΘΗΝΑΙ, 7 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1945

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

Διεύθυνσις Συντάξεως
ΣΠ. ΜΕΤΑΞΑΣ - Π. ΤΡΟΥΜΠΟΥΝΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΜΕ ΕΙΔΙΚΑΣ ΣΕΛΙΔΑΣ ΔΙΑ ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΩΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΩΝ ΣΤΑΘΜΩΝ ΑΘΗΝΩΝ.
ΘΕΣ Σ.ΛΟΝΙΚΗΣ ΛΟΝΔΙΝΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΚΕΝΤΡΩΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ.

ΓΡΑΦΕΙΑ: ὁδὸς Λεωχάρους 6. Ἀριθ. τηλ. 33 209 ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἔτη 38.000. Ἐξ. 20 000. Τριμ. 10.000 ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 800

ΣΗΜΕΡΑ...

Κάποια νύχτα, ἡ Ἰταλικὴ Αὐτοκρατορία ἐξύπνησε τὴν Ἑλλάδα : — «Θέλω τὰ ἐδάφη σου γιὰ νὰ κάμω ἀπὸ αὐτὰ τὸν πόλεμον ἐναντίον τῶν Λαῶν τῆς Ἑλευθερίας! Τὰ θέλω τώρα, σὲ τρεῖς ὥρες!». Ἡ Ἑλλάς εἶπε βιαστικὰ ἕνα «Ὁχι!», καὶ μὲ τὸ ὅπλο στὸ χεῖρ βρέθηκε τὴν ἴδιαν στιγμὴν στὴν Πίνδον. Γύρω τῆς ἄλλες χώρες πῶς μεγάλες, πῶς δυνατές, δὲν εἶχαν τολμήσει νὰ ποῦν τὸ «Ὁχι!», καὶ τὰ ἐδάφη τους πλημμύριζαν ἀπὸ τοὺς σιδερόφρακτους στρατοὺς τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἑλευθερίας!... Γρήγορα ἔστειλε ἡ Πίνδος τὸ πρῶτον ἄγγελμα τῆς Νίκης... Κι' ὕστερα, νίκης ἄλλες, ἡ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη καὶ κατὰ πλῆξιν καὶ θαυμασμοὺς καὶ ἐνθουσιασμόν σὲς ἐλευθερὲς Χώρες, καὶ λύσσα καὶ ἀπέλπισιν καὶ μῆκος στὴν παράταξιν τῶν ἐχθρῶν!... Ὁ Γερμανὸς πρεσβευτὴς ἔφθασε κάποτε στὸ Γραφεῖο τοῦ Πρωθυπουργοῦ τῆς νικητρίας Ἑλλάδος γιὰ νὰ σώσῃ τὸ... γόπτρον τοῦ συμμάχου του : — «Δέχεσθαι νὰ κάμῃς ἀνάγκη μὲ τὴν Ἰταλίαν; Γι' ἀντάλλαγμα θάχης δ.τι ἐκέρδισες μὲ τὴν νίκην σου ὧς τώρα, μὲ τὸ κέρδος μαζί ὅτι θὰ τελειώσῃ γιὰ σένα ἀπὸ τώρα ὁ Πόλεμος μὲ μιὰ νίκη πού κανεὶς δὲν θὰ μπόρῃ νὰ σοῦ τὴν ἀμφισβητήσῃ ποτέ!». Δὲν χρειάστηκε νὰ σκεφθῇ ἡ Ἑλλάς. Κι' ὁμως βρισκόταν τότε σὲ τὴν Χειμάρρα, κι' εἶχε ἀγκαλιάσει, ὅλα τὰ σκλαβωμένα παῖδιά της, κι' εἶχε νικήσει. Καὶ τὸ «Ἀλλοῶς...» τοῦ Γερμανοῦ ἀπελοῦσε πολλὰ. Δὲν χρειάστηκε νὰ σκεφθῇ πολὺ ἡ Ἑλλάς. Κι' εἶπε καὶ τώρα : — «Ὁχι!»

Οἱ σιδερόφρακτες μεραρχίαι τοῦ Χίτλερ ἐπνίξαν τὸ δεύτερον «Ὁχι!» στὸ αἷμα της... Τί μ' αὐτὸ; Εἶχε σωθῇ ἡ Τιμὴ τοῦ Ἑθνικοῦ! Καὶ, ἄλλωστε, κάποτε ὁ Πόλεμος θὰ τελείωνε, κάποτε ἡ Νίκη θὰ ἐδικαίωε τὰ «Ὁχι!» της. Καὶ σκλάβοι, καὶ πεινασμένοι, καὶ τυφεκισμένη, καὶ βασανισμένη, ἐπολέμησε γι' αὐτὴν τὴν Νίκη... — «Θὰ τὴν μοιρασθῶμε μαζί!», τὴν εἶχαν βεβαιώσει οἱ Μεγάλοι τῆς Σύμμαχοι. Καὶ σήμερον...

Νὰ θρηνηθῶμε πάνω στὰ ἐρείπια τῶν ἐλπίδων μας, πού ἐσώρρισαν στὴ μακρινὴ ἀμερικανικὴ Μεγαλοπόλιν μὲ τὴν ἀποφασίαν τῶν οἱ Σύμμαχοι μᾶς; Χίλιες φορὲς ὅχι! Δὲν ταιριάζουν στὸ Λαὸ τῆς Πίνδου καὶ τῆς Κορυτσᾶς καὶ τοῦ Ἀργυροκάστρου καὶ τῶν Μακεδονικῶν ὀχυρῶν καὶ τοῦ Ἀλαμίν καὶ τοῦ Ρίμινι, οἱ θρήνοι! Ἐνα ταιριάζει : Ἡ σκέψις, ἡ ὑπερήφανη σκέψις ὅτι πολέμησε γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ νίκησε γι' αὐτήν, μονάχα γι' αὐτήν. Ὅτι ἡ Νίκη τοῦ δὲν ξεγράφεται γιὰτὶ οἱ Δυνατοὶ ἀνῆλθον νὰ τὴν ἀμφισβητήσουν! Κι' ἀκόμα, ὅτι, μένουν πάλι καὶ τώρα σκλάβοι «Ἕλληνες καὶ Τάφοι ἀθανάτων Νεκρῶν λίγο πῶς πέρα ἀπ' τὸ ἐλεύθερον ἔδαφος» καὶ μένουν ἀκόμη, ἴσως γιὰ πολὺ ἴσως γιὰ λίγο πῶς ἀργότερα, ἀγῶνες ἄλλοι, πού ὅμως πρέπει νὰ εἶνε ἀγῶνες μονάχα ἑλληνικοί, γιὰ τὴν Ἑλλάδα μονάχα καὶ ποτὲ πιά ποτέ! ποτέ! γιὰ ἄλλον κανένα!

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΣΑΒΒΑΤΟΚΥΡΙΑΚΑ

Περὶ τοῦ «Τζερεμέ»

ΤΟΥ ΤΑΚΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ ΦΟΡΤΟΥΝΙΟ

Ἐνας ἀτυχὲς ἀρραβωνιστικός — καὶ μάλιστα πολὺ γυνώστης στὴν Ἀθηναϊκὴ κοινωνίαν — ἔφαγε πρὸ ἡμερῶν, στὴν ἔξοδο κοσμικοῦ κέντρου ἕνα παταγωδέστατον, χαστούκι, μὲ τὸν χεράκι τῆς «δυναμικῆς» — ἴσως δὲ καὶ... ἀεροδυναμικῆς — ἀρραβωνιστικῆς του, πού περιόρισε τὸν ἀρραβῶνα του, γιὰ νὰ φύγῃ μὲ τὸν ἐκλεκτὸ τῆς καρδίας της.

Τὸ ἐπεισόδιον, πού κυκλοφορεῖ τώρα μὲ διάφορες γαρυμπούρες στοὺς ἀθηναίους κύκλους, ἐπρόκαλεσε μεγάλη συζήτηση σ' ἕνα σαλόνι, ὅπου ἐτέθη τὸ ἐνδεχόμενον πρόβλημα :

— Ποῖος εἶνε πιθανώτερον πῶς μπορεῖ ν' ἀσφαλίσῃ καλύτερα τὴν εὐτυχίαν μιᾶς νέας; Αὐτὸς πού διαλέγουν οἱ γονεῖς τῆς γι' αὐτήν, — καὶ τέτοιος εἶνε ὁ χαστουκιώτης ἀρραβωνιστικός — ἢ αὐτὸς πού διαλέγει ἡ ἴδια;

Τὰ δεσποινίδια σκεπώθηκαν ἐξαραιωμένα. Μοντέρνα, αὐθαγὰ, ἀντοτελὴ καὶ αὐτοκρίναρχα φώναξαν ὅλα μαζί, τὴν ἀντίληψιν καὶ τὰ μάτια τῆς πείρας — τὰ μάτια τῶν γονέων — βλέποντες συνήθως πολὺ πῶς σωστά. Μπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ — καὶ μάλιστα σ' αὐτὴν τὴν ἡλικίαν — ἕνα τζερεμέ. Τὸν ἐξωραΐζουμε, τὸν ἐξιδανικεύουμε, τὰ ἐλαττώματά του τὰ βλέπουμε σὰν προτερήματα. Ἀν τὸν στεφανώσουμε ὅμως αὐτὸν τὸν τζερεμέ :

— Ζήτω ἡ... αὐτενέργεια!... Μ' ἀρέσει ἐμένα :... Τὸν πῆρα. Κι' ἄς τοὺς ὅλους νὰ λένε, τί μπαίνουν οἱ τρίτοι σ' αὐτὴν τὴν δουλειά;

Οἱ ἄλλες ὅμως ἐννοοῦσαν νὰ συζητήσουν. Καὶ τὰ δεσποινίδια τότε ἀπεχώρισαν ἐν ἀντιπολίτευσιν. Οἱ ἀπομεινάρτες πῆραν μέρος σὲ συζήτηση, ἄνδρες καὶ γυναῖκες μ' ἀσυνήθιστον πάθος, μὲ φανατισμὸν. Κι' ὅπως εἶνε φυσικὸ χωριστὰν ἀμέσως σὲ δύο στρατόπεδα : Σ' αὐτοὺς πού ὑποστήριζαν τὴν ἐκλογὴν τῆς νέας, καὶ στοὺς ἄλλους πού πῆσαν τὸ μέρος τῆς ἐκλογῆς τῶν γονέων.

Ἀλλὰ τὸ πελάγωμα ἦταν τέλειον. Ὁ καθένας ἐπέμενε στὴν ἀπόψιν του, μὲ μιὰ θεωρίαν ἐντελὲς αὐθαίρετη. Εἶχε δημιουργηθῇ χάος, ἀληθινὴ συγχύσις φρενῶν καὶ γλωσσῶν. Ἐνῶς ψυχράτος ὁμιλητῆς ἀνέλαβε νὰ βάλῃ κάποια τάξιν στὰ πράγματα :

— Κυρίες καὶ κύριοι! εἰπε.—Μὴ γενικεύετε πρὸς Θε-

οῦ! Ἐδῶ ἔχουμε νὰ κάμουμε μὲ μιὰ συγκεκριμένη περίπτωσιν—μὲ μιὰ νέα δεκάετη ἔτων. Νομίζετε ὅτι, σὲ τέτοια ἡλικία ἕνα κορίτσι μπορεῖ νὰ διαλέξῃ σωστὰ τὸν ἄνδρα πού θὰ τὸν κάνει εὐτυχισμένον;

Παιδαγωγικὸν σήκωσε ἡ ἐρώτησις του. Ἀλλὰ μπόρεσε νὰ κυριαρχήσῃ μ' ἕνα πρῶτον ἐκ καθήκοντος :

— Μὴ φωνάζετε!... Σ' ἐλπίσας τὴ συζήτηση συγχύζετε δύο πράγματα, πού δὲν ἔχουν καὶ πολὺ μεγάλη σχέσιν μεταξύ τους: τὸν ἑρῶτα μὲ τὸ γάμο. Καὶ ἔρετε τί λένε γι' αὐτὰ τὰ δύο; ὁ ἑρῶτας εἶνε φυσικὴ καὶ ὁ γάμος Χημεῖα!

— Τί ἐννοεῖτε; ἔκαμε μιὰ φωνή.

— Θὰ ἐξηγήσω. Δὲν σὰς ἐρώτησα καθόλου ἂν μπορῇ ἕνα κορίτσι σ' αὐτὴν τὴν ἡλικίαν νὰ διαλέξῃ αὐτὸν πού... θ' ἀγαπήσῃ!... Δὲν εἶπα τέτοια κουταμάρα. Κανεὶς δὲν μπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ μὲ τὴν γνώμην τῆς ἀντιλήψεως καὶ ταμῆας τοῦ ἄλλου! Αὐτὸ εἶνε βέβαιον. Ἐδῶ πρόκειται ὅμως γιὰ ἐντελὲς ἄλλο πράγμα: Πρόκειται γιὰ γάμο, γιὰ μιὰ ὁλόκληρη ζωὴ, γιὰ παῖδιά, γιὰ οἰκονομίαν γιὰ ἕνα πλήθος πρακτικῶν ἀποφαισῶν, ὅπου ἡ γνώμη, ἡ ἀντίληψις καὶ τὰ μάτια τῆς πείρας — τὰ μάτια τῶν γονέων — βλέποντες συνήθως πολὺ πῶς σωστά. Μπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ — καὶ μάλιστα σ' αὐτὴν τὴν ἡλικίαν — ἕνα τζερεμέ. Τὸν ἐξωραΐζουμε, τὸν ἐξιδανικεύουμε, τὰ ἐλαττώματά του τὰ βλέπουμε σὰν προτερήματα. Ἀν τὸν στεφανώσουμε ὅμως αὐτὸν τὸν τζερεμέ :

— Ζήτω ἡ... αὐτενέργεια!... Μ' ἀρέσει ἐμένα :... Τὸν πῆρα. Κι' ἄς τοὺς ὅλους νὰ λένε, τί μπαίνουν οἱ τρίτοι σ' αὐτὴν τὴν δουλειά;

Οἱ ἄλλες ὅμως ἐννοοῦσαν νὰ συζητήσουν. Καὶ τὰ δεσποινίδια τότε ἀπεχώρισαν ἐν ἀντιπολίτευσιν. Οἱ ἀπομεινάρτες πῆραν μέρος σὲ συζήτηση, ἄνδρες καὶ γυναῖκες μ' ἀσυνήθιστον πάθος, μὲ φανατισμὸν. Κι' ὅπως εἶνε φυσικὸ χωριστὰν ἀμέσως σὲ δύο στρατόπεδα : Σ' αὐτοὺς πού ὑποστήριζαν τὴν ἐκλογὴν τῆς νέας, καὶ στοὺς ἄλλους πού πῆσαν τὸ μέρος τῆς ἐκλογῆς τῶν γονέων.

Ἀλλὰ τὸ πελάγωμα ἦταν τέλειον. Ὁ καθένας ἐπέμενε στὴν ἀπόψιν του, μὲ μιὰ θεωρίαν ἐντελὲς αὐθαίρετη. Εἶχε δημιουργηθῇ χάος, ἀληθινὴ συγχύσις φρενῶν καὶ γλωσσῶν. Ἐνῶς ψυχράτος ὁμιλητῆς ἀνέλαβε νὰ βάλῃ κάποια τάξιν στὰ πράγματα :

— Κυρίες καὶ κύριοι! εἰπε.—Μὴ γενικεύετε πρὸς Θε-

Εξελίχεται το γούστο τέχνης

ΠΡΙΝ ΑΠΟ 30 ΧΡΟΝΙΑ

Από τη ζωή

Μία κοντσίνα

Του Ν. Γ. Μαντζαβίνου

— Μωρέ τι θα γδούμ' άκόμα! Πόλεμο και πόλεμο κάθε χρόνο. Τώρα μη σου μένη άμ-δολία. Παναγή, πώς θα κάμω-με και τόν τρίτονε.

— Έκεϊός ό Τάλας. Γερά σιμε, τ' άταίει' χρειάζονται να τόν έκανε κανέναν ταλα-σιού.

— "Αμ' έννοια σου, μάτια μου, και ό Λευτέρης, θά σου τόν συγυρίση.

— Έτσι καλαμπουρίζοντες και συζητούντες εις ένα καφε-μεδάκι τών 'Αθηνών δύο συμπο-λίται άρτι εκ της εϋάνδρου Κε-φαλληνίας άφιχθέντες, εξεθεά-ζον τήν πολιτικήν του Βενιζέ-λου και άλλοίμονον εις έκείνον που ήθελε τήν κατακρίνει.

— Έν τούτοις κάποιος εκεί πα-ρακαθήμενος έτόλμησε δειλά-δειλά να τούς παρατηρήση, ότι δεν θα είχαμε αύταις της προ-μύουρες, άν ό Βενιζέλος έφρόν-τιζε ν' αγοράσή του βραζιλιάνο.

Οί δύο Κεφαλληνες παραξε-

βέλουν να διαλέγουν αύτοί. Είνε άλλα τα προσόντα του έρωστή κι' έντελως διαφορε-τικά τ'α χαρίσματα του συζύ-γου.

— "Ωστε θέλετε, διέκοψε μια κυρία, να χωρίσετε όρι-στικά τó γάμο από τόν έρω-τα ;

— Δεν τ'α χωρίζω εγώ. Εί-νε χωρισμένα. Όταν συμβή να πηγαίνουν μαζί είναι ή έξέλιξη. Είνε τó θαύμα. Κι' έπειδή άκριδώς τ'α θαύ-ματα δεν γίνονται κάθε μέ-ρα, είναι τ'α διαζύγια τόσο άφθονα στην εποχή μας.

— Όταν όμως παντρεύεται κανείς δεν τó κάνει για νά... χω-ρίση. Κυτάζει από πούν πώς ό γάμος του θα είναι όσο μπο-ρεί στερεώτερος. Πηγαίνετε να ιδήτε τις άγώνες τών δια-ζυγίων. Είνε συνήθως τó συμ-πέρασμα τών γάμων από έ-ρωτα. Σπάνια χαλούν οι γά-μοι που γίνονται από σωστή έκτίμηση άλλων παραγόν-των: Χαρακτήρος, σωματότη-τος, σταδίου, μέσων.

— Αυτό πιθανόν να είναι έ-τσι — έλεε κάποιος — άλλ- από τόν έρωτα ή ούτως ή άλ-λως θά περάση κανείς. Και είνε προτιμότερο να τόν πε-ράση μέσος στο γάμο παρά να τόν γυρεύη έπειτα έξω ά-πό τó γάμο, άφού παντρευτή.

— Σ' αυτό τó επιχείρημα δεν είχε τί ν' αντίταξη κανείς. Κι' έτσι συμφώνησαν όλοι, ότι τó γαστρούκι έδόθη από τη Νέα... «μάλλον καλώς»!

ΦΟΡΤΟΥΝΙΟ

ΤΟ ΒΙΟΛΙ

Του ΣΩΤΗΡΗ ΣΚΙΠΗ

Τήν ξανθομάλλα ρηγοπούλα τήν δροσερή σάν τήν Αύγη, ξελόγιασε τó παλληκάρι που τέχνη του είχε τó βιολί.

Και σάν τó γρίκισεν ό Ρήγας με τó μαχαίρι τó χρυσό — κλάψτ' όμορφες και κλάψτε (νειάτα) θάνατο δίνει και στους δύο.

Σε μι'α σπηλιά τ'α σώματάτους έπέταξε τ' άγγελικά, τροφή νά γίνουνε στά όρνια, τροφή νά γίνουν στά θεριά.

Παράπονο τó παλληκάρι άλλο δεν είχε στην ψυχή, μόνο που άντάμα του δε ρίξαν και τó άκριβό του τó βιολί.

Κι' όταν τήν άρμονία ρυθμίση σ' όλες άπάνω τις χορδές, τέτοιο βιολί — ραγίστε πέ- (τρέξ!) — δεν ξανακούστηκε ποτέ.

ή ώρα μας.

— Εϋχαρίστως. Μά τι έν-νοείς; Έτσι, άέρα; — "Οχι δά. Ένα δίφραγκο στής είκοσι μία.

— Πάει καλά. — "Αμέσως έπλησίασε και έ-λαβε θέσιν άπάντη τού Πα-γαγι ή όποιος έκάλεσε τó παι-δί να τούς φέρη μι'α κοντσίνα.

— "Ο Γεράσιμος άρχισε να χασμουριέται και έως ότου έλ-θουν τ'α χαρτιά, έστράφη πρós τόν νέον φίλον και τόν έρώτη-σε αν έβήκαν ή κατ'άμπε— έννοαν τ'α πεπόνια—και προ-σέθεσεν ότι είχε μεγάλην δρε-ξιν να φάγη μορόπουλα—έν-νοαν τ'α κολοκυθάκια. "Αλλ' ό νέος σύντροφος ήρ'έσθη να χα-μογελά άόριστος, διότι δεν κα-τάλαβε ούτε λέξι από τήν φρα-σεολογία του Γεράσιμου.

— Έν τó μεταξύ έφθασε, και τó παιδί με τ'α χαρτιά και τ' άφηκεν επί της τραπέζης. "Ο Παναγής τ'α έλαβε και άρχισε να τ' ανακατεύη. Αιφνιδίως, ό-μως έσταμάτησε ώσει άπορών έπειτα λαμβάνει, όλη τήν δέσ-μην επί της δεξιάς του και έ-φαίνετο ως να τήν έζυγίζεν επί της παλάμης, όπως κάμνει ό θέλων να ύπολογίση τó βάρος σώματός τινος.

— Μετ' όλίγας στιγμάς στρέ-φεται πρós τόν μέλλοντα συμ-παίκτην του και τού λέγει, με-τ' άποποίησης : — Λείπει ένα χαρτί !

Και μες στό τρίτο μεσονύχτι σηκώνεται και τήν καρδιά της ρηγοπούλας ξεριζώνει από τó στήθος της βαθιά.

— Ένα βιολί μ' έκείνη φτιάνει και τήν καρδιά τού χορδές άπ' τις ξανθές της τις πλε- (ζούδες, ζούδες) που 'ταν στους ώμους της (λυτές).

Και στά κερένια του τ'α χέρια άδράχνει, τώρα τó βιολί άόρα χορδή του που θ'άγγιξη θ' άχήση κοριτσιού φωνή.

Και θενά πη: Μή τ'α ξανθά (μου) τραβές μαλλάκια και πονώ. Σκύψε, κακέ, και φίλησέ τα σκύψε, άκριβέ, που σ'άγαπώ.

Γιατ' ή καρδιά είνε που σπα- (ράζει) τής σκοτωμένης όμορφιάς και βγαίνει σάν αιώνιος θρή- (νος) από τ'α βάθη της σπηλιάς.

— Τι έκανε λέει; πώς εί-πε; λείπει ένα χαρτί; που τó ξέρεis ; — Νά, δεν βλέπεις που τ'α ζύγια. Λείπει, ένα χαρτί.

— "Ο άλλος, ένεός πρό του τρόπου της άπροσοχήτου αυ-τής ανακαλύψεως, έπήρε τ'α χαρτιά από τ'α χέρια του Πα-γαγι και άρχισε ταχέως να τ'α μετρά: ένα δύο, τρία, τέσσα-ρα, πέντε... σαράντα όκτω, σαράντα έννηνά πενήντα, πε-νήντα ένά!

— Μπράβο γεία σου! Μω-ρέ, τί είσαστε σείς; "Ετσι από τó βάρος της τράπουλας κατ'ά-λαβες πώς λείπει, ένα χαρτί και νομίζεις ότι τώρα εγώ θά παιζώ μαζί σου κοντσίνα! Πο-τέ τών ποτών ! και... καλή νύχτα σας !

— "Ηγέρθη έπ'ήρε τó καπέλλο του και εδάδιζε πρós τήν θύ-ραν.

Οί δύο Κεφαλληνες έμειναν άκινητοι πρό της αλφειδίας αυ-τής αναγορήσεως. "Αφού δε άλ-ληλοεκτυτάθηκαν έστράφη ό εις πρós τόν αναγορεύοντα και τού έκρούσας:

— "Αίντε να λουφάξης, αίν-τε βουβάλι, να κουνάρε τσού τοίχους, που σου παρασφάνη-κε τó άπλούστατο τών πραγ-μάτων και τ'άχασες, χάχα, και θέα, μωρέ, να κóινης και τόν Βενιζέλο! (Μάιος 1914)

Ν. Γ. ΜΑΝΤΖΑΒΙΝΟΣ

Ο κόσμος της Τέχνης

Συρρεαλισμός

Του Κ. ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

— Ένα χρονογράφημά μου που δημοσιεύτη-κε στη στήλη αυτή έδώ κι' ένα μήνα με τόν τίτλο «Ονειρό» έγινε άφορμή να θυμώσω μι'α άναγνώστρια. "Αφού με έομείβετο με δύο πολυσέλιδα γράμματα που μεϊναν άνα-πάντητα εξ αίτίας τών πολλών μου άσυχολιών ήρθε να μού τ'α ψάλε, «προσωπικώς».

— Γιατί μιλάτε με τόση περιφρόνηση για τó «Συρρεαλισμό»; τήν πιό ρωμαλέα πνευματική έκδήλωση της εποχής μας; Είσαστε λοιπόν, τόσο σκιάφος της λάμιας που όνομάζουν «πα-ράδοξη»; Δεν μπορείτε να ξεφύγετε από τó έσάλο του κλασικισμού και να χαρείτε τ'α γούργαρα νερά της νέας Τέχνης;

— Νά με συμπάσθε, κυρά μου, διαμαρτυ-ρήθηκα, δεν είμαι έχθρος του «Συρρεαλι-σμού». Τόν κακό συρρεαλισμό είναι που δεν άνέχομαι. Έκείνον που ξεπερνάει κάθε όριο καλαισθησίας και λογικής.

— Καλαισθησίας, λογικής... Κούφιος έννοιος, ξεπερασμένος, Έχετε διαβάσει Πάολ Βαλερύ; Ξέρετε πόσο μεγάλη σημασία έδινε στο ψύ-χωρμπο και πού έγραφε τις συνταγές τών όρθολογιστών;

— "Ο άνθρωπος, ό ποιητής που παραδίνε-ται στό άσύνειδο και που σ' αυτό βρίσκει τή δύναμη του και τήν καλήθειας στηρίζεται όσο πάει περισσότερο στή θλακεία τού άνα-γνώστη.

— Δικές σας είναι, αυτές οι άρλουθίες; — "Οχι, δυστυχώς είναι τού Βαλερύ. Πι-σθή μετέφραση από ένα κοκίμιό του για τήν ποίηση.

— Ψέμματα! Έκείνος ήταν ό κήρυκας τού αθεορητισμού;

— "Ο Βαλερύ κήρυκας τού αθεορητισμού; Άκούστε λοιπόν και τή συνέχεια, που ή ίδια μου θυμίστηκε άθελά σας: «Πώς τó αθεόρ-μητο και τó άστόχαστο είναι πιό πολύτιμο και άξιόπιστα από τó άποτελεσμα τού στε-χασμού, αυτό είναι ιδέα της Πυθίας, τó έλ-δωλό τού Μαντείου!».

Μικρή παύση, όπως λένε στό θέατρο. "Α-μηνά, ευερική σύσταση τών χειρών και τέλος αλλαγήμα τόνου.

— Θά ήθελα να σας συμπληρώσω με τó συρ-ρεαλισμό. Δέ χρειάζεται παρά λίγη καλωσύ-νη τóση δά καταόηση, μι'α κάποια διάθεση επικοινωνίας μαζί του. Σας έφερα μερικά ποιήματά μου. Διαβάστε τα προσεχτικά κ' έλ-πιζώ ν' αλλάξετε γνώμη.

— Όταν έγραφε ή ποιήτρια—που είναι, νέα καλοφτιασμένη, χωρίς τó έξωτερικό της να έμνηνει κοιμώμενη άνησυχία—άνοιξα τ'α χειρό-γραφα.

Τό πρώτο και καλύτερο τραγούδι της είναι σύντομο. Γραμμένο με τή γνώστη μέθο-δο τών κακών συρρεαλιστών που προσποι-ούνται τόν αθεόρητο ενήρ βασανίζονται να έφεύρουν τις πιό άπίθωνες φράσεις, έχει αυτή τήν πρωτοτυπία: ότι είναι χυμένο στά καλού-πια της παραδόσεως. Δεν τού λείπει μήτε τó μέτρο, μήτε ή όμοιοκαταληξία. "Επιτρέψτε μου να σας τó προσφέρω όλόκληρο—κι άν-γ-γίχτε:

— "Ησιαν άστέρια τ'α νερά και γέμισαν έστράχια και κύλησαν τ'α θραχία να πνέουν τούς ευθούς μά τó άεροπλάνο έχουσε χιλιάδες τ'α μπουπόνια στά μορμαρένια αλώνια που θρέψαν τούς Θεούς

Τό ποιήμα έχει τόν τίτλο «Κενό». Και πρέπει να παραδεχτούμε πως σ' αυτόν, τουλάχιστον ή ποιήτρια σημεκώνει έξαιρετικήν έπι-τυχία.

ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Παρακολουθήσατε από σήμερον τó νέον μυθιστόρημα τού Άκκαδημαϊ-κού Κ. ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ :

«Λουλούδια

ΣΤΟ ΥΚΡΕΜΟ»

Δημοσιεύεται εις τήν 10ην Σελίδα.

ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΕΙΝΑΙ ΠΑΛΙ ΣΚΛΑΒΩΜΕΝΟΙ....

ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟ

6 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1940

Του Κ. Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΝ. (Δεκέμβρης τού 1940). — Μεγάλη ή δύναμή σου, γα-λάζια σημαία μας! Βλέπω τή δύναμη αυτή τή στιγμή, που τó φορτηγό αυτο-κίνητό μας σταθεύει έμπρός στό Δη-μαρχείο μέγαρο τού Άργυροκάστρου. Στη πλατεία χάλκινο όρθώνεται, τó α-γάλμα τού τσέρτσι Στόπολι, έθνικος ή-ρωα τών Άλδων, και στόν εξώστη του Δημαρχείου καμαρώνει ή κυανόλευ-κη. Τώρα μόνο άρχίζουμε και να αισθα-νόμαστε όσα ως τή στιγμή αυτή τ'α ξε-ραμε άλλα δεν τ'α νοιώθαμε : ό γαλανός Σταυρός μας στην καρδιά τού Άργυ-ροκάστρου! Κυτάζουμε ό ένας τόν άλ-λον σάν να λέμε :

— "Ωστε αλήθεια !... Μπορεί ποτέ να μη λήη τήν αλήθεια τó γαλάζιο αυτό πανί που κυματίζει κά-τω από τó γκρίζο ούρανό της γραφικής πόλεως ;

Βαδίζουμε πρós τήν Μητρόπολι. Παρα-μερίζουν οι Άλδωνοί και παρακολουθούν με άπορία τή συνοδεία. Τρέχουν οι Έλ-ληνες, άρπάχον τó χέρι τού Δεσπότη, τó φέρνουν στά χείλη, τó φέρνουν στό μέτωπο. Ένας κατάλευκος παπάς γονα-τίζει, κάνει τó σταυρό του, ατενίζει τόν ούρανό και λέγει :

— Νύν απόλυσις...

Πρίν πάμε στό Άργυροκάστρο μας είχαν μιλήσει με σκεπτικισμό. Ποιός ξέ-ρει ; Τόσα χρόνια χωρίς σχολεία... με τόσους πίεσις, με τόσους εξαναγκα-σμούς...

— "Η νέα γενιά ίσως να μη ξέρη ούτε τή γλώσσα τών πατέρων της. Στους πα-λαιότερους ίσως θά έχη άμβλυνθή ή έ-θνικη συνείδησις και να προσαρμόστη-καν και ψυχικά στή νέα κατάσταση που δημιούργησε τó Ιταλικό πέλωμα. Μου τώ-λεχαν και δεν είχα δυσκολία να τó πι-στέψω.

— "Αθανάτη Έλλάδα! Σε είδα πάλι και ντράπηκα για τούς διαταγμούς. Σε είδα στην έκφραση τών Έλλήνων αυτών τού Άργυροκάστρου που γιόρταζαν τήν πιό χορήμερη μέρα της ζωής τους. Σε είδα στά δοκρυμμένα μάτια τών Βορειοηπει-ρωτών. Σε είδα στους νέους που άγκά-λιάζουν τούς φαντάρους μας και τούς λένε σε τόνο προσταγής : «Δεν μπορείτε πι'α να φύγετε από δω!».

— Σε είδα στά νήπια που άκτινοβολούν όλόκληρα όταν ής άσφαφέστερη ένθάρρυνση τού άλ-δανικού πληθυσμού. Δεν άπλωσαν τó χέρι ούτε ένα τσιγάρο να έγγίσουν. Έ-πληρώσαν τ'α πάντα οι φαντάροι μας. "Αποδείξεις έδιναν οι διοικητά για τ'α είδη που έπρεπε να προμηθευτούν από τήν πόλι. Έτσι παρατηρήθηκε τó άσύ-νηδες φαινόμενο από τήν πρώτη άκόμη μέρα της εισόδου τού Στρατού μας να μην κλείση ούτε ένα κέντρο, ούτε ένα κατάστημα, αλλά ή πόλη να συνεχίζει τόν κανονικό ρυθμό της ζωής της. "Οσοι έόρουν τί θά π'είσθλη σ'οιστοσέ σε μι'α πάλη θά έκτιμήσουν τή σημασία τού φα-νταρίου αυτού. "Οι Έλληνικές Στρατός δεν δίνει μόνο δείγματα ήρωισμού. Δίνει συγγένους και δείγματα πολιτισμού. Τά μυστικά ή συμπεριφορά του άπάντη-των αίσχυαλόντων. Τό μυστηριό ή διαγω-γή του στίς πόλεις που καταλαμβάνει.

— "Ελληνίδα ! Τι θέλετε να είμαι ; — Άλλα έκει όπου είδα περισσότερο τή δύναμη της φοβερής μας ράτσας, είναι όταν άπνέθουν τήν ήλιθια έρώτηση τού ρεπόρτερ :

— Και τó έθνικό φρόνημα ; — "Ο άνθρωπος που ρώτησε ήταν ένας μεσήλικ, τύπος νοικοκυρή με πλατύ κε-φάλι, τυπική ήπειρωτική μορφή, σοβα-ρός, βαρύς, μεταμμένος στά λογία του — Τό έθνικό φρόνημα ! έπανελάβε. Τό έπανελάβε με άπορία σάν να μη κατάλαβε τί τόν ρωτούσα, σάν να μη πίστευε στ' αυτά του, σάν να ήταν ά-δύνατο να φαντασθή ότι μπορούσε ποτέ να διατυπωθή από Έλληνα μι'α τέτοια

έρώτηση. Δεν μού έδωσε άπάντηση με τó στόμα. Άπ'ήντησαν τ'α μάτια του. Δεν έχω συναντήσει άλλη φορά τόση όρ-γή σε βλέμμα ανθρώπου. Ήταν ή τιμω-ρία μου και δεν τήν βρίσκω αύστηρη.

— Ένας νέος προσφέρεται να γίνη ό-δηγός μου στούς δρόμους τού Άργυρο-κάστρου. Είνε πλημμυρισμένο από τόν Στρατό μας που βαδίζει πρós τ'α έμ-πρός. Τό Άργυροκάστρο δεν είνε τó τέρμα του. Δεν είνε καν στάση. Είνε ένα πέραςμα. Μερικοί όταν άντικρύ-ζουν τήν έκκλησία άφίνουν τή γραμμή τους για ν' άνάψουν ένα κερί και να προσκυνήσουν. Και πάλι συνέχεια. Πό-σες μέρες και πόσες νύχτες ; Βρεμμέ-νοι, λασπωμένοι, αζύριστοι ! Δεν ήπραν τήν άναπνοή τους. Βιάζεται τόσο πολύ ό έχθρος... Αυτό είνε τó παράπονό τους: Δεν προφθαίνουν να τόν συναν-τήσουν. Οι έμπροσθοφυλακές μας χάνουν συχνά τήν έπαφή με τις όπισθοφυλακές τών όπισθοχωρούντων Άλδων. Έτσι και στό Άργυροκάστρο. Όταν οι δυνά-μεις μας έφθασαν τέσσερα χιλιόμετρα έξω από τήν πόλι, οι Κένταυροι μετέ-θεσαν στά πόδια τ'α... φτερά τών κα-πέλων και έγιναν άφαντοι. Μου διη-γούνται ότι ό τελευταίος Άλδός στρα-τιώτης φεύγον από τ'α περίε τού Άργυ-ροκάστρου εξαπέλυσε τή χειροβομβίδα του και φώναξε έλληνικά :

— "Ατιμο Γκρέκο !

— Έξαγριώθηκε ό τσοληάς. Τ'α φυσι-γία του όμως είχαν εξαπληθή. Σκύδει τότε, άρπάζει πέτρες και «ό Δαυίδ λι-θοβολών» αφήνει νεκρό τόν τελευταίο ύ-περασπιστή της πόλεως !

— Από δω και πέρα χωρίς έμπόδια είνε ό δρόμος. Ένας λοχαγός μας άκο-λουθούμενος από έναν Εύζωνα μπαίνουν πρώτοι στό Κάστρο. Ούτε ίχνος Άλδου. Είχαν προετοιμάσει έγκαίρως τήν άνα-χώρησή τους. Καμμία Άρχη στή θέση της. Ούτε άστυνομία, ούτε δικαστά, ούτε δήμαρχος. Δεν ήπ'ήρχε κανείς και γι' αυτή άκόμη τήν τυπική παράδοση της πόλεως...

— Από τόν εξώστη τού Δη-μαρχείου, τó ξέρετε από τ'α τηλεγραφή-ματα, είπε λίγα λόγια ό Έλλην Λο-χαγός. "Υποσχέθηκε έννομία. Βεβαί-ωσε ότι ή Έλλάς δεν μάχεται για κατα-κτήσεις. Άγανίζεται για τήν έλευθερία της και για τήν έλευθερία τών γειτόνων της. "Η έμφάνιση τών στρατιωτών μας ήταν ή άσφαφέστερη ένθάρρυνση τού άλ-δανικού πληθυσμού. Δεν άπλωσαν τó χέρι ούτε ένα τσιγάρο να έγγίσουν. Έ-πληρώσαν τ'α πάντα οι φαντάροι μας.

— "Αποδείξεις έδιναν οι διοικητά για τ'α είδη που έπρεπε να προμηθευτούν από τήν πόλι. Έτσι παρατηρήθηκε τó άσύ-νηδες φαινόμενο από τήν πρώτη άκόμη μέρα της εισόδου τού Στρατού μας να μην κλείση ούτε ένα κέντρο, ούτε ένα κατάστημα, αλλά ή πόλη να συνεχίζει τόν κανονικό ρυθμό της ζωής της. "Οσοι έόρουν τί θά π'είσθλη σ'οιστοσέ σε μι'α πάλη θά έκτιμήσουν τή σημασία τού φα-νταρίου αυτού. "Οι Έλληνικές Στρατός δεν δίνει μόνο δείγματα ήρωισμού. Δίνει συγγένους και δείγματα πολιτισμού. Τά μυστικά ή συμπεριφορά του άπάντη-των αίσχυαλόντων. Τό μυστηριό ή διαγω-γή του στίς πόλεις που καταλαμβάνει.

— Διπλή ή τ'α και διπλή ή ύπερηβά-νεια μας!

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΣΤΟ ΓΚΡΕΜΟ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ
ΑΘΗΝΑΪΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Εργαμένο ειδικώς
για το

“ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ”
ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ

**Λουλούδια
στο γκρεμό**

ΑΡΧΙΖΕΙ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ

Δημοσιευμένης και της συ-
νεχόμενης ώστε να ημετερεύουν
να το παρακολουθήσουν όλοι οι
ἀναγνώστες μας.

10Ν

Α. ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ

Η μάννα του είχε φύγει από το μαγαζί, να πάλι, όπως κάθε μέρα, να πωλήσει. Ο μάγερσος κι' ο λαντζέρσος στη κουζίνα πάστρευαν πατάτες, τις κόβανε φέτες και τις ρίχνανε σε μία μεγάλη τσανάκα. Το γκαρσόνι έπλενε τα τραπέζια, πριν βάλει τα τραπέζομάντηλα που ό,τι τάχανε φέρει φρεσκοσιδερωμένα και ήτανε στίβαγμένα σε μία ψάθινη πολυθρόνα. Ο 'Αντώνης είχε πάρει μία λινή, απ' αυτές που διπλώνουν, την άνοιξε, ξεπλώθηκε αναπαυτικά και βάλθηκε να συνεχίσει το διάβασμά του. Βιβλίου που μία βδομάδα τώρα τέρσενε από την άμμουδιά στα πεύκα κι' από τα πεύκα στον πάγκο χωρίς να μπορεί να τελειώσει.

Και τώρα το ίδιο: Οί φράσεις πηδούσαν και μπερδεύονταν παράξενα στο κατεβότο κάτω από το πρωινό φώς. Δε μπορούσε να συγκεντρωθεί στον έαυτό του. Έστειλε μία γρήγορη ματιά πέρα στα ξενοδοχεία που τα είδωλά τους κρέμονταν ανάποδα στα νερά. Κι' η ματιά σκάλωσε για μία στιγμή, στο τρίτο παράθυρο του πρώτου που γινότανε κάθε πρωί κορνίζα στο συναρπαστικό πορτραίτο της. Μα τα μεγάλα πράσινα παραθυρόφυλλα ήτανε κλειστά.

— Πάλι θα ξεγύχτησε άποψη! — συλλογιόσθηκε. — Και ποιος ξέρει πότε θα ξυπνήσει!

‘Αναστένανε κι' έσκυψε πάλι στο βιβλίο. Όλα ήταν ήρεμα γύρω του: το πέλαγος κοιμότανε στην άγκαλιά του κόρφου, σά βρέφος στην κούνια του. Μιά τράτα γλυτρούσε τρελλά τραγουδώντας με το ρυθμό της χρώμα πάνω στα λουστραρισμένα νερά, και τα κουπιά της σε κάθε φτέρωμα χρυσίζανε στον ήλιο. ‘Ητανε τόσο βαθιά ήσυχια, που ο ‘Αντώνης άκουγε ως και το ζουζούνισμα της διψασμένης σφήκας, που πάζονγε να δροσιστή στα ύγρα μάγουλα του κουβά, όπου το γκαρσόνι βουτούσε το σφουγγάρι του. Αυτός μονάχα δε μπορούσε να χαληνήσει.

‘Ηταν ζεστά στ' αυτιά του τα λόγια της μάννας του. Πρώτη φορά που τούκανε κουβέντα γι' αυτή. Λίγο πριν φύγει για τα ψώνια του είχε πη έσφιχα:

— ‘Αν έρθει η παληοβόρμα... να με

θάψεις παιδάκι μου!... μην της ανοί-

ξης όμιλία!

— Μάννα!... της αποκρίθηκε ασή-
στηρά. Ποιά λες παληοβόρμα!...

— Ξαίρεις καλά ποιά!

— ‘Αν είναι αυτή που βάζω με το νου
μου μάννα, σου απαγορεύω να τη λες
έτσι!

— Είσαι μικρός, αγόρι μου, άκόμα να
μου απαγορεύεις ό,τι και νάναι!

— Τού είπε κοφτά. Δε θέλω νάχης κουβέντες
μ' αυτή!... Τελείωσε!

— Μου κάνει τιμή!... Είναι κυρία!

— Είναι μία λέρα!... Έμένα το μάτι
μου δε γελιέται!... Την έχω ζυγιάσει με
το πρώτο. ‘Αν έρθει, μη σταθείς εδώ!

Πάρε τη βάρκα κι' άνοιξου, ή ανέβα στο
χωριό!

Κι' αλλάζοντας τόνο πέφτοντας στο
παρακάλοι, πρόσθεσε:

— Σ' όρκίζω, παιδάκι μου, στην ψυ-
χή του πατέρα σου κάνε μου το χατήρι!

‘Η φωνή της έτρεμε κι' ήταν έτοιμη να
δακρύσει. Τη ζύγωσε με συμπόνια:

— Μα γιατί, μάννα; Γιατί κάνεις
έτσι!

— Δεν ξαίρω... Τη φοβάμαι!

Σά νάβλεπα να σ' έζωνε φωτιά ή να σε
κουλούριαζε όχλι!

Την άγκάλιασε σ' ένα κίνημα στοργής.
Τη χαίδεψε σά μαρό:

— Καμένη μαννούλα! Γιατί βασανί-
ζεις το μυαλό σου; Τι φοβάσαι; Ο άν-
τρας της είχε ένα ζωτόβολο!... Δεν έ-
χει τί να πη μ' αυτόνε!... ‘Ετσι βρίσκει
κάποια ευχρήστη να κουβεντιάσει μ' έ-
μένα!... Αυτό είναι όλο!

— Δεν καταλαβαίνεις, ‘Αντώνη!...
τού είπα κυττάζοντάς τον με άπειρη θλι-
μένη τρυφεράδα!... Είσαι ντόμπρος σάν
άντρας!... ‘Εγώ είμαι γυναίκα, και τη
νοιώθω καλύτερα!...

— ‘Ε λοιπόν; ρώτησε ανυπόμονα.

Γλύστρησε από την άγκαλιά του, για
να τού πη προσταχτικά:

— Μ' ένα λόγο; Τραβήξου!

Και πήρε γοργά το δρόμο, τραπαλι-
ζοντας το καλάθι που βαστούσε για τα
ψώνια. Αυτές οι κουβέντες τριβέλιζαν τώ-
ρα το νου του αγοριού και δεν τ' άφηναν
να συγκεντρωθεί: «Ζηλίτσες! Ζηλίτσες!

— Έλεγε κάθε τόσο μέσα του— Αυτές
είνε ζηλίτσες!». ‘Ετσι έξηγούσε πρόχει-
ρα τα λόγια της μάννας του, με τη θεω-
ρία τού Φρόντ χωρίς να την ξαίρει από
το πρώτο νερί, όπως όλοι πάνω-κάτω οι
‘Ελληνες. Είχε διαβάσει κι' αυτός μία
φυλλάδα κάποιου ντόπιου σεξουολόγου.

φτιασμένη, λές, επίτηδες για να κάνει
κουκοτού! το μυαλό της νεολαίας: «Αυ-
τό είναι!... μουρμούριζε απόλυτα ικανο-
ποιημένος από την ανακάλυψη. ‘Η μαν-
νούλα, ή καμένη, άσυναίσθητα έρωτευμέ-
νη μ' έμένα βλέπει τη Λούση σαν αντί-
ζηλο!... Φοβάται πώς έρχεται να της κλέ-
ψη την αγάπη μου... Κι' έχει φρενιά-
σει!».

Τόσο τού άρεσε ή άποψη αυτή, που
πρόσθεσε δυνατά, κυττάζοντας τα νερά
του κόρφου:

— ‘Αν δεν είχαμε και την ‘Επιστήμη
να μάς φωτίζει σε κάτι, τέτοια φαινόμενα
της ζωής τί θα γινόμαστε!

— Είπατε τίποτα ψωίε!... ρώτησε
το γκαρσόνι, πόνε ζυγιάσει με τον κρυ-
τό σφουγγάρι και τη σφήκα, στο κοντινό
τραπέζι.

— ‘Οχι. Χρήστο!... Έκαμε ο ‘Αντώ-
νης χωρίς να γυρίσει. — Κάτι μελετώ
εδώ.

‘Όστόσο ένας άπλως στοχασμός μπήκε
στη μέση να κλονίσει αυτή την έξισνηση:

Κι' ή Μαργαρίτα τον έφερνε βόλτα. Κι'
αυτή τον προκαλούσε να τη φλερτάρη!...

Γιατί δεν τη ζήλευε ή μάννα του;...

‘Αφού έστειψε κάμποσο το μυαλό του,
άφησε σ' αυτό το σημείο τον Φρόντ κι' έ-
πιασε τον ‘Αντλερ. Είχε διαβάσει κάτι
και γι' αυτόν σε κάποια παληοφυλλάδα.

— «Δε ζηλεύει τη Μαργαρίτα» — έλε-
γε μέσα του — γιατί την έχει τού χε-
ριού της!... Την κάνει όπως θέλει!...

‘Όλο μού την παINEύει, γιατί δεν τη φο-
βάται!... ‘Ορες-ώρες σάν να μού κάνει
πλάτες! Σίγουρα την έχει ματιάσει για
νύφη, γιατί νοιώθει πώς αυτή δε θα μπο-
ρούσε ποτέ ν' αποχτήσει καμιά έπιρροή
άπάνω μου!... ».

Στό μεταξύ το βιβλίο είχε πέσει από
το χέρι του στα χαλίκια της άκρογιαλίας
και το διάβαζε τώρα ή σφήκα με δυνατό
μουρμούρητο, σάν τα παιδιά στο θρανίο.

Μα σε τρεις-τέσσερις άράδες το βαρέθη-
κε κι' αυτή. Και πέταξε βαθεία, στο πέ-
λαγο γι' άγνωστο λόγο. Ο ‘Αντώνης
σταύρωσε τα χέρια πίσω απ' το κεφάλι
και κύτταζε τους τενεκέδες της τράτας,
που καλάριζε άνοιχτά, να λάμπουνε στον
ήλιο, σάν νάχε ή θάλασσα φορέσει τα
χουσαφικά της. Μα τίποτα δε μπορούσε
να χαρή, πριν πάρη άπόφαση τί θάκανε
με τη μάννα του: Θά την άκουγε τούτη
τη φορά, ή όχι!

‘Η αγάπη του σ' αυτή δεν είχε λιγο-
στέψει ποτέ στην καρδιά του. Δεν ήτανε
μονάχα για να σπλάχνα, που τούχαν δώ-
σει την πνοή, για τα στήθη που τον βύ-
ζαν, για τα χέρια που τον κράτησαν,
για τα χείλη που τον φίλησαν, για τη φω-
νή που τον γανούριζε γλυκά για τα μά-
τια που άγρύπνησαν τόσες φορές στο μα-
γαζί του!... Αυτά ήταν ένα πολύ μι-
κρό μέρος απ' το τεράστιο χρέος του. Για-
τί, ως εκείνη την ώρα, ο ‘Αντώνης απ' τη
ζωή, δεν είχε λάβει τίποτα που να μη το
χρωστούσε σ' αυτή. ‘Από την τρομερή νο-
στα τη θυμόταγε πάντα με λαχτάρα!...

‘Ητανε τότε πολύ μικρός, δεν είχε πάει
άκόμα στο σχολείο — που φέρανε τον
πατέρα του και τον άπίθωσαν ματωμένο.
στο κρεβάτι, για να ξεψυχήσει, αυτή, γυ-
ναίκα κι' άντρας, είχε κρατήσει σίπιτι και
μαγαζί, δουλεύοντας σά σκλάβο να γλυ-
τώσει μία μικρή χτηματική περιουσία που
της άφησε βοιτημένη στα χρέη! Ο τό-
πος είχε να το κάνει:

— Βρέ, τη δασκαλίτσα!... λέγανε —
Είδες εκεί δουλεύτρα; Σκύλα μοναχή!

Γιατί ήτανε δασκάλα στο χωριό, πριν
να στεφανωθεί το μακαρίτη. Την είχε γνω-
ρίσει, μία Λαμπρή στο γλέντι του Δή-
μαρχου και της είχε κρατήσει το μαντή-
λι να σύρει το χορό. Ποίν χωριστούνε την
τραβήξε σε μία γωνιά:

— ‘Ακου, βρέ τούτο!... της είχε
πή. — Παράτα τα κουτσούβελα κι' έλα
κάτω!

— Να κάνουμε τί;... ρώτησε σαστι-
σμένη.

— Νοικοκυριό! Σίπιτι! Προκοπή!...
‘Απόμεινε βουβή, να τον κυττάει. ‘Η-
ταν ένας άντρασκας λεβέντης, μουστακα-
λής, σκιάς. Τον τρέμανε! Της έπιασε σφι-
χτά το χέρι:

— ‘Ασε τα νάζα!... Δε θα κακοπε-
ράσεις!

Μάτι δεν την είχε ιδη ούτε στην πολι-
τεία, ούτε στο μαγαζί όσο ζούσε ο άν-
τρας της. Κλεισμένη θεληματικά ν' ανα-
στήση το παιδί της. Και, έσφιχα με τα
υφύρα, πριν σατανάσει ο πεθαμένος, κα-
τέβηκε στην πιάτσα κι' άνασκουμπήθηκε,
κι' έκανε για τρεις άντρες. Αυτή στο ψώ-

νιο, αυτή στον πάγκο, αυτή στο χωράφι,
αυτή στις έλνες, αυτή στον τρύγο, αυτή
στα βρέλια! Και το σίπιτι σίπιτι!...

Την τριγύριζαν σε λιγάκι: τη γυρεύανε,
Κ' άντρες καλοί! Γελούσε:

— Περίμενε, να παντρεύω πρώτα το
παιδί μου!

‘Αμα μεγάλωσε κάπως ο ‘Αντώνης, της
είχε πη μία μέρα:

— Μάννα, θα κατεβώ εγώ στο μαγα-
ζί!... Έσύ να κάτσης πιά!

— Μη λες κουταμάρες, αγόρι μου!

‘Εσένα σ' έχουμε για μεγαλεία!... Θα
πάς ‘Αθήνα!... Πανεπιστήμιο!... Αυτό
μού είπε ο πατέρας σου πριν ξεψυχήσει.

Ξαίρεις πώς πίστευε ασάλευτα στην άλλη
ζωή και πώς θα ξανασιγάμε σίγουρα έ-
κεί τέρα: «Το παιδί και τα μάτια σου!

— μού είπε άμα τον μεταλάβαινε. ‘Αν
δεν το σπουδάσεις, σ' άφινω κατάρη να
μη θρής το δρόμο νάρθη να μ' άνταμώ-
σης!» Για τον πατέρα σου δεν γινότανε
κατάρη δαρύτερη απ' αυτή. Δε μπορώ να
την άψηθώ. Θα κάνω το θέλημά του!...

Και τόκανε μ' έναν τρόπο που άγγιζε
τα σύνορα της τρέλλας. Τα καλοκαίρια,
το μαγαζί σ' άμορφη θέσι, στ' άκρογια-
λι, το κύμα με γλυκό ολίσσο να φτάνη
ως τα τραπέζια να θέλη να φιλήση τα
πόδια των γυναικών, τριγυρισμένο από
πεύκα δούλευε γερά με τους παραθεριστές
που το προτιμούσαν, άφηνε κέρδη. ‘Όσο
πιο πολλά της μένανε, τόσο πιο δυνατά
έσφιγγε αυτή το χέρι. Καρμίρα το καλο-
καίρι, τρυπιόχερα το χειμώνα: ‘Όλα για
τον ‘Αντώνη. Πήγαινε κοντά του, στην
‘Αθήνα, την πρώτη βδομάδα που άρχιζαν
τα μαθήματα και τα φροντιστήρια για να
του συγγυρίση την κάρη, να τού γεμίση
το ντουλάπι, άγαθά, να τού παραγγείλη
κοστούμια — τρία και τέσσερα το χρό-
νο — να τού πάση παπούτσια, πουκάμι-
σα γραβάτες (όλα τα διάλεγε μονάχη
της), να τον καμαρώσει, βαλμένον έτσι,
σά μεγάλον άρχοντα. Οί φίλοι του γλή-
γορα τον βάφτισαν: «Ο κόμης της ‘Ι-
σθμίας!» — και να φύγει δακρυομένη πάν-
τα, με τις συνηθισμένες νουθεσίες:

— ‘Όποτε κρασιά παιδάκι μου, ούτε
χαρτιά!... Τα βιβλία σου, τα μαθήμα-
τά σου!

‘Εχεις καιρό για τις χαρές.
Πρέπει πρώτα να γίνης!... Πήγαινε σάν
άντρας που είσαι, πιά σε καμιά γυναίκα
πάντα με προφύλαξη, χωρίς ποτέ να μπλέ-
ξης πουθενά!...

20Ν

Κι' για νάναι σίγουρη, τούχε ά-
μολήσει απόκοντα δυο σπιού-
λους: ‘Εναν άνωτερο υπάλλη-
λο στην Τράπεζα, που τού-
χε άνοιξει λογαριασμό κι' ένα φοιτητή,
κάθε βδομάδα λογαριασμό — ‘χαρτί και
καλαμάρι — για τα έργα του. Πριν μπή
στο άεωφορείο να γυρίση στη δουλειά της
έφερνε βόλτα τους καθηγητές. Κι' άκου-
γε με κρυφό καμάρι, να τον παINEύουν
για τις προκοπές του. Τους παρακαλούσε
να της γράφουν κι' αυτοί ποτέ-ποτέ. Και
τόσο την είχανε συμπαθήσει, που τόκαναν
με ποδομύα. ‘Όλα τούτα τα γράμματα
τα διάβαζε και τα ξαναδιάβαζε προσεχι-
κά. Κι' ύστερα τάβαζε, μ' άκρα τάξι στη
κάσα της: «Τό άρχείο τού ‘Αντώνη!» —
έλεγε χαμογελώντας στον έαυτό της κά-
θε φορά που την άνοιγε για να καρφισά-
ση κάποιο καινούριο.

Τούχε δυο δασκάλους, για τα γαλλικά.

και τ' άγγλικά. Κι' ήτανε τόσο εύτυχι-
σμένη όταν τον άκουγε, το καλοκαίρι, να
μιλή με ξένους, που έζέπεφταν στα λου-
τρά, για κούρα. Τό χειμώνα πρό πάντων
τα Σαββατοκύριακα, που πήγαιναν έκδρο-
μή, απ' την Πρωτεύουσα στο μαγαζί της,
άμα τύχαινε καλός καιρός, μεγάλες συν-
τροφίες, καρτερούσε πάντα με λαχτάρα
τον ‘Αντώνη νάρθη με την παρέα του.
Τους φύλαγε τους καλύτερους μεζέδες, τα
πιο φρέσκα και μεγάλα ψάρια, τους άνοι-
γε τα πιο διαλεχτά κρασιά της: τόκανε
θυσία. Μα, το κυριότερο στρωνότανε κι'
αυτή μαζί τους, έπινε, τραγοδούσε, ξεφάν-
τωνε, έξηνανε τις πίκρες της ζωής. Αυτά
τα γλέντια τάλεγε «Τα όργιά μου!». ‘Ο
μπάρμπα-Θωμάς ξάδερφος τού μακαρίτη,
γέρος κακοτράχαλος όλο γανιές, σάν αυ-
τά τ' άνθρωπάκια που σκαλίζουν οι φυλα-
κισμένοι της Αίγνας πάνω στους ξυλίνους
σουγιάδες, τούβρισε πάτημα να τη γκρε-
νιάζει:

— Τόν κακομαθαίνεις, νύφη τον κανα-
κάρη σου! Και τότε χαλάς!... Τό παι-
δί πρέπει να στεριέται, για νάχη άποθυ-
μιές και να μάθει πώς πρέπει να δου-
λέψη για ν' άποχτήσει!... Κι' ύστερα ξε-
διάζεσαι πολύ!... Δε συλλογάζαι πώς
μπορεί νάρθουνε χρόνια δίσεχτα!...

— ‘Ετσι μιλάς — άποκονότανε πάν-
τα — γιατί άπόμεινες, άπομάτω ένα ξε-
ρό κορμί, άνύπαντρος, άκληρος, μαγγού-
φει!... Δεν ξαίρεις τί θα πη παιδί!

Αυτός έμένα είχε ή ζωή μου!

— ‘Από φτενό κλαράκι μου κρεμάστη-
κες νύφη!... Άύσιο αυτός θα βρη καμ-
μιά και θα σου φύγη!... Κι' ύστε θα γυ-
ρίση πιά να σε κυττάει!... αν ζής ή πε-
θαίνεις!

Σώπαινε, τον κύτταζε με σκουντουφή
ματιά. Κι' ύστερα τούλεγε:

— Μη νιάζεσαι για μένα! ‘Εχουν οι
φύλακες γνώση!

Αυτά κι' άλλα πολλά συλλογιόταν ο
‘Αντώνης ξαπλωμένος αναπαυτικά στη λι-
νή πολυθρόνα. Κι' άναστένανε πάλι βα-
θεία:

— Πώς να της χαλάση κανένας το χα-
τήρι!

‘Εκαμε να πιάση το βιβλίο, που τού-
χε πέσει στα χαλίκια. Δυο τρυφερά χέ-
ρια, με μακρού δαχτύλα, τούάλεισαν έσφι-
κά, τα μάτια. Γλυκό ανατριχίλασμα χύθη-
κε στη ραχοκοκκαλιά του. Σήκωσε τα χέ-
ρια του κι' έπιασε σφιχτά δυο μπράτσα,
πούδωσαν στην άφή του την παρσίσησι
πώς έσφιγγε άτάλκι:

— ‘Ε, καλά τώρα, κυρία Λούση!...
έκαμε με φωνή πούμοιαζε βαφτισμένη
σε οοδύζατρη. — Σας νιώσαμε!

Νεανικό γυναικείο γέλιο άνάβρυνε σά
γάργαρα νερό, που σκάει, σε δροσοσταλι-
δες, για να μπουκίση πολυτρίχια:

— ‘Όπο σε πεινάει, παιδί μου — έ-
πε για φωνή, απ' αυτές που δεν τις ά-

— ‘Ε, καλά τώρα, κυρία Λούση!...
έκαμε με φωνή πούμοιαζε βαφτισμένη
σε οοδύζατρη. — Σας νιώσαμε!

Νεανικό γυναικείο γέλιο άνάβρυνε σά
γάργαρα νερό, που σκάει, σε δροσοσταλι-
δες, για να μπουκίση πολυτρίχια:

— ‘Όπο σε πεινάει, παιδί μου — έ-
πε για φωνή, απ' αυτές που δεν τις ά-

— ‘Ε, καλά τώρα, κυρία Λούση!...
έκαμε με φωνή πούμοιαζε βαφτισμένη
σε οοδύζατρη. — Σας νιώσαμε!

Νεανικό γυναικείο γέλιο άνάβρυνε σά
γάργαρα νερό, που σκάει, σε δροσοσταλι-
δες, για να μπουκίση πολυτρίχια:

— ‘Όπο σε πεινάει, παιδί μου — έ-
πε για φωνή, απ' αυτές που δεν τις ά-

— ‘Ε, καλά τώρα, κυρία Λούση!...
έκαμε με φωνή πούμοιαζε βαφτισμένη
σε οοδύζατρη. — Σας νιώσαμε!

Νεανικό γυναικείο γέλιο άνάβρυνε σά
γάργαρα νερό, που σκάει, σε δροσοσταλι-
δες, για να μπουκίση πολυτρίχια:

— ‘Όπο σε πεινάει, παιδί μου — έ-
πε για φωνή, απ' αυτές που δεν τις ά-

— ‘Ε, καλά τώρα, κυρία Λούση!...
έκαμε με φωνή πούμοιαζε βαφτισμένη
σε οοδύζατρη. — Σας νιώσαμε!

Νεανικό γυναικείο γέλιο άνάβρυνε σά
γάργαρα νερό, που σκάει, σε δροσοσταλι-
δες, για να μπουκίση πολυτρίχια:

— ‘Όπο σε πεινάει, παιδί μου — έ-
πε για φωνή, απ' αυτές που δεν τις ά-

— ‘Ε, καλά τώρα, κυρία Λούση!...
έκαμε με φωνή πούμοιαζε βαφτισμένη
σε οοδύζατρη. — Σας νιώσαμε!

Νεανικό γυναικείο γέλιο άνάβρυνε σά
γάργαρα νερό, που σκάει, σε δροσοσταλι-
δες, για να μπουκίση πολυτρίχια:

— ‘Όπο σε πεινάει, παιδί μου — έ-
πε για φωνή, απ' αυτές που δεν τις ά-

— ‘Ε, καλά τώρα, κυρία Λούση!...
έκαμε με φωνή πούμοιαζε βαφτισμένη
σε οοδύζατρη. — Σας νιώσαμε!

Νεανικό γυναικείο γέλιο άνάβρυνε σά
γάργαρα νερό, που σκάει, σε δροσοσταλι-
δες, για να μπουκίση πολυτρίχια:

κούει κανένας ατιμώρητα — καρδέλια βλέπει!... Έκανες λάθος! Δεν είμαι η Λούση! Ένα γράμμα πιο κάτω... θα βρής τ' αρχικό μου!...

— Σε κατάλαβα. Έννοια σου από την πρώτη στιγμή... — είπε ο Αντώνης, σάν κουρασμένος. — Μα σε φώναξα Λούση για να σε τιμωρήσω!...

— Άσε τις δικηγόριες! — του φώναξε ειρωνικά. — Δεν τ'α καταφέρνεις!... Δεν πήρες, βλέπεις ακόμα το δίπλωμά σου.

Είχε τώρα λευτερώσει τα μάτια του και στεκότανε μπροστά του άναφοκκινισμένη, με τ' αλαφρό μπλουζάκι της που το κολλούσε στα δυο ροδάκινα του κόρφου της, το αεράκι. Ευπρόσητο με το λιγνό κοντό πανταλονάκι της καλά σφιγμένο στη λιγνή της μέση, σπατάτη, μελαμπί από τούε ήλιους, μ' αβάφτο μπουράκι ντόμπρο, παρά λίγο χωριάτικο, τον κύτταζε με το ανεπίγνωστα ίταμο μάτι της άθωότηας.

— Έτσι λοιπόν... Την περιμένεις!... — του είπε σάν αδιάφορη. — Σούχει δώσει ραντεβού!

— Γιατί κάνε μου τη χάρη, Μαργαρίτα! — την έκοψε νευρισμένος. — Έσύ κι' η μάννα μου έχετε παλαβώσει... Το ξαίρεις... Τι σάς χρωστάει μια κυρία... να την υπακούετε και να τη συκοφαντείτε όλη την ώρα!

Η Μαργαρίτα χαμογέλασε:

— Δεν την κατηγορήσαμε, παιδί μου! Είπα μια κουταμάρα... Δεν είχε λόγους να κάνει έτσι!... Αν δεν την περιμένεις, πάμε με τη βάρκα!... Έχω κέφι για κουπί σήμερα... Για κουπί και για κολύμπι... Θέλεις...?

Ο Αντώνης σκουντούφλιασε:

— Το ίδιο μουπε κι' η μάννα μου: Να πάω με τη βάρκα!... Έχετε συνεννοηθεί!

Τούρριζε ματιά γεμάτη εύθυμη άπορία. Κι, έβαλε τα γέλια τρανταχτά, μ' όλη την καρδιά της:

— Χρειάζεται συνωμοσία για να πάμε με τη βάρκα... Έ, δεν τρώγεσαι πιά! Μου δίνεις την άδεια να την πάρω μονάχη μου!

— Άστεια είσαι! — της είπε σηκώνοντας το βιβλίο απ' τα χαλίκια: 'Αφού την παίρνεις κάθε μέρα, χωρίς να ρωτήσεις.

— Δεν ξαίρω — έκαμε γελαστά — σήμερα μπορεί να μην είναι πιά το ίδιο... 'Αφού χρειάζεται συνωμοσία για έναν περίπατο... μπορεί να χρειάζεται και άδεια για τη βάρκα... Γεια σου!... Θα πάρω κανά - δυο βουτιές και για σένα...

Την κύτταζε, πούφουε τραχήτη, με ρόδινες φτέρνες κι' αλαφράδα χαρκαδιού, κατ'ά το μικρό μώλο που η μάννα του είχε φτιάσει, από μπετόν, λίγο πιο πάνω απ' το μαγαζί, συνέχεια με τα βραχάκια. Την παρακολούθησε που πήδησε μέσα που την έλυσε γοργά και πήρε τα κουτιά κι' άρχισε να τσαβάει, σβέλτα και δυνατά, σάν άγόρι.

Εαφνικά τινάχτηκε άρθος κι' έμπηξε φωνή:

— Μαργαρίτα... Στάσου... Θάο-

τω κι' εγώ.

Ο σκαρμός πέταξε σπίθες. Με τρεις κουπίες έφερε τη βάρκα μπροστά του, με την πλώρη καθισμένη στα χαλίκια:

— Έλα, πήδα! Τούπε αδιάφορα. 'Η μορφή της άστραψε όμως από κάποι το θριαμβικό σάν νάχε κερδίσει κάποια μεγάλη μάχη. Ο Αντώνης πέταξε το βιβλίο στην πολυθρόνα και πήδησε στο καμπούνι. Η Μαργαρίτα έσπρωξε πάλι τη βάρκα στο νερό, σπρίζοντας το ένα κουπί στη στεριά, το ξανάβαλε γλήγορα στο σκαρμό και τράβαγε, μ' όλη τη δύναμή της, σάν νάτανε τ' άγόρι λάφυρο πολέμου, πούθελε να τ' ασφαλίστα κάπου.

Το βουνό με τα πεύκα είχε άρχισει να πυρώνεται πολύ από τον ήλιο. Κι' ο κόρφος ταύστελνε τις πρώτες πνοές του μπάτη, να το δροσίσει. Δε μίλαγαν. 'Ακούγαν τα νερά που κελαϊδούσαν στην κορένα της βάρκας, κυττάζοντας ο ένας τον άλλο, σάν να βλέπονταν για πρώτη φορά. Ο Αντώνης είχε καθίσει, αντίκρυ της. Έκανε πώς δεν πρόσεχε. Όμως αυτό το σφιχτοδεμένο σβέλτο κορμί που διπλωνότανε και ξεδιπλωνότανε μπροστά του ρυθμικά, με τόση χάρη, αυτά τα τέλεια ροδάκινα του κόρφου της, που όταν τραβούσε πίσω τα κουτιά τα πρότεινε περήφανα, με την αδιαντροπία της άθωότηας, πολιορκούσαν την αίσθησή του.

Απ' το πουκάμισό του απ' το τσεπάκι, έβγαλε το πακέτο του κι' άναψε τσιγάρο φύσηξε δυο-τρία δακτυλίδια: «Είνε όμορφο κορίτσι — έλεγε από μέσα του — δεν παίρνει σιζήτηση... 'Η μάννα μου τη διάλεξε καλά... Κρίμα, που της λείπει, αυτό το δεν ξαίω τι, που σ' αρπάζει δυνατά, σε τραντάζει και σου λέει: 'Εδώ θ' αγωνιστής θα τα παίξεις όλα για όλα... Μ, αυτήν όμως δεν έχει πόλεμο... 'Ετσι ν' άπλωσω το χέρι μου... κι' είναι δική μου!»

Η Μαργαρίτα παράτησε τα κουτιά:

— Δε μου λές — ρώτησε — γιατί μετάνιωσες και ήρθες... Για να σαι μαζί μου ή γιατί στο έλεπε η μάννα σου... Την άλθαινα θέλω... Μη φοβήθεις τίποτα... 'Ο, τι να μου πής, το ξαίρεις... Έγώ θάμαι πάντα ή ίδια...

— Ούτε λόγος! — έκαμε ο Αντώνης, αυτάρεσκα — θα είσαι πάντα το ίδιο σαχλό κορίτσι.

Αυτό το «κορίτσι» το λες πάντα με τον ίδιο περιφρονητικό τρόπο, σάν νάκαι κομμάτι βαρειά κατηγόρια... Γιατί... Όλες οι γυναίκες πριν παντρευτούν δεν είναι κορίτσια... Αν παντρευόμουν την 'Ανοιξη το Στρατάκη, που με γύρεψε, θα μουναι κι' εγώ τώρα κυρία... και μάλιστα πολύ καλύτερη απ' την κυρία Λούση σου!

— Τώρα το πέτυχε — είπε ο Αντώνης κοροϊδευτικά, για να την κουρδίσει.

— Γιατί... Είπε γυναίκες, που έκατο φορές να παντρευτούν, μένουνε σαχλά κορίτσια... Κι' είναι κορίτσια, που κι' ανύπαντρα να μείνουν σ' όλη τη ζωή τους, είναι γυναίκες έκατο τα έκατόν... Μα πού νοιώθεις, έσύ παιδί μου, απ' σ'τά τα πράματα!

— Και γιατί δεν τον έπαιρ... τον Στρατάκη; Έχει μια νόστιμη κρεατοφληά στη μύτη... που είναι όλο του το σέξ - άππλή.

— Πολύ έξυπνος είσαι.

— Ά, ναι... Έχει κι' άλλα προσόντα... Είναι ο πρώτος σταφιδάς της έπαρχίας μας... Και πρό πάντων έχει πάει δυο φορές στη Λόντρα... Γιατί τον περιφρόνησες τον άνθρωπο!

Τόν κύτταζε καλά στα μάτια του χαμογέλασε παιδίστικα:

— Για να μείνω σαχλό κορίτσι... και να σ' ακούω να μου το λές... Μα δε μου απάντησες, κύριε γιατί μετάνιωσες και ήρθες τώρα με τη βάρκα... 'Επειδή σου το έλεπε η μάννα σου ή έπειδή θάσαστε μαζί!

Τράβηξε το τσιγάρο του φύσηξε συγνεφάκι:

— Φοβότανε πώς θάρρη η Λούση...

Και... το ξαίρεις... δε θέλει νάχω πιά μαζί της καμιά κουδέντα... Σ' αυτό έ-χεις δουλέψει αρκετά και σύ...

— Έγώ; — διαμαρτυρήθηκε ειλικρινά — ποτέ δεν κουδέντισα με τη μάννα σου για τη Λούση... Ούτε μπροστά σου... ούτε πίσω σου... Ούτε με σένα μίλησα ποτέ γι' αυτή... Πές την αλήθεια!... Είπε σήμερα για πρώτη φορά, που κουδεντιάζουμε γι' αυτή... Και το φταίξιμο είναι δικό σου... Έσύ φώναξες τ' όνομά της, όταν σου κλείσα τα μάτια... Μονάχος σου φανερώνασαι... κι' ύστερα τ'α βάζεις με τους άλλους!... Άκούς εκεί να φαντάζεται πώς βάζω λόγια στη μάννα σου... Δεν είμαστε καλά... Με ποιά δικαίωμα θ' άνακατωνόμουναι στις δουλειές σου;... Δεν π'α νάχεις όποια θέλεις!... Πολύ που σκοτίζομαι!... Άγορί είσαι, λεύτερος είσαι... διτ θέλεις κάνεις... Είσαι άντρας μου για να ζηλέψω... Το δικό μου είναι άλλο... Έμεις είμαστε φίλοι... Πάμε με τη βάρκα... ψαρεύουμε... κολυμπάμε... Και να σου πω και τ' άλλο σήμερα: 'Αν μου κανες και σύ την πρόταση του Στρατάκη, θα παίρνες την ίδια απάντηση...

— Το ξαίρω... Δεν έχω τα έκατομύρια του.

Κοκκίνισε ως τ' αυτιά, τα μάτια της άστραψαν:

— Άντώνη! — του φώναξε, αυστηρή, όλη φοβέρα — θα φας χαστούκι... αν ξαναπής τέτοιο πράμα!... Έγώ μπορώ να ζήσω με μια φουχτα έλξης κι' ένα ποτήρι νερό... για την αγάπη... Μα δε θα παίρνω ποτέ μου έναν άντρα, που φτάνει να τον γλυκοκυττάξω μια φορά μια μογιατισμένη αντίκα για να τρελλαθώ!...

Της έρριξε ματιά ειρωνική:

— Για τη Λούση το λες αυτό;

— Έ, ναι... Για ποιάν άλλη...

Έννοια σου και την έχω προσέξει καλά... Δεν πιστεύω να μου πής, πώς βρίσκεται στην πρώτη νεότητά!... Είπε παράξενο μ' αυτή τη γυναικα... Φαίνεται σάν τριανταπεντάρα... Κι' είναι πάλι μέρες... δεν ξαίρω τι κάνει και κουράζεται... που δείχνει σαρανταπεντάρα... Οι άκρες των ματιών της μια φορά είναι όλο ζάρες μικρές - μικρές... Τα κάτω βλέφαρά της γυαλίζουν απ' τις βαζελίνες... Κι' όλα της είναι βαμμένα... τα μαλλιά της, τα φρύδια της τα ταίνορά της, τα μάγουλά της, τα χείλια της, τα νύχια της, τα νυχαιοπέδαρά της... Κι' ή κουδέντα της... και το περπατήμά της... και το γέλιο της... κι' ο τρόπος της... όλα είναι βαμμένα... Και το μοναχό πράμα, πούχει φυσικό άπάνω της — το τριαντάφυλλο, που καρφώνει στο στήθος της — ως κι' αυτό μαίνεται ψεύτικο.

Ο Αντώνης πέταξε το τσιγάρο του:

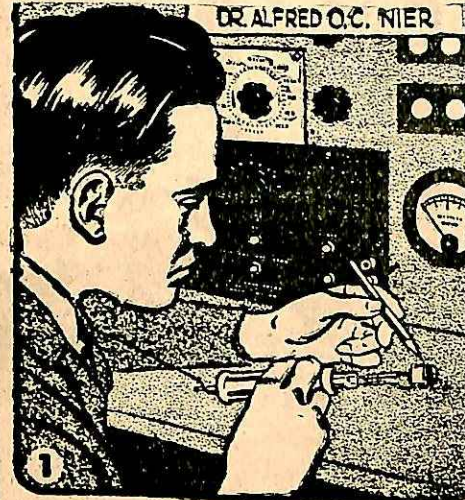
— Σεβόμαστε τώρα; — ρώτησε ειρωνικά. Σήκω από κει πέρα να κάτσω στα κουτιά.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Είς το προσεχές.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΤΟΜΟΥ

«ΚΟΠΥΡΑ-Ι-Τ» ΤΟΥ «ΓΙΟΥΝΑ-Ι-ΤΕΝΤ ΠΡΕΣ» ΚΑΙ ΤΟΥ «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΣΧΕΔΙΟΝ Θ.

1 Το Ουράνιον - 235 έγινε η ουσιαδεστέρα και σπανιωτέρα ουσία. Οι έπιστήμονες έγνωρίζαν ότι αν καθόρθωναν να άπομονώσουν ποσότητα ίσην προς την κεφαλή μιας καρφίτσας, θα ήμπορούσαν να δημιουργήσουν έκδηλωση της τρομακτικής ενεργείας ή όποια υπάρχει έντος τοι άτόμου. Ο Δρ Άλφρεντ Νιέρ, καθηγητής του Πα νεπιστημίου της Μινεσότας, ήτο ο πρώτος που άπεμόνωνσεν άξιόλογον ποσότητα.

2 Είς το έργαστήριον της Τζένεραλ 'Ελέκτρικ, είς το Σκενέκταντυ, ήρχισεν έργασία επί τοι προβλήματος. Έκει οι έπιστήμονες καθόρθωσαν να άπομονώσουν U-235 από το σύνηδες ουράνιον, με ρυθμόν 1.036 έκατομ μιοριστά τοι γραμμαρίου κάθε 10 ήμερας. Με τον ρυθμόν αυτόν, θα έχρηάζοντο 12.000.000 έτη διά να έξαχθι μία λίτρα. Το 1940 είς την Στοκχόλμν ο καθηγητής Βίλεμ Κράσνευ 'Εργκεν έ-

φύρε μέθοδον δυναμένην να παραγάγη 12.000 φορές περισσότερον — ή μίαν λίτραν άνα χιλιάδα έτών.

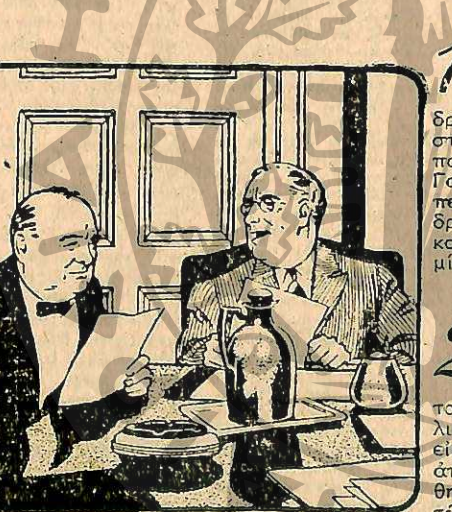
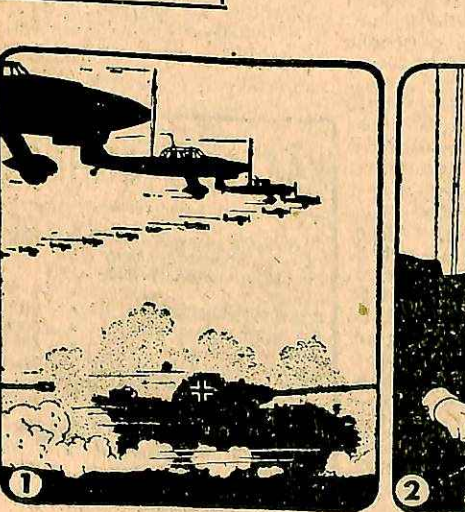
3 'Η διάσπασις τοι άτόμου ήτο σχετικώς άπλή έπιχείρησις, έφ' όσον ύπήρχον τα άναγκαία υλικά. 'Ητο δυνατόν να συντελεσθι διά της συμμίξεως κοινών μετάλλων με ποσότητα ραδίου. Το μίγμα τοποθετείται, έντος δοχείου. Τα έκ τοι μίγματος νετρόνια έπιδρόδυνονται διερχόμενα διά στρώματος παραφίνης. Οι Άμερικανοί ήποσφορηθέντες ότι οι Γερμανοί είχαν παραγάγει ποσότητας U-235 διά να τας χρησιμοποίησουν είς την λειτουργίαν αυτήν άνησυχήσαν πολύ.

4 'Εάν οι Γερμανοί καθόρθωναν να άπομονώσουν U-235 είς μεγάλας ποσότητας, θα έθετον υπό τον έλεγχόν των την ύλην της ατομικής βόμβας. Προτού γνωσθι το U-235 άι προσπαθείται προς διάσπασιν τοι άτόμου

δεν είχαν έπιτύχει. Άλλά το 1939 ο πόλεμος κατεσίγησε τον ατομικόν πειραματισμόν. Παραπέτασμα σιωπής καθήλθεν επί αυτού.

ΣΧΕΔΙΟΝ Ι.

1 Ο πρώτος πιτσιρικός: — Άς κάνουμε ότι κοιμούμαστε... Μόνο έτσι θα πάμει!...

2 Ο έχθρος, εάν έπετύγχανον οι έπιστήμονες του, θα ήδυνάτο να χρησιμοποιήσιν την διάσπασιν τοι άτόμου διά την καταστροφήν τοι πολιτισμού. 'Η ίδια δύναμις εύρισκομένη είς χείρας μας θα ήδυνάτο να μάς σώσι από την έξόντωσιν. Ο Ρούζβελτ είσηγήθη είς τον Τσώρτσιλ κοινήν ένέργειαν των Άμερικανών και Άγγλων έπιστημόνων έν τη διερευνήσει τοι άτόμου. Ο Τσώρτσιλ συνεφώνησεν.

ΕΙΚΟΝΕΣ 1-2

1 Την δυνατότητα της ατομικής βόμβας άνεκοίνωσεν είς τον Πρόεδρον Ρούζβελτ ο καθηγητής 'Αλέξανδρος Σάξ, διαβιβάζων προς αυτόν έπιστολήν τοι καθηγητοι 'Αϊνστάιν. Την έποχήν εκείνην τα τάνες εισέβαλλον είς την Γαλλίαν και ή γερμανική άεροπορία ήπειλει την ζωήν της Άγγλίας. Ο Πρόεδρος Ρούζβελτ έπεσήμανε τον κίνδυνον και υπό άυστηράν μουσικότητα ίδρυσε μίαν «Επιτροπήν Ουράνιου».

2 Ο έχθρος, εάν έπετύγχανον οι έπιστήμονες του, θα ήδυνάτο να χρησιμοποιήσιν την διάσπασιν τοι άτόμου διά την καταστροφήν τοι πολιτισμού. 'Η ίδια δύναμις εύρισκομένη είς χείρας μας θα ήδυνάτο να μάς σώσι από την έξόντωσιν. Ο Ρούζβελτ είσηγήθη είς τον Τσώρτσιλ κοινήν ένέργειαν των Άμερικανών και Άγγλων έπιστημόνων έν τη διερευνήσει τοι άτόμου. Ο Τσώρτσιλ συνεφώνησεν.

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ
Ο μικρός 'Ισιδωρος φθάνει στο σχολείο πολύ άργά και ο δασκάλας τον μαλώνει.
— Γιατί άργησες τόσο πολύ, 'Ισιδωρε;
— Να σάς πω κύριε τραύλασε ο 'Ισιδωρος, δεν ήμπορεσα να έρθω νωρίτερα. Έδώ κοντά στην άλλη γωνία είχα μαζευθι πολλοί, κόσμοι γύρω από ένα κουτί, που είχε χάσει ένα χιλιορικό και άναγκαία σόηκα να περιμένω μέχρι που να φύνουν όλοι.
— Δεν σε καταλαβαίνω είπε ο δασκάλας σε άυστηρό τόνο. Γιατί άναγκάστηκες να περιμένεις μέχρι που να φύνουν όλοι;
— Θα σάς το έξηγήσω κύριε. Είχα το πόδι μου πάνω από το χιλιορικό και το πατούσα.

Παύλος Καρρέρ

Μετά το σημείωμά μου για τον Κερκυραίο μουσουργό Σπύρο Ξύδα, σήμερα θα σας θυμίσω ένα άλλο παιδί της Έπτανήσου περίφημο, που δόξαζε την Πατρίδα μας στα ξένα και που λησμονήθηκε κι αυτό σαν τον Ξύδα. Είναι ο Ζακύνθιος Παύλος Καρρέρ.

Στο νησί που μας χάρισε τον Έθνικό μας ποιητή Σολωμό, στο νησί με τα πανέμορφα ακρογιάλια και τους θαυμάσιους κάμπους, σε ένα περιβάλλον γεμάτο ποιησιμότητα, μουσική και αρχοντιά, δεκαοχτώ χρόνια έπειτα απ' τη γέννησή του Ξύδα στην Κέρκυρα, άντικρυς το φως της ημέρας ο Παύλος Καρρέρ.

Γεννήθηκε στις 12 Μαΐου 1829 στην Ζάκυνθο από πλούσια αριστοκρατική οικογένεια του τόπου.

Ο Καρρέρ μικρός συγκατέστ' αργοναυτίστου της Ζακύνθου, που τα παιδιά διασκεδάζαν με τραγούδια και μουσική και οι γέροντες με ποιησιμότητα και φιλοσοφία, άπαιχτα βάνοντες το περίφημο κρασί Βενιζέλα. Στις δευτέρες αυτές όπως τις ώνόμαζαν στη Ζάκυνθο, ο Καρρέρ παρακολουθούσε με μεγάλη προσοχή τα κορίτσια π' έπαιζαν πιάνο άρρασιωμένους τελείως στην κίνηση των δακτύλων τους κι όταν τελείωνε το κάθε κομμάτι έκανε σχόλια με σεβασμό σαν μεγάλος, ενώ δεν είχε ιδέα από μουσική.

Τον Απρίλιο του 1840, ένδεκα χρονών έφυγε για την Κέρκυρα, όπου τελείωσε το Γυμνάσιο, όποτε τον παρέλασε ο αδελφός του πατέρα του κι ανεχώρησαν για το Λίβερπουλ που ήταν εγκατεστημένος ο θείος του. Στο Λίβερπουλ σύναξε με το θείο του στο σπίτι του Άγγλου Σπένς του οποίου η άνευσία ήταν περίφημη μουσικός. Αυτή σαν άντελήφθη την μεγάλη κλήση του Καρρέρ για την μουσική ανέλαβε να του δώσει μαθήματα πιάνου, στα οποία αυτός, έοσιμείωσε καταπληκτικές προόδους. Ύστερα όμως από πέντε μήνες ο πατέρας του στην Ζάκυνθο άρραστήσε σοβαρά και μ' ένα γράμμα του τον άνέκαλεσε στατικά στην Πατρίδα.

Όταν έφθασε στην Ζάκυνθο έσυνέχισε την μουσική του μάθηση με τους εκεί εδωρίστους την εποχή εκείνη, μουσικοδιδασκάλους 'Ιταλούς, Μαργαρίτα και Γκρίκα κι όταν έφτασε δεκαοχτώ χρονών παρουσίασε την πρώτη του σύνθεση «Αιθόνη» με άφειρασί στην φιλαρμονική Κερκύρας που πρόσδω είχε το συνθέτη του Έθνικου «Ύμνου. Νικολάου Χαλκιάπουλου Μαντζάρου. Το έργο αυτό έπρότεινε κατάπληξη στους μουσικούς κύκλους της Κερκύρας, και με εισήγησι του Μαντζάρου άνεκπύρως έπείσαν μέλος της Φιλαρμονικής.

για πριν μόνο στην διάσημη 'Ιταλική μουσουργό Ροσσίνι, γιατί και αυτός άφείρασε δυό του συνθέσεις.

Αργότερα δυό χρόνια ο Καρρέρ έφυγε για το Μιλάνο, όπου τελειοποίησε την μουσική του μάθηση χωρίς να σταματήσει τις συνθέσεις του, τις άφειρα άνάστασαν οι έκδοται Λούκα και Ρικάρντι.

Είκοσι τριών χρονών παρουσιάσε το πρώτο του μελόδραμα Λάντε έ Μπίτα στο θέατρο Καρκάνα του Μιλάνου που σημείωσε εξαιρετική επιτυχία. Μετά ένα χρόνο συνέθεσε άλλο μελόδραμα την 'Ισαβέλλα ντ' Ασπέν, της οποίας η πρώτη παράστασι δόθηκε στην Κέρκυρα και έσημείωσε θριαμβευτική επιτυχία παίζομένη από 'Ιταλικό Μελόδραμα, την ίδια δε εποχή έπαιζε στην Ζάκυνθο από άλλο 'Ιταλικό Μελόδραμα και ταυτοχρόνως στο θέατρο Καρκά-

να του Μιλάνου, τόση δέ ήταν η επιτυχία, ώστε η διεύθυνσις του συνεβλήθη με το νεαρό συνθέτη να συνθέσει νέο μελόδραμα του οποίου ανέλαβε την αποκλειστική εκμετάλλευσιν. Πράγματι, ο Καρρέρ συνέθεσε την «Ρεντιβίνα», η οποία δόθηκε στο Μιλάνο και μετά ένα χρόνο παίχθηκε από 'Ιταλικό θέατρο στο θέατρο του «Αγ. Ιακώβου» στην Κέρκυρα που την εποχή εκείνη κατείχε τα πρώτα στή μελοδραματική κίνησι.

Ο συνθέτης, που τ' όνομά του έγινε πασίγνωστο πειά, έκλήθη το 1858 στην 'Αθήνα απ' τον Βασίλειά που τον δέχθηκε με μεγάλη έγκραρίότητα και άμέσως συνέθεσε τον «Μάρκο Βότσαρη», τον οποίο άφείρασε στους Βασιλείς, ταυτοχρόνως τον κάλεσαν στην πατρίδα του την Ζάκυνθο να διευθύνει τας παραστάσεις του έργου του «Ρεντιβίνα» που έπρόκειτο να δοθί από τον εκεί εδωρίσκωμενο 'Ιταλικό Μελοδραματικό θέατρο. Ο μουσουργός δέχθηκε κι έφυγε για την Ζάκυνθο που τον έβρινε άποθεωτική ύποδοχη. Στην Ζάκυνθο τον ρόλο της πρωταγωνίστριας είχε η ντόπια σολόχο 'Ισαβέλλα 'Ιατρού με καταπληκτική επιτυχία και άποτέλεσμα το γάμο του μουσουργού μ' αυτήν.

Η παραγωγή του συνθέτου ήταν πιά χειμαρρός. Το 1868 συνέθεσε το «Φίλο ντ' Μαρία» που δόθηκε στην Κέρκυρα και άμέσως κατόπιν δόθηκε στην Ζάκυνθο το Μελόδραμα «Κυρά Φροσύνη». Στις 14 'Ιουλίου 1875 στον «Απόλλωνα» των 'Αθηνών δόθηκε ο «Μάρκος Βότσαρης» από 'Ιταλικό μελόδραμα το όποιον διηύθυνε ο Καρρέρ, τόση δέ ήταν η επιτυχία, ώστε ο συνθέτης άφειρα δόξα στην ακτή ευχαριστούσε τους θεατές με βουρκωμένα μάτια. Από τον ίδιο θέατρο παίχθηκε και η «Κυρά Φροσύνη».

Ακολούθησε το μελόδραμα «Μαρία Ανταναστά» που παίχθηκε στην Ζάκυνθο.

Το 1889 ο έλληνοκύβιος θάνατος Καραγιάννη έπαιξε τον «Μάρκο Βότσαρη» στο θέατρο «Ζίζινια» στην 'Αλεξάνδρεια όπου σημείωσε σπασίνα επιτυχία και συνέτεινε πολύ να καλέσουν το θέατρο στο Κάιρο για να παίξει το «Μάρκο Βότσαρη» εις το Χεδιβικό θέατρο.

Ο Καρρέρ τον Αύγουστο του 1889 παρουσίασε το «Μάρκο Βότσαρη» εις το θέατρο Φαλκίου. Η παράστασι αυτή άπέτελεσε εξαιρετικό μουσικό γεγονός και την παρακολούθησαν χιλιάδες κόσμου απ' την 'Αθήνα και τον Πειραιά ακόμα και ο Στρατιωτικός Ακόλουθος της Τουρκίας Σειφουλλάχ θούρς, έκράτησε το πρόγραμμα 17 ημέρες γεγονός σπάνιο για την εποχή εκείνη, και κατόπιν άνέβασαν το νέο μελόδραμα του Καρρέρ «Δέσπω 'Ηρώς του Σουλίου».

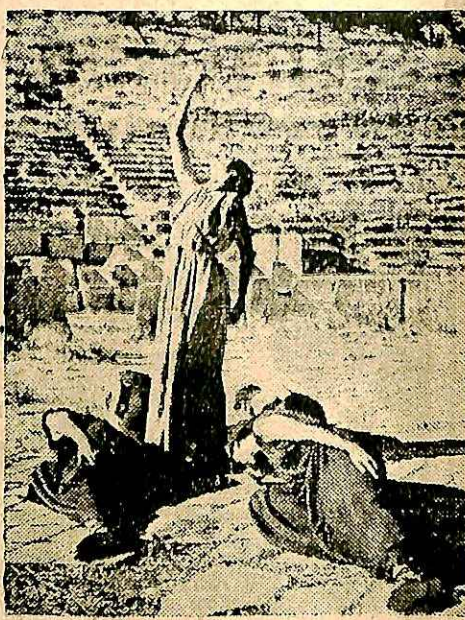
Ο Καρρέρ συνέθεσε και τα μελωδράματα «Μαραθών», «Σαλαμί» «Κόντε Σπουρχίτης» όπερα κωμική σε λιμπρέτο του Ζακύνθιου ποιητού Γιάννη Τσακωνιάου. Άπειρα είναι δε τα έρωτοτραγούδια του «Το ρόδο άνόστης», «Ξύπνα γλυκεία μου άγάπη» και ο περίφημος «Έγρο Δήμος».

Δοξασημέριος πιά ο συνθέτης άπεφάσισε ν' άναπαύθι για λίγο στην επαύλη του «Κυρά Φροσύνη» που ήταν σε μία μαγευτική τοποθεσία στη Ζάκυνθο τριγυρισμένη με γλασεμιά, ρόδα και μουσική ρίμια (φούλια), δυστυχώς όμως η προσωρινή άνάπαυσι έγινε παντοεινή! Μια 'Απριλιάτικη Χαραυγή του 1896 έκλεισε τα μάτια ο μελωδικός συνθέτης εκεί και τ' 'Αθόνη της Ζακύνθου του τραγουδούσαν την στενή σο νάτα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΛΕΥΘΕΡΙΩΤΗΣ

ΘΑ ΞΑΝΑΖΗΣΟΥΝ...

είκοσιπέντε
αίωνων
Έλληνικοί
χοροί

Μία φωτογραφία από τις δοκιμές.

Ενώ στο Παρίσι με την ευκαιρία των εορτών του Ο. Η.Ε. θα ξαναζωντανεύει η κλασική, αλλά και η σύγχρονη 'Ελλάδα με την έμφανισιν της ύμιας των 'Ελληνίδων χορευτριών της Σχολής Πράτσικα, θα γίνεται εδώ μία παρπλήσια χορευτική έπιδειξι, όχι μι κροτέρου ένδιαφέροντος από την σχολήν Νίκολς, που άόρισθη διά την 22 Δεκεμβρίου.

Ο χορός υπήρξε πάντα από τις ευγενέστερες έκδηλώσεις της Τέχνης. Η δυσκολότερη και η πιο συναρπαστική. Οι χοροί που έχουν το προνόμιο να κατέχουν, έξ ένστικτου και παραδόσεως την τέχνη αυτή είναι προνομιούχοι. Στην πρώτη γραμμή έρχονται οι Σλαβί. Χορευτές μεγάλους έδωσε κατά πρώτον λόγον η Ρωσία και κατ δεύτερον η Κεντρική Εύρώπη. Στα Βαλκάνια έφθασαν κάποτε μερικά ύπολείμματα από την Ρωσία και δημιουργήσαν μία κίνησι που απέδωσε σημαντικά.

Στην 'Ελλάδα τα τελευταία χρόνια ιδρύθηκαν σχολές, έγιναν έπιδειξεις και γενικά αυτό που λέμε Χορός προσέλαβε κάποια άνθησι αξιόλογη. Η σχολή έδωσαν χορευτικές που έβει λίχθησαν και μαθητές που μπορούν ακόμη να εξελιχθούν. Μέσα στο Δεκέμβριο, το Ελληνικό Κοινό θα έχη την ιδιαίτερη ευχαρίστησι να ιδή μία καλή λήχνην 'Ελληνική έπιδειξι της σχολής Νίκολς. Πρόκειται για μία έργασια που συντελείται συστηματικά, άθόρυβα μέσα σ' ένα πλαίσιο άσστηρις. Η μαθήτριές του είναι πιά ώριμες χορεύτριες. Έτών έργασια δδίακτη, συστηματική τους έπέβαλε τον έρωσιτεχνισμό και τους δημιούργησε συνείδησι που μονάχα ένας έπαγγελματίας άσ άποχτα. Ο Νίκολς είναι 'Ελλην εκ Ρουμανίος. Έχει την φλόγα του χορού μέσα στην ψυχή του. Σπούδασε στο Βουκουρεστί και μετά τράβηξε στην 'Αμερική, όπου κοντά σε μεγάλους Ρώσους χορευτές μνηήθηκε στή μυστήρια της μεγάλης τέχνης. Χορός, χορογραφία. Το τελευταίο του βρήκε τον τρόπο να άναπαυθί. Άφου συμπλήρωσε τις σπουδές του έαυτο γύρισε στην Ρουμανία και μετά στην 'Ελλάδα όπου ίδρυσε την σχολή του.

Τώρα η σχολή αυτή έτοιμάζει μία έπιδειξι κατά την 22ο

Δεκεμβρίου κατά την οποία θα μάς παρουσιάσει τους πλοισίς της καρπούς της γόνιμης έργασίας του και μία ύλοκλήρωσι του έργου του. Ο ά παρουσίαση είκοσιπέντε αίωνων 'Ελληνικών χορών: Την αρχαία 'Ελλάδα, την Βυζαντινή και Μεσαιωνική και την νεοελληνική και σύν χρόνη.

Η χορογραφία του Νίκολς έχει μία πρωτοτυπία: Είναι άντιθετη προς το πνεύμα της 'Ισιδώρας Ντάγκαν, η οποία έπαίρμας τα πρότυπά της, από τα γλυπτικά έργα, τις παραστάσεις των άγγειων κλπ, και τα παρουσίαζε σε στατικές εικόνες. Δεν άγνοεί βέβαια τις άριστουργηματικές παραστάσεις των αρχαίων δημιουργών ούτε άπομακρύνεται του Παγανιστικού και Διονυσιακού πνεύματος. Δίδει όμως εις την χορογραφίαν του κίνησιν, παλμόν, συγκίνησιν που την καθιστούν νηστήν κ' έπιδηληκήν ταίτο χρόνος. Η έργασια του δεν έχει τίποτε το στατικό και το άφύσικο. Τα άσθήματα που άποδίδονται είναι βαθύτατα άνθρώπινα και άπληλαγμένα από κάθε μεταφυσική σκέψι και εκ δόλωσι.

M. KYP

ΚΑΛΤΣΕΣ ΦΘΗΝΕΣ

Γυναικείες μεταξωτές	Δρχ. 5900
Γυναικ. Μπαρολέ έξτρα »	3500
Γυναικ. Άράχνη ζωϊκές λεπτές	» 16000
ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ »	6800
Κυλότες βαμβάκ. »	2000
Σσσόνια μόδας »	2500
ΚΑΛΤΣΕΣ άνδρων »	1800

Όλα τα είδη μας σε τιμές άποθήκης

ΘΥΞΕΩ 317

(Πόροδος Κολοκοτρώνη)

Έλτε και τ' άπόγευμα να εξυπηρετηθίτε καλύτερα.

ΦΥΣΙΟΛΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η άναδάσωσις του Ύμηττου

Την περασμένη Κυριακή, εις την Καλοπούλαν του Ύμηττου, άοχισε επίσημα και έορταστικά από τα έκδρομικά σωμα-

μας, η όποία διατηρεί μίαν παράδοσιν πολιτισμού. Άπαιτείται, κυρίως, η άγάπη του δάσους και του δένδρου

Μία φωτογραφία από το έργο της άναδάσωσης

τεία των 'Αθηνών και του Πειραιώς, η άναδάσωσις της 'Αττικής.

Είνε τρομακτικές οι καταστροφές που υπέστησαν τα δάση μας κατά το διάστημα της Κατοχής. Από τα 10.000.000 περίπου στρέμματα δασών καταστράφησαν τα 4.800.000 και η Χώρα μας και προπολεμικά ήταν η πτωχότερη έυρωπαϊκή χώρα σε δάση με άναλογία μόλις 15 ο/ο (Βουλγαρία 28 ο/ο Γουγκοσλαβία 32 ο/ο, Σουηδία 52 ο/ο Φιλανδία 73 ο/ο). Εις την 'Αττική όμως η καταστροφή είναι πλήρης. Από τα 655.000 στρέμματα με δάση άπωλώθησαν τα 510.000 δηλαδή, τα 77 ο/ο! Το τι σημαίνει αυτό για την έθνική μας Οικονομία είναι περίοιτο να λεχθί. Εις 9.000.000.000 δρασμές ύπολογίζει το ύπουργείον Γεωργίας τις δαπάνες που άπαιτούνται για την έπαναφοράν του προπολεμικού ποσοστού δασώσεως της χώρας μας. Το δάσος όμως δεν άφάρα μόνον την ένθνην οικονομίαν μας. Παίξει σπουδαίο ρόλο στην ύγεια του λαού μας, στο άνέδασμα του ψυχικού πολιτισμού μας, εις την φυσιογνωμίαν και η έκφρασις της γής μας, και έδω οι καταστροφές είναι πραγματικά άνυπολόγιστες.

Το τεράστιον λοιπόν αυτό έργο της άναδάσωσης που χρειάζεται βέβαια την οικονομικήν και ήθικήν ένίσχυσιν του Κράτους, δεν έπιτελείται, μόνον με την άφειρασιν ώρισμένων υπαλλήλων του Κράτους, ούτε με το ένδιαφέρον μίας μικράς μερίδος της κοινωνίας

να γίνη συνείδησις και πρώτον μέλημα όλων των 'Ελλήνων.

Μ' αυτήν την άγάπη και τους άγώνες για την διάδοσιν της ιδέας του Προσίνου, ο έκδρομισμός, που δεν είναι μία άπλη ψυχαγωγία, αλλά έχει βαθύτερον έκπολιτιστικό και κοινωνικό περιεχόμενον, στάθηκε πάντοτε η πρωτοπορεία και μεταπολεμικά η ψυχή για την σταυροφορία της άναδάσωσης.

Η 'Ομοσπονδία 'Εκδρομικών Σωματείων της 'Ελλάδος (Ο. Ε. Σ. Ε.) με την καθοδήγησιν και την έπαιτησιν της Διευθύνσεως Δασών του Ύπουργείου Γεωργίας και επί τη βάσει από μινός και πλέον έξετέλεσε τας προκαταρκτικές έργασίας της άναδάσωσης, έκάλεσεν εις συναγεμόν όλας και 20 μόλις χρόνια έθελούργους οι πρελλοί που παίρνουν τα βουνά.

Από τα σωματεία η 'Υπαίθριος Ζωή, άπέστειλε τον θαυμασμό για την όλη έργασίαν της και τον άριθμό των φυτευθέντων δένδρων.

Είνε δέν ευχόμεθα παρά το έργο που άνέλαβαν οι φυσιολάτραι να τελειώσιν με την ίδιον ένθουσιασμόν όχι μόνον από τους φυσιολάτραι, μα και από όλους τους 'Ελληνες άνδρες και γυναίκες, μεγάλους και μικρούς, και τότε έκτός από την θετική ώφέλεια θα έχουμε άνέβη και πολλά σκαλοπάτια του πολιτισμού.

Την έορτήν της άναδάσωσης παρακολούθησαν: ο ύπουργός της Γεωργίας κ. Παπαθασ-

ΤΟ ΤΑΜΜΑ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑ - ΣΠΑΒΕΝΤΟΥ

Παρόμοια διαλοχρονία, δωρε γιέ μου, δε ματαστάθηκε για τον καπνιστή Γεράσημο το Σπαβέντο. Όλα τα πρώματα του ρτανε άνάσθωλα σε στεριά και σε θάλασσα. Άρρωσταινει η γυναίκα του—με το συμπίθιο από κονστεπασιό και κρεβάτι γίνεται ούλον τον χειμώνα.

Πλήρωσε Γεράσημο, το έμπα—έβγα τούν άγοιόδητωνα του γιατράνε, νάν την έχιατρέψει για να σου μαρτυρεί τη ζήση. Πέφτει και στακίνει το πόδι της Νταυριά—η φορά του πάει να πει—πλήρωσε Γεράσημο τσου Κουγιουνέους νάν τση το φτιάσουνε, για να σ' άλωνίσει στοί κλωσιές με δαίτο, όντα μπαίνουν οι διά ολοι μέσα στη. Νιά στενή όρπιδά του μένε άκόμη, να βρεί κάνα φόρτωμα για την Παναγία τοί Μπακαλέρη—το τρεχαντηρακι του λογάτε—κα να κάμει τιποτα μικροτάξιν, ίσια για να δώλει τσι χρονιάς.

Μόνε! Πέρασε ούλο το καλοκοίρι μπέκε και το χειμώρο κι' ο καπνιστής—Σπαβέντος έρεβε άπά στοί καθήκτες του καπνέ το μώλο περιμένοντας το φόρτωμα που δεν έφαι νύτουνα ποίπετα.

Φτού, διαλ έδωρε σε διάολε, κι' έσε και τα έργα τάσου, μουρούριζε κάθε τόσο άπορτισμένος, γλέπεις κοσπέτο κεσάτια έφές, γλέπεις;... Όπου νάν ήμέρα, έδεκει που καθύτουνε διαπεράδος, να σου και του ρκεται μπύφα ένα φόρτωμα κασώμπες και λάδι για την Πάτρα, και να μην τα πολυλογάμε, το τρεχαντηράκι φορτώθηκε, άψε—σβίσε, κι' ήταν έτοιμο να δώλει πλήρη για την Πάτρα, όντε ο Νικολής Μπιουπός που μοναχός του ήτανε ούλο—ούλο—το τσορμιο, του καπνιστή—Γεράσημο, γυρίζει και τον λέει:

—Καπνιστή—Γεράσημο, για να γίνη συνείδησις και πρώτον μέλημα όλων των 'Ελλήνων.

Μ' αυτήν την άγάπη και τους άγώνες για την διάδοσιν της ιδέας του Προσίνου, ο έκδρομισμός, που δεν είναι μία άπλη ψυχαγωγία, αλλά έχει βαθύτερον έκπολιτιστικό και κοινωνικό περιεχόμενον, στάθηκε πάντοτε η πρωτοπορεία και μεταπολεμικά η ψυχή για την σταυροφορία της άναδάσωσης.

Η 'Ομοσπονδία 'Εκδρομικών Σωματείων της 'Ελλάδος (Ο. Ε. Σ. Ε.) με την καθοδήγησιν και την έπαιτησιν της Διευθύνσεως Δασών του Ύπουργείου Γεωργίας και επί τη βάσει από μινός και πλέον έξετέλεσε τας προκαταρκτικές έργασίας της άναδάσωσης, έκάλεσεν εις συναγεμόν όλας και 20 μόλις χρόνια έθελούργους οι πρελλοί που παίρνουν τα βουνά.

Από τα σωματεία η 'Υπαίθριος Ζωή, άπέστειλε τον θαυμασμό για την όλη έργασίαν της και τον άριθμό των φυτευθέντων δένδρων.

Είνε δέν ευχόμεθα παρά το έργο που άνέλαβαν οι φυσιολάτραι να τελειώσιν με την ίδιον ένθουσιασμόν όχι μόνον από τους φυσιολάτραι, μα και από όλους τους 'Ελληνες άνδρες και γυναίκες, μεγάλους και μικρούς, και τότε έκτός από την θετική ώφέλεια θα έχουμε άνέβη και πολλά σκαλοπάτια του πολιτισμού.

Την έορτήν της άναδάσωσης παρακολούθησαν: ο ύπουργός της Γεωργίας κ. Παπαθασ-

γός και ο καπνιστής Γεράσημο, γιέ μου, δε ματαστάθηκε για τον καπνιστή Γεράσημο το Σπαβέντο. Όλα τα πρώματα του ρτανε άνάσθωλα σε στεριά και σε θάλασσα. Άρρωσταινει η γυναίκα του—με το συμπίθιο από κονστεπασιό και κρεβάτι γίνεται ούλον τον χειμώνα.

Πλήρωσε Γεράσημο, το έμπα—έβγα τούν άγοιόδητωνα του γιατράνε, νάν την έχιατρέψει για να σου μαρτυρεί τη ζήση. Πέφτει και στακίνει το πόδι της Νταυριά—η φορά του πάει να πει—πλήρωσε Γεράσημο τσου Κουγιουνέους νάν τση το φτιάσουνε, για να σ' άλωνίσει στοί κλωσιές με δαίτο, όντα μπαίνουν οι διά ολοι μέσα στη. Νιά στενή όρπιδά του μένε άκόμη, να βρεί κάνα φόρτωμα για την Παναγία τοί Μπακαλέρη—το τρεχαντηρακι του λογάτε—κα να κάμει τιποτα μικροτάξιν, ίσια για να δώλει τσι χρονιάς.

Μόνε! Πέρασε ούλο το καλοκοίρι μπέκε και το χειμώρο κι' ο καπνιστής—Σπαβέντος έρεβε άπά στοί καθήκτες του καπνέ το μώλο περιμένοντας το φόρτωμα που δεν έφαι νύτουνα ποίπετα.

Φτού, διαλ έδωρε σε διάολε, κι' έσε και τα έργα τάσου, μουρούριζε κάθε τόσο άπορτισμένος, γλέπεις κοσπέτο κεσάτια έφές, γλέπεις;... Όπου νάν ήμέρα, έδεκει που καθύτουνε διαπεράδος, να σου και του ρκεται μπύφα ένα φόρτωμα κασώμπες και λάδι για την Πάτρα, και να μην τα πολυλογάμε, το τρεχαντηράκι φορτώθηκε, άψε—σβίσε, κι' ήταν έτοιμο να δώλει πλήρη για την Πάτρα, όντε ο Νικολής Μπιουπός που μοναχός του ήτανε ούλο—ούλο—το τσορμιο, του καπνιστή—Γεράσημο, γυρίζει και τον λέει:

—Καπνιστή—Γεράσημο, για να γίνη συνείδησις και πρώτον μέλημα όλων των 'Ελλήνων.

Μ' αυτήν την άγάπη και τους άγώνες για την διάδοσιν της ιδέας του Προσίνου, ο έκδρομισμός, που δεν είναι μία άπλη ψυχαγωγία, αλλά έχει βαθύτερον έκπολιτιστικό και κοινωνικό περιεχόμενον, στάθηκε πάντοτε η πρωτοπορεία και μεταπολεμικά η ψυχή για την σταυροφορία της άναδάσωσης.

Η 'Ομοσπονδία 'Εκδρομικών Σωματείων της 'Ελλάδος (Ο. Ε. Σ. Ε.) με την καθοδήγησιν και την έπαιτησιν της Διευθύνσεως Δασών του Ύπουργείου Γεωργίας και επί τη βάσει από μινός και πλέον έξετέλεσε τας προκαταρκτικές έργασίας της άναδάσωσης, έκάλεσεν εις συναγεμόν όλας και 20 μόλις χρόνια έθελούργους οι πρελλοί που παίρνουν τα βουνά.

Από τα σωματεία η 'Υπαίθριος Ζωή, άπέστειλε τον θαυμασμό για την όλη έργασίαν της και τον άριθμό των φυτευθέντων δένδρων.

Είνε δέν ευχόμεθα παρά το έργο που άνέλαβαν οι φυσιολάτραι να τελειώσιν με την ίδιον ένθουσιασμόν όχι μόνον από τους φυσιολάτραι, μα και από όλους τους 'Ελληνες άνδρες και γυναίκες, μεγάλους και μικρούς, και τότε έκτός από την θετική ώφέλεια θα έχουμε άνέβη και πολλά σκαλοπάτια του πολιτισμού.

Την έορτήν της άναδάσωσης παρακολούθησαν: ο ύπουργός της Γεωργίας κ. Παπαθασ-

γός και ο καπνιστής Γεράσημο, γιέ μου, δε ματαστάθηκε για τον καπνιστή Γεράσημο το Σπαβέντο. Όλα τα πρώματα του ρτανε άνάσθωλα σε στεριά και σε θάλασσα. Άρρωσταινει η γυναίκα του—με το συμπίθιο από κονστεπασιό και κρεβάτι γίνεται ούλον τον χειμώνα.

Πλήρωσε Γεράσημο, το έμπα—έβγα τούν άγοιόδητωνα του γιατράνε, νάν την έχιατρέψει για να σου μαρτυρεί τη ζήση. Πέφτει και στακίνει το πόδι της Νταυριά—η φορά του πάει να πει—πλήρωσε Γεράσημο τσου Κουγιουνέους νάν τση το φτιάσουνε, για να σ' άλωνίσει στοί κλωσιές με δαίτο, όντα μπαίνουν οι διά ολοι μέσα στη. Νιά στενή όρπιδά του μένε άκόμη, να βρεί κάνα φόρτωμα για την Παναγία τοί Μπακαλέρη—το τρεχαντηρακι του λογάτε—κα να κάμει τιποτα μικροτάξιν, ίσια για να δώλει τσι χρονιάς.

Μόνε! Πέρασε ούλο το καλοκοίρι μπέκε και το χειμώρο κι' ο καπνιστής—Σπαβέντος έρεβε άπά στοί καθήκτες του καπνέ το μώλο περιμένοντας το φόρτωμα που δεν έφαι νύτουνα ποίπετα.

Φτού, διαλ έδωρε σε διάολε, κι' έσε και τα έργα τάσου, μουρούριζε κάθε τόσο άπορτισμένος, γλέπεις κοσπέτο κεσάτια έφές, γλέπεις;... Όπου νάν ήμέρα, έδεκει που καθύτουνε διαπεράδος, να σου και του ρκεται μπύφα ένα φόρτωμα κασώμπες και λάδι για την Πάτρα, και να μην τα πολυλογάμε, το τρεχαντηράκι φορτώθηκε, άψε—σβίσε, κι' ήταν έτοιμο να δώλει πλήρη για την Πάτρα, όντε ο Νικολής Μπιουπός που μοναχός του ήτανε ούλο—ούλο—το τσορμιο, του καπνιστή—Γεράσημο, γυρίζει και τον λέει:

—Καπνιστή—Γεράσημο, για να γίνη συνείδησις και πρώτον μέλημα όλων των 'Ελλήνων.

Μ' αυτήν την άγάπη και τους άγώνες για την διάδοσιν της ιδέας του Προσίνου, ο έκδρομισμός, που δεν είναι μία άπλη ψυχαγωγία, αλλά έχει βαθύτερον έκπολιτιστικό και κοινωνικό περιεχόμενον, στάθηκε πάντοτε η πρωτοπορεία και μεταπολεμικά η ψυχή για την σταυροφορία της άναδάσωσης.

Η 'Ομοσπονδία 'Εκδρομικών Σωματείων της 'Ελλάδος (Ο. Ε. Σ. Ε.) με την καθοδήγησιν και την έπαιτησιν της Διευθύνσεως Δασών του Ύπουργείου Γεωργίας και επί τη βάσει από μινός και πλέον έξετέλεσε τας προκαταρκτικές έργασίας της άναδάσωσης, έκάλεσεν εις συναγεμόν όλας και 20 μόλις χρόνια έθελούργους οι πρελλοί που παίρνουν τα βουνά.

Από τα σωματεία η 'Υπαίθριος Ζωή, άπέστειλε τον θαυμασμό για την όλη έργασίαν της και τον άριθμό των φυτευθέντων δένδρων.

Είνε δέν ευχόμεθα παρά το έργο που άνέλαβαν οι φυσιολάτραι να τελειώσιν με την ίδιον ένθουσιασμόν όχι μόνον από τους φυσιολάτραι, μα και από όλους τους 'Ελληνες άνδρες και γυναίκες, μεγάλους και μικρούς, και τότε έκτός από την θετική ώφέλεια θα έχουμε άνέβη και πολλά σκαλοπάτια του πολιτισμού.

Την έορτήν της άναδάσωσης παρακολούθησαν: ο ύπουργός της Γεωργίας κ. Παπαθασ-

τάω τη φορά μου! Ξαναπαι-
μέ κουνούργια σταυροκοπήματα
ο καπηλιάς — Γεράσιμος.
— Ε λοιπόν, θάμα δωρε, γιέ
μου! Στο μομέντο, έτσι να μά-
τον απ' Γεράσιμο, κόπηκε το
χαλάζι, κι ορίστε λίγο, φάνηκε
ή στεριά κι' ο καπηλιάς — Σπα-
δέντος αλλάζοντας την ού-
τα του πλεούμενου, πόδισε
στην Όξιά. Ίσια κι' έφρούκα-
με. Γιατί σε λιγάκι ξαναπαί-
νει ένα μπουρλί Παγαγία δια-
τα! Αν το τρεχαντηράκι, δρι-
σκούτανε ακόμα ύψο στο πέλαος,
ταέρτα δέ θα μένε ούτε σκλη-
θρα από δαύτο.

Δίχως λοιπόν να τὰ πολυλο-
γάμε, τήμα μπουνατσάριας,
ξανώνισε ο καπηλιάς — Γεράσι-
μος τὰ παιδιά του πλεούμενου
του στο πρώτο άγερμάκι, έφτασε
στην Πάτρα. Ξεφόρτωσε και εα-
ναγύρισε στην Κεφαλλονία δο-
ξαζοντας τον απ' — Νικόλα που
τον έγγλυτρωσε από το τσερτο
πληξιο.

Περάσανε κάμποσες μέρες
από τότες κι' ο καπηλιάς — Γε-
ράσιμος όχι μονάχα δεν ήθε τη
φοράδα που τάχτηκε στο μονα-
στήρι τ' απ' — Νικόλας ούτε λια-
νοκέρι δεν άνωσε στην χάρη
του.

Όπου μία νύχτα του φανε-
ρώμεται στ' όνειρο του ένας
δεσπότης προσετός.

— Γεράσιμε, του λέει, είμ' ο
— Απ' — Νικόλας.

Φειδοφώθηκε ο καπηλιάς —
Σπαδέντος. Τίραξε καλά — κα-
λά τον άγιο πέφτοντας τὰ
μπρούμπα, άρκίνισε να φοκί-
στέι το σωτήρα του με στρω-
τες μετάνοιες:

— Πού νά στ' αμερετάρω, ά-
φεντη μου, απ' μου Νικόλα, πρε-
σοτάτη μου, που α δεν έδωκε
τ' άγιο χεράκι σου θά χα πάει
για μούσουλνα κ' θεούργησε!...
Προσκυνώ σε και δοξάζω τη
χάρη σου, πού...

— Καλό, καλό, τον αντίσκαψε
ο απ' — Νικόλας. φτάνουνε οί
σταυροί και οι μετάνοιες. Κα-
λά είν' κι' έφκει, δέ σου λέω,
μά κάλλιο νά πάς νά ξεπλερώ-
σης το τάμα σου! Το μωστη-
ρι μου είναι φτωχό! Γέμεις έ-
σεις οι θαλασσινοί στη χρέα-
σας μ' άθυμώσατε κι' άμα τό-
μου τη σκαπουλάρετε κάνετε
τον άλλο και μου τρώτε τὰ τά-
ματα. Έχε λοιπόν τὰ μέντια
σου ή άπαινε τη φοράδα που
μοι τάδες στο μοναστήρι ή
μην εναρμονίσης στο πέλαος,
γιατί θά σε στείλω για μεζε
στα σκυλόφωρα!...

Εύπνησε ο καπηλιάς — Γεράσι-
μος κατασεκλεισμένος.

— Βωρέ τι έπαθα ο μαγκού-
φης! Με μιάς δεούντελο στάθη-
κα κι' ετάχθηκα τη φοράδα:
Φτού διάλ' έπαρε σε διάλει!...
Και τώρα;... «Α μπά, μπά,
μπά, έφκει ή δουλιά δέ γένε-
ται. Μά έλα πάλε που σε φο-
δερίζει κι' έφκει ος ο βλοσυρός
ο άγιος! Βωρέ δέν βαριέσαι,
άν κάτω νά κάνω τ' ότι γλέ-
πω στον ύπνο μου, άντίο μα
στέλο!...»

Για καλό και για κακό όμως
γύρεψε και την δουμνία, τη
Γερασμιάς τη γυναικός του
με το συμπάθιο.

— Έ δωρε φαρμασόνε, του
πε έκείνη τόμου άκουσε το τί
σύβηκε, δέ θέλεις νά πάς το
τάμα σου στην άγιο, αλάδωτε,
γκεζούιτη!... Βωρέ, θεοπαί-
χτη, μοιστά στη ζωή τη που
σου γλύτωσε ο άφέντης, κάθε-

σοι και συλλοίζεσαι τη φορά-
δα, βωρέ; Μήστητέ μου Κύριε
μου!... Κι' έπειτα δωρε, με
μιάς δεούντελο στάθηκε κι' αν
τι νά ταχτείς τίποτοι άφηνό-
τερο πής και τάχτηκες τη φο-
ράδα;

— Λοιπός έτσι μ' όρμηνείεις
κι' άσύ δωρε γυνάικα, νά πάω
το ζό στο μοναστήρι;

— Παρή:

— Εγώ λέω νά πάω νά γδω
και τον ίδιον το γούμενο τον
παπά Φουμή, νά γδούμετε μη
βολεύεται άλλοιως έφκει ή
ιστορία. Κι' ότι μ' όρμηνείεις
θά κάμω.

Τίρα — βία λοιπό πάει στο
μοναστήρι τ' απ' Νικόλας.

— Προσκυνώ σε, γούμενε.

— Το Θεό, καπηλιά — Γεράσι-
με. Πώς δούθενες;

— Μου σύβηκε ένα μισακούλο-
ζο κάλο γούμενέ μου, κι' ήρτα
νά μ' όρμηνείεις τί νά κάμω...
Και του διηγήθηκε το κάλο
του.

Ο Παπάς Φουμής τόμου ά-
κουσε για τη φοράδα πέταξε
μισουράνια από τη χαρά του:

— Γερασμιάς μου του λέει,
φκίο το πρώμα δεν βολεύεται
άλλοιως. Τί νά σου κάμω; Ή-
πρεπε νάν το συλλοίζετεις μπρι-
χού ταχτείς, τώρα τάχτηκε: Πά-
ει, πρέπει νά φέρες τη φο-
ράδα, ύστερα κάλιστα κι' από
τ' όνειρο που γδές!...

— Έπεσε σε καινούργια συλ-
λοή ο καπηλιάς Σπαδέντος. Μ'
άσφα να σου και του κατε-
δάνει νιά ιδέα: Μπρε πώς δεν
το σκέφτηκε τόση ώρα!...

— Δέν μου λές, γούμενέ μου,
άκου τί σκέφτηκε. Άντις νά φέ-
ρω το ίδιο το ζό δέ θάναι κα-
λύτερα νάν το πουλήσω κι' όσα
λεφτά θά πιάσω από φκίο το
νεγότησιο νάν τὰ δώσω στο μο-
ναστήρι: Σην καπάτσος που
μαι στοί πουλησιές θά πουλή-
σω τη φοράδα ακριβότερα απ'
ότι άζίζει κι' έτσι θά δώσω με
γαλύτερο άδαντάγιο στο μονα-
στήρι.

Σάν νά το καλάρεσε και
του παπά Φουμή έφτούν η Ι-

δέα. Λογάριασε πώς με τη φο-
ράδα άλλο άδαντάγιο από κα-
βάλλα δέ θαχε, με τὰ μισόβια
άλλαζε όμως το πρώμα.
— Λοιπά, Γερασμιάς μου,
του λέει, μ' άρέσει ή ιδέα σου.
Και που σαι νά σαι τσερτος
πώς πολισότερο θά φαριστεί
ο άγιος α φέρες τὰ τάλλαρα
παρή τη φοράδα.

— Όστε έτσι μ' όρμηνείεις
νά κάμω, έ;... Καλό λοιπόν...
Προσκυνώ σε...

— Λοιπό γυνάικα, είπε ο κα-
πηλιάς — Γεράσιμος τη γυναι-
κός του σά γύρισε στο σπίτι
του, πάει ή φοράδα μας. Δέ
γίνεται τίποτοι. Την τάχτηκε,
πρέπει, νά την δώσω. Ο παπά
Φουμής μάλιστα μ' όρμηνείει
νάν την πουλήσω και τάλεφτά
που θά πιάσω νάν τὰ πάω στο
μοναστήρι. Στρώσ' τηνε λοιπό
για νάν τηνε κατεδάσω στο γα-
ιδουροπάζαρο. «Α, άκου δώ,
κρέμασε και τον κοκκόρο από
το σαμάρι τη.

— Και γιατί;

— Για τ' άντι θάν τονε πουλή-
σω κι' έφκεινέ.

— Βωρέ το Κοκκίνη θά πουλή-
σεις. Και τί θά γενοίη οι κάτ-
τες χωρίς εδάντονε, δωρε;

— Νά π' νά γένουνε καλόγρι-
ες!... Βωρέ θά μελιδωστέεις νά
κάμεις ό,τι σου λέω ή νά σου
μπάσω κανιά παιτοριά δια-
λους μέσα σου! Φτού διάλ' έ-
παρε σε διαόλε!...

Τί νά κάμει ή βουλιασμένη ή
Γερασμιάς έδωσε τον κοκκόρο
από το σαμάρι τη φοράδας
και δίχως νά χασομερήσει ο κα-
πηλιάς Σπαδέντος καβαλλίκεψε
το ζό κι' ετράδης για τὰ χω-
ρα.

Σάν άριδάρησε στο γαίδου
ροπαζαρο άρκίνισε το νογά-
τσι.

— Πύσο ποιλείς τη φοράδα;

— Έρείς, άποκρινότουμε ο
καπηλιάς — Σπαδέντος, πουλιέται
μαζί με το κοκκόρο.

— Ας είναι και με τον κόκ-
κορο.

— Τόμου είσαι ντακόρδου,
δώσε δέκα τάλλαρα για τη φο-

ράδα και τρεις χιλιάδες δρα-
μες για τον κοκκόρο!

— Τί λές, βωρέ! μουρλός
είσαι ή κοινοδρείς; Μη θες
και δέκα τάλλαρα για τον κόκ-
κορο;

— Ω, γέ, σκαμπανίζεις,
παιδί μου, από ρωμείκα; Θέ-
λω δέκα τάλλαρα για τη φο-
ράδα και τρία χιλιάδικα για
τον κοκκόρο... Φτού διάλ'
έπαρε σε διαόλε!...

— Καλό βωρέ κουμπάρε,
μην άτζώνεις και τόμου το θέ-
λεις έτσι ντακόρδο κι' εγώ. Νά
πάρ' τὰ τάλλαρα σου και δός
μου τὰ ζωντανά.

Τσέπωσε τὰ τάλλαρα ο κα-
πηλιάς Σπαδέντος και τίρα — βία
πήε στο μοναστήρι.

— Προσκυνώ σε, γούμενε.

— Το Θεό Γερασμιάς μου.

— Τι ματάτα, πουλήσες τη
φοράδα;

— Ναίσκε δέκα τάλλαρα
την πουλήσα, γούμενέ μου έν-
τανε.

— Έλα άσε τις μπουρλες,
χά, χά, χά! Γέλασε ο παπά
Φουμής παίρνοντας σ' άστεία
τὰ λόγια του Γεράσιμου.

— Μά τον απ' — Νικόλα τόσο
τήνε πουλήσα!

— Μην κάνεις ψεύτικον όρ-
κο βλομένη μου κι' είν' άμαρ-
τία.

— Αφισσε ο καπηλιάς Σπαδέν-
τος.

— Άκου δώ παπά Φουμή!
του λέει, άγώ δέν έχω δρεξη
για μπουρλες. Δέκα τάλλαρα
σου λέω πουλήσα τη φοράδα.
Θες πάρ' τα δέ θες μη σώσεις
και τὰ πάρες.

— Έγινε θεριό τώρα κι' ο πα-
πά Φουμής:

— Βρε Θεομπαίχτη, τη λέ-
ει, ή Θεομυρλος σταθήκες και
σου πήρανε το ζό για δέκα
τάλλαρα ή το πύλησε πολισ-
ότερο και πας νά μου φας τὰ
ρέστα. Πάρ' τὰ τάλλαρά σου
κι' άει στο διάλο για τὰ λι-
γώτερα, μ' έκόλασε μπανώρα
— μπανώρα, φαρμασόνε. Κι' ο
άφέντης ο απ' — Νικόλας άς σου
το πληρώσει.

Και τραβώντας τὰ γένια
του μανιασμένος από το κάλο
πώπαθε, βρόντησε το πορτο-
νι του μοναστηριού κατάμου-
τρα στο Γεράσιμου.

Γυρίζει τότες ο καπηλιάς —
Σπαδέντος κατά την έκκλησία
τ' απ' Νικόλας και λέει:

— Απ' μου Νικόλα, προστά-
τη μου εγώ τ' ό,τι σου τάχτη-
κα σου το έφερα κατὰ πώς μ'
όρμηνέει ο γούμενός σου. Τώ-
ρα τόμου έκείνος δέν ξέρει, νά
τηράζει το νιτερόσι σου και δέ
θέλει νά δεχτεί το τάμα μου,
κάμε καλά με δαύτονε και μη
με ξαναγελοκρούξεις τσόν ύ-
πνο μου.

ΣΠΥΡΟΣ ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗΣ

ΕΒΑΛΕ ΟΡΚΟ!

— Δέν μπορώ νά κατα-
λάβω γιατί τώρα τελευταία
έπιμένεις νά κάθεις στα
ισούγια δωμάτια!

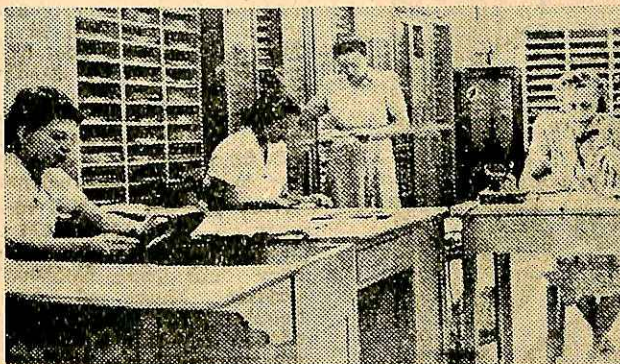
— Γιατί άρκίσθηκα ότι
άν δέν παντρευτώ την Μα-
ρίκα, θά πέσω από το πα-
ράθυρο!

Η μεγάλη Όρχήστρα του Ραδιοφωνικού μας Σταθμού

Συνεκροτήδη και πάλιν

Ο Ραδιοφωνικός Σταθμός
άποκτά και πάλι, τη μεγάλη
Συμφωνική του Όρχήστρα. Εί-
νε μια είδηση αυτή, που άσφα-
λώς θά εύχαριστήσει όλους
τους καλούς φίλους του ραδιο-
φώνου και της μουσικής. Μά
είδηση ακόμη που άνεξάρτητη
από τη στενή και ειδική φύ-
σεως σημασία της, δέν μπορεί
παρά νά δίνει κουράγιο και έλ-
πίδες στη χιλιοτραυματισμένη
ψυχή του Έθνους: Άνοικο-
δόμηση!

Τη λέξη αυτή τη λέμε πολυ

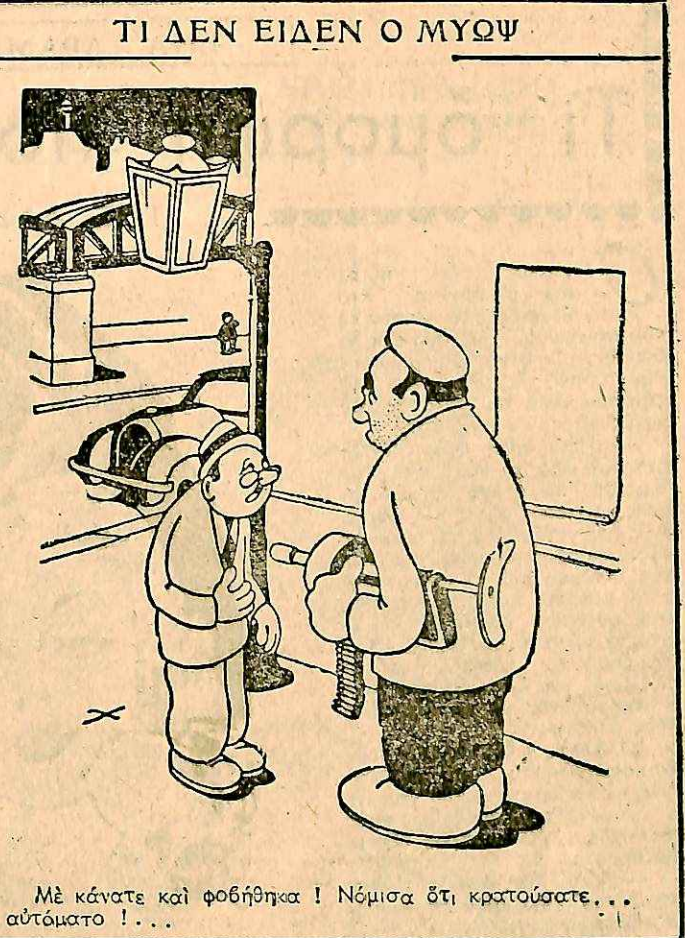
Η «Δισκοθήκη» του Σταθμού, ή όποια έπρωήθει ως τώρα εις
το Μικρόφωνον, τας Συμφωνικάς Συνουλίαις από δίσκους.

συχνά τώρα τελευταία. Την έ-
κάνανε σύνθημα που έπανόλας
δάνεται αδιάκοπα, την έκάνα-
με Όρα στο Ραδιόφωνο θε-
λήσαμε — άλλ' άκόμα! — νά
την κάνουμε ένέργεια και πρα-
γματικότητα. Όμως, δυστυ-
χώς, ο τόπος μας που την ώρα
της θυσίας ήξερε νά σταθί πρώ-
τος απ' όλους, σήμερα την ά-
ρα της ξεκούρασης και της ά-
ταμοιής βρίσκεται τελευταίος.

Αυτή είνε ή μοίρα των φτω-
χών και των μικρών!

Τελευταίος; Ναί, όχι όμως
κι' ο πιο άδύνατος απ' όλους.
Άκούμε ιστορίες για τη Γαλ-
λία, για την Όλλανδία, Μα-
κρυνά παρμπύλια, μακρυνά θά-
ματα άλλων λαών. Σε τόσους
μήνες γεφύρια τεράστια ξανα-
στήνονται, ομασγμένα έργοστά-
σια ξαναζωντανεύουν, χωρά-
φια θαλασσοποτισμένα άχρη-
στα για χρόνια όπως διδάσει
ή Έπιστήμη, άποστραγγίζον-
ται και πρασινίζουν. Είνε θαύ-
ματα όλα αυτά — άπίθωνα και
τορνώματα της ύπομονης και
της δύναμης του ανθρώπου! Το
τελευταίο του κεφάλαιου δέν
λείπει και πάρα πολύ απ' τον
τόπο μας. Άν κυττάξει κανείς
τον πίνακα της άπελευθερωμέ-
νης Ελλάδας, δέ θα δει παρή
τα σκηνικά άκόμη χρώματα
και τον συγνεφασμένο άριζον-
τα της άντάρας που συνεπήρε
την Όφηλιο. Όλον αυτόν τον
καιρό — δυό ολάκερα χρόνια
— ή άρρωστη Ελλάδα έπρεπε
νά ζήσει και νά γιατρευτεί πρώ-
γοντας τις κονσέρβες και φο-
ρώντας τις χορευτικές έσθητες
της Όφνης... άκούοντας τὰ
ώραία λόγια των Ισχυρών φι-

λων της, και τις άνοησίες των
έχθρών της... Ζητιανεύοντας
λίγο χρυσάφι για νά θρέψει τις
χήρες και τὰ μωρά των νεκρών
παλληκαριών της. Μπαίνομε
στον τρίτο χειμώνα ύστερα απ'
την άπελευθέρωση. Πάνω στα
δουνά, μέσα στα ρημαγμένα
χωριά μας υπάρχουν άνθρωποι
που παλεύουνε νά ζήσουν του
πωμένου μέσα σε σπηλιές, εύ-
ρωπαίοι τραγλοδύτες τη
1946! Στα σύνορά μας ά-
στράφει ή φωτιά του πόλε-
μου. Αυτόκινητα που κουβαλά-

Με κάνατε και φοβήθηκα! Νόμισα ότι κρατούσατε...
αυτόματο!...

Τουρκοκρατημένης Ελλάδας, ο
Ξεσηκωμός του 21, ή Άλθα-
νία... όλα τούτα δέν είνε έρ-
γα μυαλού; Παίρνοντας φως
απ' αυτά τὰ μεγάλα, πρέπει
νά φωτίσουμε και νά δούμε
την μικρή και άσημαντη εί-
δηση.

Σαράντα έξη μουσικοί, οί
καλλίτεροι που διαθέτει ο τό-
πος μας, θά μπούν ύστερα ά-
πό λίγες μέρες στο Ραδιοφω-
νικό μας Σταθμό, και ή Μεγά-
λη Συμφωνική Όρχήστρα θ' άρ-
χίσει νά σκορπίζει στους έλλη-
νικούς αϊθέρες τους ήχους της.

Το γεγονός ούτο είνε μια ση-
μαντική σελίδα στην ιστορία
της ελληνικής Ραδιοφωνίας.
Άλλοτε πριν απ' τον Πόλεμο
ο Σταθμός μας είχε πάρα πολ-
λά νά δείξει. Έφτασε σ' ένα
σημείο που θά τον είχε κάνει,
άν δέ μεσολαβούσε ο Πόλεμος,
νά στέκεται σήμερα Ισάως,
πλάι στους μεγάλους και πλού-
σιους Σταθμούς της Ευρώπης.
Όταν έφυγαν οί Γερμανοί, μα-
ζί με τὰ τόσα άλλα έρείπια άφη-

σαν και το έρείπιο του Σταθ-
μού. Έρείπιο πραγματικό και
άπόλυτο. Χρησίστεκε πολλή έ-
ξυπνάδα, πολλή πίστη και πο-
λύς ένθουσιασμός για νά ξανα-
πάρε το δρόμο του το έλλη-
νικό Ραδιόφωνο. Χρειάστηκαν θυ-
σίες και άγώνες. Η ύσταση
της Συμφωνικής Όρχήστρας ύ-
στερα απ' τον Πόλεμο πρέπει
νά χαϊρευτεί σαν ένας απ'
τους πιο σημαντικούς σταθ-
μούς της ελληνικής Ραδιοφω-
νίας.

Οί καλλιτεχνικές συνέπειες
του γεγονότος δέν πρόκειται
νά είνε άσημαντες. Προπολεμ-
κά ο Σταθμός, ήταν σε θέση
νά δίνει έκτός από τις καθαρά
συμφωνικές συναυλίες και έκ-
πομπές Όπερας και κλασσικής
όπερέτας με συμμετοχή καλλι-
τεχνών του μελοδράματος. Ό-
λες αυτές οι έκπομπες θά ξα-
ναρχίσουν πάλι, δίνοντας έτσι
την εύκαιρία στα καλλιτεχνικά
στοιχεία του τόπου νά άπλώ-
σουν την επίδρασή τους και
παράξω απ' την Πρωτεύουσα.
Μέχρι σήμερα τὰ άνάλογα προ-
γράμματα του Σταθμού καταρ-
τίζονταν άποκλειστικά από δι-
σκους. Δάθηκε έτσι ή εύκαιρία
σταύς άκροατές νά παρακο-
λουθήσουν μερικές έκπομπές
πραγματικά άριστουργηματι-
κές, με διάσημους μασέτρος
και όρχήστρες. Ήρθε τώρα ή
στιγμή κοντά σ' αυτές τις έκ-
πομπές — της άραιότητας άκον-
σερβαρισμένης μουσικής, νά
παρε, τη θέση της και ή δική
μας, ή ελληνική καλλιτεχνική
προσπάθεια, λιγώτερο τσως
φανταχτερή και βαρυσμηντη,
πιο ζωντανή όμως, πιο πολυ-
τιμη για μας, και πιο δική
μας!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΣΤΕΡΙΑΔΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΙ

ΤΑΕ

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ — ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ :

Καθημερινώς δύο διαδρομαί :

α) Καθ' έκάστην, πλην Δευτέρας :

Άναχώρησις έξ Αερολιμένος Αθηνών ώρα 0800

Άφίξις εις Αερολιμένα Θεσσαλονίκης > 0910

β) Καθ' έκάστην :

Άναχώρησις έξ Αερολιμένος Αθηνών > 1330

Άφίξις εις Αερολιμένα Θεσσαλονίκης > 1440

ΑΘΗΝΑΙ — ΠΡΑΚΛΕΙΟΝ :

Δευτέρα, Τετάρτη Παρασκευή :

Άναχώρησις έξ Αερολιμένος Αθηνών > 0730

Άφίξις εις Αερολιμένα Ηρακλείου > 0840

ΑΘΗΝΑΙ — ΧΑΝΙΑ :

Έκάστην Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον :

Άναχώρησις έξ Αερολιμένος Αθηνών > 0730

Άφίξις εις Αερολιμένα Χανίων > 0820

Διά πληροφορίας εισιτηρία και δρομολόγια Λεωφορείων

Πρακτορείον ΤΑΕ Γιάν Σμάτς 24 (πρώην Βουκουρεστίου).

Τηλέφ. 24-363.

Γίνονται δεκτά έμπορεύματα

Πρακτορείον έμπορευμάτων Γιάν Σμάτς 30

ΤΕΧΝΙΚΑΙ ΚΑΙ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΑΙ ΕΚΜΕΤΑΛ-

ΛΕΥΣΕΙΣ Α. Ε.

Τι ὁμορφὴ ποὺ εἶναι ἡ ζωή!...

ΤΗΣ ΔΑΦΝΗΣ ΜΩΡΙΦ

Ο γιαντρός δὲν ἤξερε πῶς ν' ἀρχίσῃ. Καὶ τῷρριξε στὸ κοσμικὸ κουτσομπολιό, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι, σιγὰ - σιγὰ θὰ εὑρίσκει τὸν τρόπο, νὰ μιλήσῃ καὶ γιὰ τὴν ἀνθρώπινη τοῦ πελάτου του χωρὶς νὰ τὸν αἰφνιδιάσῃ.

— Πῆγα χθὲς στὸ «Ὀντε-δὲν» καὶ εἶδα τὸ νέο ἔργο τοῦ Βατούρ, ποὺ τόσο ἀπασχολεῖ τοὺς κριτικούς αὐτὲς τὲς μέρες. Δὲν ἐνθουσιάσθηκα. Ὁ συγγραφέας κουράσθηκε, εἶνε γερασμέ- νος. Καὶρός πιά ν' ἀποτραβη- χθῇ, καὶ νὰ πᾶσῃ νὰ γράφῃ. Μοῦ φαίνεται ὅμως, ὅτι δὲν ἔ- χει τὰ μέσα ὁ δυστυχής, γιὰ νὰ ζήσει τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του ξεκούραστα. Εἶνε ἀναγκασμένος νὰ ἐργάζεται, ὅ- πως ὅλοι μας.

Ὁ ἄλλος ψιθύρισε μιὰ φρά- ση ἀκατάληπτη, καὶ χτυπῶν- τας μὲ τὰ δάχτυλά του νευρικά τὸ γόνατό του, κύτταξε πρὸς τὸ ταβάνι. Ὁ γιαντρός ἐξηκο- λούθησε:

— Ὡ! Πόσο θάθελα ν' ἀνα- παύω κι' ἐγώ, σὲ κάποια ἡλι- δλουστη περιοχή, κάτω ἀπὸ ἕ- να γαλάζιο οὐρανό... Ἐχῶ ἀ- νάγκη ἀπὸ πλήρη ἀλλαγὴ ζω- ῆς... Ὅλοι μας ἐχομε ἀνάγ- κη ἀπὸ γενικὴ ἀλλαγὴ... Καὶ ὅμως, οἱ περισσότεροί, δὲν ἔχουν τὰ μέσα... Ἐσεῖς ἔχετε τὰ μέσα νὰ πᾶτε κάπου γιὰ ἀνάπαυση, χωρὶς νὰ σᾶς ἀπασχολοῦν οἱ βιολογικὲς ἀνάγ- κες.

Ὁ πελάτης του πρὸςπαθή- σε νὰ χαμογελάσῃ.

— Δὲν ξέρω, ψιθύρισε. Δὲν τὸ σκέφθηκα ποτέ... Πάντως, ἔχω μερικά χρήματα στὴν ἁ- κρῇ... Ὡστόσο... μὲ τὴν ἀ- νάπαυση στὴν ἐξοχὴ γνέμι κα- νείς πολὺ τιμὸν καιρό... Ἐκ- τὸς ἀν' ἡ ἀνάπαυση αὐτὴ ἐπι- δάλλεται.

— Ἐ! Λοιπὸν, ναί! εἶπε ὁ γιαντρός, ἀνακουφισμένος ποὺ θὰ μιλούσε τώρα χωρὶς περι- στροφές. Ἐπιβάλλεται... Ὁ πῶς ξέρετε, τὰ θαύματα εἶνε σπάνια στὴν ἐποχὴ μας... Μιὰ ἀλλαγὴ κλίματος, ὅμως, μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ εὐχάρι- στα ἀποτελέσματα... Δὲν μπορῶ βέβαια τίποτε νὰ σᾶς ὑποσχεθῶ, φίλε μου, σᾶς συμ- βουλευῶ, ὅμως, νὰ πᾶτε σ' ἕνα κλίμα θερμότερο... Δὲν ξέρετε κανεὶς...

— Δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ δώ- σετε περισσότερες ἐξηγήσεις γιὰ τὴν κατάσταση μου; ἐφέλ- λισε ὁ ἄλλος.

— Θυμᾶσθε ὅτι σᾶς προει- δοποίησα, ἀπάντησε ὁ για- τρός. Τὴν περασμένη ἐβδομά- δα σᾶς ἔδωσα νὰ καταλάβετε ὅτι ἡ κατάσταση σᾶς δὲν εἶνε καὶ τόσο εὐχάριστη... Δὲν μποροῦσα ὅμως, νὰ σᾶς μιλή- σῃ μὲ ἀπόλυτη θετικότητα, γι- ατί δὲν εἶχα στὰ χέρια μου τίς ἀποδείξεις ποὺ ἐπρεπε. Σή-

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙΣ—Σελὶς 18,

μερα, δὲν ὑπάρχει πιά καμιὰ ἀμφιβολία. Οἱ τελευταῖες ἀ- κτινογραφίες ἔδειξαν αὐτὸ ποὺ φοβόμουναι...

Ὁ ἄλλος ἄρχισε νὰ τρέμει. Καὶ μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκου- γόταν ρώτησε τὸν γιαντρός:

— Πρόκειται γιὰ ἕνα εἶδος παραλυσίας, δὲν εἶνε έτσι; Αὐ- τὸ θέλετε νὰ πῆτε;

— Ναί, ἀπάντησε ξερά ὁ γιαντρός.

— Καὶ πῶς θὰ μοῦ ἔλθῃ; ρώτησε ὁ ἄλλος. Σιγὰ - σιγὰ ἢ ἀπτόμα; Σὲ πόσο χρονικὸ διάστημα;

— Ἐξαρτᾶται... Στὴν πε- ρίπτωσή σας, εἶνε ἀρκετὰ δύ- σκολο νὰ τὸ προσδιορίσῃ κα- νείς. Ἴσως σὲ τρεῖς μῆνες, ἴ- σως σὲ τρία χρόνια... Δὲν μπορῶ νὰ εἰμαι κατηγορηματι- κός... Φυσικά, θ' ἀκολουθή- σετε τὴν θεραπεία ποὺ θὰ σᾶς ὑποδείξω... Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ πρὸςεχέι, εἶνε ἡ ἀλλαγὴ κλί- ματος.

—Θὰ ἤθελα... θὰ ἤθελα, ξέη- κολοῦθησε ὁ ἄλλος, νὰ ξέρω πῶς ἐπέρχεται ἡ παραλυσία. Ἀπτόμα μέσα σὲ μιὰ νύχτα; Ὁ γιαντρός μὲ ἕνα βλέμμα καὶ δὲν θὰ μπορῶ νὰ κουνήθω; Ἐστὶν εἶνε; Ἡ μήπως θὰ μοῦ ἔλθῃ σιγὰ - σιγὰ;... Δὲν μπορεῖ- τε νὰ μοῦ ἐξηγήσετε, σᾶς πα- ρακαλῶ.

— Ἡ γενικὴ παραλυσία, ἀ- πήντησε ὁ γιαντρός, χτυπάει ἀ- πτόμα τὸν ἄνθρωπο, ὕστερα ἀπὸ μιὰ περίοδο ὑπερκώπωσης- σεως ἢ ὕστερα ἀπὸ ἕναν ἰσχυ-

ρὸν κλονισμό τοῦ ὁργανισμοῦ. Ἐσεῖς εἰσαθε πολὺ νέος, δὲν πίνετε, κάνετε ζωὴ τακτικὴ καὶ ἡσυχῇ... Ὅχι, δὲν θὰ σᾶς ἔλθῃ ἀπτόμα.

Αὐτὸ ἦταν χειρότερο, ὠρι- σμένως πολὺ χειρότερο. Κι' ὁ Ζὰν Βερνὼν ἀναρωτήθηκε: «Πρὸς τί νὰ κάνω θεραπεία, ἀ- φοῦ δὲν πρόκειται νὰ γίνω κα- λά;» Θέλησε νὰ φέρῃ στὸ νοῦ του, τὴν ἔκταση οἱ παράλυτοι.

Ἐμεῖς ἐσπλωμένοι χωρὶς νὰ κάνουμε καμιὰ ἐλαφρὴ δου- λειά; Πάντως, ὅσοι εἶχαν τὰ μέσα, πῆγαιναν σὲ ἄσυλα ἀνι- ἄτων. Οἱ φτωχοὶ ὅμως... Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἦταν σω- ρισμένοι στὶς γωνιὲς τῶν δρό- μων, μ' ἕνα καπέλλο μπροστὰ τους... Ἐξητιάνευαν.

Βγαίνοντας στὸ δρόμο ὁ Ζὰν Βερνὼν βρέθηκε ἀνάμεσα σ' ἕνα πλῆθος ἀνθρώπων, ποὺ εἶχαν ξεχυθῇ γιὰ νὰ χαροῦν τὸ ἀνιζητικό ἐκεῖνο ἀπόγει- οῦ. Τὰ πρόσωπα ὅλων ἔλαμπαν ἀπὸ εὐχαιρία καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἦταν γελαστός καὶ πρόσχαρος. Μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη, ὁ Ζὰν σταμάτησε ἕ- να ταξὶ καὶ ἔζαψε στὸ βάθος τοῦ καθίσματος, κατεβάζοντας τὸ καπέλλο του στὰ μάτια.

Φθάνοντας στὸ «Ρετζεντ» Πάρκ», εἶδε ὅτι ἡ Μαίρη δὲν εἶ- χε ἀκόμα ἔλθει. Πόσο θ' ἀρ- γούσε ἀκόμα; Δέκα λεπτά, ἕ- να τέταρτο; Καὶ ἀν' δὲν ἐρχό- ταν καθόλου; «Καλλίτερα» εἶ- πε μέσα του. Καὶ τὴν ἴδια

στιγμὴ συλλογίσθηκε: «Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ δὲν θέλω νὰ ἔλθῃ... Ἡ καλλίτερα, νὰ ἔλ- θῃ καὶ νὰ μοῦ πῇ ὅτι ὅλα πιά τελείωσαν μεταξύ μας!... Ἐ- τσί θὰ χωρίσουμε, χωρὶς νὰ τὴν κάνω νὰ πονέσῃ... Ὁ χωρισμός θὰ προέλθῃ ἀπ' αὐ- τήν... Ἄν ὅμως ἔλθῃ, καὶ εἶνε ὅπως πάντα τρυφερὴ καὶ διαχυτική: Εἶμαι χαμένος», ψιθύρισε ὁ Ζὰν.

Δὲν ἤξερε πῶς νὰ τῆς τὸ ἀναγγεῖλῃ. Δὲν θὰ τὸν κατα- λάβαινε. Θὰ τὸν κύτταξε μὲ τὰ μάτια ὁρῶντοκα καὶ θὰ τεύ- λεγε: «Μὰ ἀγάπη μου, ἡ ζωὴ μας δὲν πρόκειται ν' ἀλλάξῃ... Θὰ σὲ περιποιηθῶ... Δὲν θὰ φύγω οὔτε στιγμὴ ἀπὸ κοντά σου... Θὰ φύγουμε μαζί». Δὲν θὰ μπορούσε ν' ἀντιληφθῇ τὴν σκληρὴ πραγματικότητα... Ἦταν γυναίκα... Καὶ τὸν ἰ- γαποῦσε... Δὲν θάθελε ν' ἀκούσῃ τίποτε καὶ θὰ ὀνειρευ- ὀταν μιὰ χώρα ἡλιόλουστη, μαγικὲς λίμνες καὶ γραφικὰ βουνά... Θὰ τὸν κύτταξε σὰν ἀδερφὴ σὰν μάννα καὶ θὰ τὸν περιποιόταν ὅπως περιποιού- νται τὰ παιδάκια...

Αὐτὸς ὅμως, ἤξερε τὶ τὸν περίμενε. Μὲ τὰ μάτια τῆς φαν- τασίας του, ἔβλεπε τὸν ἑαυτὸ του ἀκίνητον, πάνω σ' ἕνα κρεβάτι... νὰ μὴν εἶνε οὔτε ζωντανός, ἀλλ' οὔτε καὶ νε- κρός... Ἀνίκανος γιὰ ὁτιδήποτε στὴ ζωὴ, νὰ μὴ μπορεῖ νὰ χαρῇ τίποτε νὰ μὴ μπορῇ νὰ προσφέρῃ οὔτε προσοχία, οὔ- τε ἔρωτα... Ἦξερε...

Σήκωσε τὰ μάτια καὶ εἶδε τὴ Μαίρη ποὺ ἔφθανε κεινὴ τῇ στιγμῇ τρέχοντας. Ἦταν κα- τακόκκινη καὶ λαχανιασμένη.

— Ἀργησα πολὺ, ἀγαποῦ- λα μου; Τοῦ εἶπε, καθώς τὸν φιλοῦσε. Εἶχα ξέρεis, κάτι ψῶ- νια... Ὅταν πᾶν κανεὶς στὰ ἐμπορικά δὲν τελειώνει ποτέ... Ὑστερα, πῆγα στὸ κομ- ματιήριο, ἀπὸ κει στὴ μοδίστα γιὰ πρόβα... Μὲ περίμενες πολλὴ ὥρα;

Ὁ Ζὰν κούνησε τὸ κεφάλι του χαμογελώντας. Ἡ Μαίρη ἐξηκολούθησε:

— Μὰ τί ὑπέροχη μέρα ἡ ση- μερινή!... Μπήκαμε πιά γιὰ κα- λά στὴν Ἀνοιξή!... Σήμερα πρόσεξα πόσο ὁμορφὴ εἶνε ἡ ζωή!... Ἐλα, σὶκά νὰ φύγω- με... Εἶμαι ἐξηλιγμένη στὴν πείνα... Ὑστερα θὰ πᾶμε νὰ χορέψουμε... Θέλω νὰ χα- ρῶ τὴ σημερινὴ μέρα... Κα- θὼς θὰ σὲ σφίγγω στὴν ἀγκα- λιά μου θὰ νομίζω πὺς σφίγ- γω τὴν ἴδια τὴ ζωὴ, ποὺ θέλω νὰ τὴν ἀπολαύσω στὰ γεμά- τα... Τὰ πάντα γελοῦν σή- μερα καὶ ὅλα μοχολοῦν.

Πές μου, Ζὰν, εἰς μ' ἀγαπᾶς; Πές μου ὅτι πέρασαν πιά ὅλες οἱ ἀθλιότητες τοῦ χειμῶνα, ὅτι (Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 46)

ΧΑΝΣ-ΠΕΤΕΡ ΚΑΙ ΣΟΦΙΑ

ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΣΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ ΝΤΕΜΑΡΕ

Τὰ παιδικὰ μου χρόνια τὰ πέρασα στὴν Ἑλβετία, ὅπου μ' εἶχαν κλείσει σ' ἕνα οἰκοτροφείο. Ἐ- κεινὴ τὴ χρονία, ἐκλείνα τα δεκάη μου χρόνια. Κι' ἡ μάμα ἤθελε νὰ περᾶσῃ δεκά- πέντε μέρες κοντά μου, γιὰ νὰ γιορτα- σουμε μαζί τὰ γενέθλια μου. Φανταζοῦ- ση τὴν χαρὰ μου. Αὐτὸ ἐσημείωνε, ὅτι θὰ περ- γούσα δυο εὐχαριστὲς βρομαρές, χωρὶς ἀλγεορικούς τυπούς, ἀπαρεμμένα καὶ λα- τινικὲς ἀναγούλες.

Ἦταν Ἀνοιξή. Ἀλλὰ τὰ χιόνια ἐξάκο- λουθούσαν νὰ λευκαίνουν ὅλο τὸ γύρω τοπίο. Δὲν ξέρω ἄλλο πρᾶγμα, πῶς ὁ- περοχο ἀπὸ ἀποψη φυσικῆς ὠμορφίας, στὸν κόσμο, ἀπὸ τὴ χιονισμένη Ἀνοιξή... Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ, τὸ χιόνι ἔχει κάτ, ροδι- νες καὶ γαλαζίες ἀνταυγίες, ποὺ σὲ κά- νουν νὰ λυπᾶσαι γιὰ τὸ πέρασμα τοῦ χειμῶνα.

Ἡ μάμα ἦταν δυνατὴ στὸ σκι. Ἐγὼ δὲν τὴν ἐφῆνα οὔτε, στὸ μικρὸ δαχτυλά- κι. Εἶχα, ὅμως, τὴν ἐντύπωση, τότε, ὅτι ἦμουν σπουδαία χιονοδρόμος. Ὡ! Πόσο μοῦ ἄρεσε νὰ γλιστρῶ μὲ ταχύτητα πᾶ- νω στὸ χιόνι καὶ νὰ αἰσθάνομαι τὸν ἄερα νὰ μὲ μαστιγώνει... Τὸ κρυὸ ἦταν τσου- χτερό. Κατὼ, ὅμως, ἀπὸ τὸ θερμὸ πανωφόρι μου, αἰσθάνομουν μεγάλη ζε- στη.

Ἐκεῖνο τὸ πρῶ — ἦταν Κυριακὴ—ξυ- πνήσα πολὺ νωρίς. Ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἔ- βλεπα τὸν ἥλιο ν' ἀνεβαίνει ἀργά, σὰν μιὰ μεγάλη πύρινη σφαῖρα πάνω ἀπ' τὸ βου- νό, ποὺ τὸ ἔβαφε μὲ χίλια ἀπαλὰ χρώμα- τα... Ἦταν μαγεῖα!... Μιὰ τρελλὴ ἐ- πιθυμία μὲ κατέλαβε τότε... Νὰ βγῶ ἔξω, ν' ἀπολαύσω τὸ ὑπέροχο αὐτὸ πρῶ- νο. Ντύθηκα βιαστικά καὶ βγήκα ἔξω, χω- ρὶς νὰ μὲ ἀντιληφθῇ κανεὶς... Ἡ χαρὰ μου ἦταν ἀπερίγραπτη... Ἀρχισα νὰ σκαρφαλῶνω στὸ βουνό, χωρὶς νὰ προσέ- χω τὸν δρόμο ποὺ ἔπαινα... Ἦμουν σὰν ὑπνωτισμένη...

Ὑστερα ἀπὸ μιὰ ἢ δυὸ ὥρες—οὔτε κι' ἐγὼ ξέρω πόσες ἀκριβῶς—ἐννοίωσα ἁφνί- κά ὅτι εἶχα χάθῃ μέσα στὸ λευκὸ ἀπείρο. Εἶχε πιά σημερῶσι κι' ἄρχισε νὰ φυ- σᾷ ἕνας χλιαρὸς ἀέρας, ποὺ μ' ἔκανε νὰ προσγειωθῶ ἀμέσως στὴν πραγματικότη- τα. Ἦξερα πολὺ καλά, ὅτι ὁ ἀέρας αὐ- τὸς ἦταν προμήνυμα καταιγίδος.

Τοῦ κάκου ἐπεχείρησα νὰ προσανατο- λισθῶ. Γύρω μου ὠρῶνόνταν, σὰν ἀνυ- πέρβλητα ἐμπόδια πανύψηλες βουνοκο- ρφές. Μ' ἔπιασε φόβος. Θυμήθηκα τὴ μα- μά ποὺ ἐκεῖνὴ τὴν ὥρα θὰ εἶχε ξυπνήσει καὶ θὰ μ' ἀναζητοῦσε. Τὰ μάτια μου βούκωσαν.

Κι' ὁ ἀέρας ὁλοένα καὶ δυνάμωνε, ση- κώνοντας σύννεφα ὁλόκληρα χιονιοῦ. Μὲ τὰ μάτια θαμπωμένα ἀπὸ τὴ λευκότητα τῆς περιοχῆς, ἔτρεχα πότε πρὸς τὴ μιὰ καὶ πότε πρὸς τὴν ἄλλη κατεύθυνση... Ἀρχισα νὰ αἰσθάνομαι τρομερὴ ἐξάν- τληση.

Ἐξαφνὰ ἀκούσθηκε πάνω ἀπὸ τὸ κε- φάλι μου ἕνας ὑπόκωφος κρότος. Ἐρεσε πὺς γίνονται ὅλο καὶ πῶς μεγάλος. Τὸ αἶμα πάγωσε στὶς φλέβες μου. Κατά- λαβα ὅτι ἦταν χιονοστιβῆς... Ὑστερα, δὲν ξέρω πιά τί γένη... Εἶχα πέσει πᾶ- νω στὸ χιόνι ἀναίσθητη!

***

Ὅταν ξανῶσιζα τὰ μάτια μου—ποῖος ξέρεῖ ὕστερα ἀπὸ πόση ὥρα!—εἶδα ὅτι ἦμουν ἐσπλωμένη σ' ἕνα ἔλκιθρο, σκε- παμένο μὲ κατὰλευκες γούνες, πῶς λευ- κές κι' ἀπ' αὐτὸ τὸ χιόνι. Μπροστὰ μου στεκόταν ἕνας ἄνδρας, ποὺ μοῖ φάνηκε πανύψηλος. Ἦτον ξανθὸς καὶ μὲ κύτταξε μ' ἕνα βλέμμα γεμάτο συμπάθεια. Πρῶτη

Μόλις εἶχα κλείσει τὰ δεκάη μου χρόνια...

φορὰ ἔβλεπα τόσο ὠραῖον ἄνδρα.

Ξανάκλεισα τὰ μάτια μου καὶ συλλο- γίσθηκα: «Εἶνε ἕνας ἄγγελος. Ἦρθε νὰ μὲ ζητήσῃ, γιὰ νὰ μὲ πᾶν στὸν Παράδει- σο!» Κι' αἰέσως πάλι ἔχασα τίς αἰσθη- σεις μου.

Ὅταν συνῆλθα, εἶδα πλάι μου μιὰ γροβύλα, ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια της ἕνα φυτλάκι, σοῖ. Μοῦ τὸ προσέφερε λέ- γοντας:

— Πῆρε τὸ φυτλάκι μου. Θὰ σοῦ κάνῃ καλὸ.

Πῆρα τὸ φυτλάκι κι' ἄρχισα νὰ πίνω. Τὸ ζεστὸ σοῖ μὲ ξανάδωσε ζωὴ. Ἀπὸ τὴ γρήγορη ματιά ποὺ ἔριξα γύρω μου, εἶδα ὅτι βασιλοῦσα πάνω σ' ἕνα γι- γαντιαῖο κρεβάτι μὲ πολὺτιπες κουρ- τίνες ἀπὸ γκρενὰ β-λῶδο. Ὁραῖες ταπε- τσαρίες ἐστόλιζαν τοὺς τοίχους τοῦ δια- ματιοῦ, ποὺ ἦταν γεμάτο ἀπὸ βαρεῖα ἐ- πιπλᾶ. Κατέβηκα μιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ ἀντιληφθῶ ποῦ βασιλοῦσα, γιὰ νὰ θυμῶ πρὸ πάντων ποῖα ἦμουν... Ἐ- νάπεσα, ὅμως, αἰέσως σὲ λήθαργο.

Ὅταν συνῆλθα γιὰ τρίτη φορὰ, ὁ «ἄγ- γελος» στεκόταν μπροστὰ μου καὶ μὲ κύτταξε... Τὸ δωμάτιο φωτιζόταν τώρα

μὲ ψηλὰ κηροπήγια... Εἶχε νυχτώσει. — Ποῦ εἶμαι; ρώτησα, ψιθυρίζοντας τὴν τυπικὴ φράση, ὅλων ὅσοι συνέχον- ται ἀπὸ λιποθυμία. Κι' αἰέσως ἔκανα αὐτὴ τὴ σκέψη: «Τὶ ὠμορφὸ ποὺ εἶνε οἱ ἄγγελοι!... Πῶς ὠμορφὸ, ἀπὸ τοὺς ἄν- δρες!...»

Ὁ «ἄγγελος» ἀκούγοντας τὴν ἀγῶ- νιώδη ἐρώτησή μου, ἀπάντησε μὲ τὴ βα- ρεῖα φωνή του, ποὺ θυμίζει βιολοντέλλο: — Βρίσκεσθε στὸ σπίτι μου, δεσποί- νις, στὸν πύργο Χ... Σᾶς βρῆκα ἀναι- σθητὴ στὰ χιόνια. Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ποῖα εἶσθε, γιὰ νὰ ἐλδοποιῶν τοὺς νο- κίς σας;

Ἡ ἐρώτησή του μὲ ἐξάνιασε. — Ποῖα εἶμαι; ρώτησα κι' ἐγώ. Ποῖα εἶμαι;

Καὶ μὲ ἀνείπωτη φοικὴ, ἀντελήθην ὅτι δὲν ἤξερα ποῖα ἦμουν! Ἡ περιπέ- τειά μου στὰ χιόνια μ' ἔκανε νὰ χάσω τὴ μνήμη μου...

***

Ὁ «ἄγγελος» εἶδε τὴν ἀγωνία μου. Ἐσκυψε ἀπὸ πάνω μου, κι' ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸ μέτωπό μου.

— Δὲν εἶνε τίποτε, μικρούλα μου, εἶπε

μέ φωνή, γεμάτη γλυκύτητα. Σιγά - σιγά, θα σάς ξανάρθη η μνήμη... Μην ανησυχείτε...
Καθώς ήταν σκυμμένος, τὸ φῶς τῶν κηροπήγιων ἔπεφτε στὰ χρυσὰ μαλλιά του, καὶ νόμισα πῶς φορούσε φωτιστόφα- νο. Μιά παράξενη γαλήνη με κατέλα- δε...

— Πῶς λέγεσθε; τὸν ρώτησα.
Αἰσθάνθηκα τὸ χέρι του πού χάιδευε τὰ μαλλιά μου.

— Χάνς Πέτερ, ἀπήντησε. Καὶ σεῖς ;

— Σοφία !

Τὶ παράξενο !... Εἶχα θυμηθῇ τὸν μῦθό μου. Ἀλλο τίποτε, ὅμως, δὲν μπορούσα νὰ θυμηθῶ.

Πέρασαν ἔτσι ὀκτῶ μέρες... Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ἤμουνα βυθισμένη σὲ ἀμνησία... Παράλληλα, αἰσθανόμουν μιὰ παράξενη, πρωτόγνωρη εὐτυχία...

Ὅλα τὰ ἄλλα, με ἀφίαν ἀδιάφορο...

Περνοῦσα τὶς μέρες μου μέσα στὸ ἀπέ- ραντο δωμάτιο με τὶς βαρύτιμες ταπε- τσαρίες, κοντὰ στὸ τζάκι, πού ἦταν ἀ- ναμμένο διαρκῶς. Με ὑπηρετοῦσε ἡ γρη῏ ὑπηρετρία πούμου εἶχε προσφέρει τὸ πρῶ- το τοῦτο...

Ὁ Χάνς—Πέτερ ἔρχοταν καὶ μ' ἔδλεπε δυὸ - τρεῖς φορές τὴν ἡμέ- ρα... Δὲν μιλοῦσαμε πολὺ, ἀλλὰ κυτὰ ζῶμαστε διαρκῶς. Ἐφευγε πάντοτε λυπη- μένος.

Ἔστερα, μιὰ μέρα, ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ μπῆκε μέσα ἡ μητέρα μου !

Αὐτὸ ἔγινε ἐντελὼς ξαφνικά, χωρὶς νὰ με προειδοποιήσουν. Ὁ Χάνς—Πέτερ εἶ- χε εἰδοποιήσει τὶς Ἀρχές, ὅτι βρήκε μιὰ κοπέλλα, πού εἶχε χάσει τὴν μνήμη της, καὶ ἡ μαμά μου πού μ' ἀναζητοῦσε παν- τού, πληροφορήθηκε τελικά πού βρισκό- μουν.

Ἡ μαμά μου ! Με μιάς ξαναβρήκα τὴ μνήμη μου. Ἀπὸ τὴ σφοδρὴ συγκίνηση πού σοκίσα, ἀρχισὰ νὰ κλαῖω καὶ νὰ γελάω συγχρόνως. Ἡ μαμά με γέμιζε φιλία.

***

* Ἦταν ἡ τελευταία βραδυὰ πού περνοῦ- σα μέσα στὸ ἀρχοντικό ἐκεῖνο δωμάτιο. Σὲ λίγο, θὰ ἔφευγα, ἀκολουθώντας τὴ μη- τέρα μου, πού εἶχε βγεῖ ἔξω, γιὰ νὰ ἐ- ποιήσει τὴν ἀναχώρησή μας.

Καθὼς ἔμεινα συλλογισμένη, μπροστὰ στὸ τζάκι, μπῆκε μέσα ὁ Χάνς—Πέτερ. Μόλις τον εἶδα, αἰσθάνθηκα ὅτι δὲν θὰ ἤμουν εὐτυχισμένη ἀκολουθώντας τὴ μα- μά μου, πού τὴν ἀγαποῦσα ὥστόσο πο- λὺ... Μοῦ ἤρθε νὰ γονιζωθῶ στὰ πα- λὰ ἐπιπλά, στὶς ταπετασαρίες καὶ νὰ φω- νάζω :

— Κρατήστε με ! Κρατήστε με !

Ὁ Χάνς—Πέτερ με ἐπλησίασε καὶ χά- ιδεψε τὰ μαλλιά μου. Τὸν ἀκούσα νὰ ψι- θυρίζη :

— Σοφία, ξέρετε ὅτι, σ' ἀγαπῶ ;

— Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, Χάνς—Πέτερ, ἀπήντησα με σθημένη φωνή.

Τότε, ὁ ἀγγελοσ ἔβγαλε ἕνα στεναγ- μὸ πού μοιαζε με λυγμὸ καὶ εἶπε με φω- νὴ σπαραγμένη ἀπὸ τὴν ἀπελπισία :

— Δὲν ἔχω, ὅμως, τὸ δικαίωμα νὰ σ' ἀγαπῶ... Δὲν ἔχω τὸ δικαίω- μα... Εἶμαι ἀραβωνιασμένος με τὴν ἐ- ξαστέλη μου, κι' ὠρκίσθηκα στὴ μητέρα μου, τὴν ὥρα πού γεφυχοῦσε, ὅτι ὁ γά-μος αὐτὸς θὰ γίνῃ.

Ἐκεῖνη τὴν ὥρα εὐχόμην νὰ πεθάνω !

Ὁ Χάνς—Πέτερ ἔσκυψε περισσότερο καὶ με φίλησε στὰ χεῖλη.

* Ἦταν τὸ πρῶτο καὶ τὸ τελευταῖο μας φιλί...
Δὲν τὸν ξαναεἶδα ποτέ...

ΣΟΦΙΑ ΝΤΕΜΑΡΕ

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

— Χθὲς βρῆκα ἕνα λαγὸ πού κοι- μόταν.

— Καὶ θὰ τὸν ἐπιάσεις, βέβαια !

— Δυστυχῶς, ὅχι, ἔξυπνησε ἀπὸ τὴν... τουφεκία μου καὶ τὴν ἔβαλε στὰ πόδια...

Τὸ ΜΥΘΙΣΙΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΜΠΕΡΛΙΟΥΣ

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΕΡΩΣ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΥΝΘΕΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Τὸν ἔκοψε :

— Σαρμποννέλ, δὲ μπορείς νὰ με κα- ταλάβεις. Ἀγαπῶ !

— Ἔ, καὶ τί σοῦ λέω ἐγώ ; Ν' ἀγα- πῆσαι, ἀλλὰ μιὰν ἄλλη...

— Αὐτὴν ἀγαπῶ !

— Ἔ... βλέπεις ὅτι ἄμα σὲ βγάλη κανεὶς ἀπὸ τὸ πεντάγραμμο, εἶσαι ὁ με- γαλύτερος ἡλίθιος τοῦ κόσμου !... Μπερ- λιόζ ! Εἶσαι ἡλίθιος μεγαλοφυῖα ! Ἀκού- σέ με μένα... Ὅλες οἱ γυναῖκες εἶνε ἴδιες... Στὴν πατρίδα μου ἔχουμε ἕνα γνωμικό, πού λέει : « Τὴ νύχτα ὅλες οἱ γὰ- τες εἶνε... » γκριζέει ! Ὁ ἱατροφιλόσοφος Ρικὸρ ἀλλοῦτε — ἕνας τύπος — γρά- φει στὴν « Εἰδικὴ Νοσολογία » του :

« Καὶ ἡ ὠραιότερα κόρη τοῦ κόσμου δὲν δύναται νὰ δώσῃ παρὰ μόνον ὅ,τι ἔχει... »

Ἔ, λοιπόν, ὅ,τι μπορεί νὰ δώσῃ μιὰ γυ- ναίκα, μπορεί νὰ τὸ δώσῃ κι' ἄλλη. Ἀρα πάρε μιὰ καὶ ξεμπέρδευε ! Διασκεδάσε μα- ζὶ της καὶ πέρασε τὴν ὥρα σου... Παίξε μαζί της, ἀλλὰ γράφε !

— Τί ;

— Γράφε, Μπερλιόζ, γράφε ! Αὐτὸς εἶνε ὁ πραγματικὸς αὐτὸς εἶνε ὁ μοναδι- κὸς προορισμός σου ἐπὶ τῆς γῆς : Ὁ Μπερλιόζ ἐγεννήθη γιὰ νὰ χαρίσῃ στὴν Ἀνθρωπότητα πολλὰ μουσικὰ ἀριστουργή- ματα !... Ἀχ ! ἀνόντε... ἀνόντε ! πού κάθεται καὶ σπαταλᾷ αὐτὸ τὸ ἐξαιρετι- κό, αὐτὸ τὸ θεῖο δῶρο, πού σοῦ ἐχάρισε ἡ φύσις, κυνηγώντας τὸν ἔρωτα !... Δὲν ὑπάκουε ἔρωτα ! Ἐκτὼς. Ὑπάρχει μόνον μιὰ περιοδικὴ ἐπιβίωση, πού ἱκανοποιεῖται με ὅποιοδήποτε γυναικῶ, ἀρκεῖ νὰ μὴν εἶνε αὐαικά, τέρας ἀσχημίας ! Εὖρε μιὰν ὁ- ποιαδήποτε γυναικῶ γιὰ πασατέμπο καὶ σύνθετε !... Αὐτὸς εἶνε Μπερλιόζ, ὁ μο- ναδικὸς προορισμός σου ἐπὶ τῆς γῆς : Ἡ σύνθεσις !...

Ὁ Μπερλιόζ, ἔκουσε νευρικός, ἀφρη- μένος ὅλον αὐτὸ τὸν φιλοσοφικὸ « Ἐξά- ψωλλο » πού τοῦ τὸν ἐξεφούρνισε ὁ φίλος του σὲ τόσο θυμωμένη διδαχὴ.

Ἐπειτα τοῦ εἶπε, κουνώντας περίλυ- πα τὸ κεφάλι :

— Σαρμποννέλ ! Ἐμένα δὲν εἶσα, δι- στυχῶς εἰς θέσιν νὰ με διδάξης... Ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ ! Τ' ἀκούς ἡ πρέπει νὰ σοῦ τὸ ξαναπῶ ; Τὴν ἀγαπῶ ! Καὶ θὰ κάνω τὸ πᾶν γιὰ νὰ ἱκανοποιήσω τὸ αἶσθημά μου. Χαίρε, Σαρμποννέλ !...

Ἐκατέβηκε τέσσερα-τέσσερα τὰ σκαλο- πάτια τοῦ φοιτητικοῦ δωματίου τοῦ φίλου του. Ἐπλέγετο... Ἐνοῶσε τὰ μνήγγια του νὰ χτυποῦν ἐμπύρετα.

Ὁρμησε στὴν περίφημη — τότε — μυρμαρία « Τορτόνι », καὶ διέταξε :

— Ἐνα μπὸκ !

Ἡ παγωμένη μύρα — πού τὴν ἐρῶ- φηζε ἀπνευστὶ — τὸν ἐξωγόνησε. Παρήγ- γειλε ἕνα δεύτερο. Αὐτὸ τὸ δεύτερο τὸν ἐξάλισε. Στὸ τρίτο μπὸκ ἦταν ὁλότελα πλὴν « ἐκτός ἐαυτοῦ », σὲ μιὰν ἐξαιρετικῶς κα- τάστασι, πού ὁ ἴδιος ἐκαρτέρισε κατό- πιν σ' ἕνα γράμμα του πρὸς τὸν μεγάλο πιανίστα καὶ μουσουργὸ Φράντζ Λίστ, ὡς « ὀκεανική... ».

Σ' αὐτὴ λοιπὸν τὴν « ὀκεανική » κατὰ- στασι, ἐχτύπησε τὴ θύρα τοῦ οἰκοτροφείου.

Ἡ ἰδιοκτήτρια τοῦ οἰκοτροφείου αὐτὴ τὴν πορτὰ δὲν τὸν ἀφῆνε νὰ μπῇ. Τοῦ ἔ- φραξε τὴν πόρτα. Ὁ Μπερλιόζ δὲν ἄργη- σε νὰ ἐννοήσῃ.

Ἡ Μαρία Μαρτέν εἶχε δώσει ἐντολὴ νὰ ποῦν ὅτι « δὲν ἐδέχετο κανέναν ».

— Γιατί ; ρώτησε με πνιγμένη φωνή ὁ μουσουργός.

— Εἶνε ἀδιάθετη...

(Ἀλλὰ τὸ παμπόνηρο βλέμμα τῆς ἱ- διοκτητρίας ἔλεγε πολλά...)

Ὁ Μπερλιόζ ἐξεργάγη :

— Πόσα σὰς ἔδωσε γιὰ νὰ μοῦ ἀπα- γορεύσετε τὴν εἴσοδο ;

— Κύριε !

— Ἐλάτε ! Μὴν χάνωμε καιρὸ ! Πάρτε ἕνα λουδοβίκιο, γιὰ νὰ τὴ δῶ !...

Στὴ θέα τοῦ χρυσοῦ νομίσματος, ἡ ἱ- διοκτήτρια ἐθαμβώθηκε. (Εἶχε καιρὸ νὰ πιάσει χρυσάφι στὰ χεῖρά της.)

Ἐπαρμήρισε, ὑπεκλίθη ἀστραπιαία καὶ ἐτραυλίσε με θαυμάτο σεβασμὸ :

— Περᾶστε κύριε μαρκήσιε !

(Στὴ φαντασία της, ὅποιοι ἐμοίραζε χρυσὰ νομίσματα ἔπρεπε νὰ εἶνε τουλάχισ- στο μαρκήσιος...)

Ὁ Μπερλιόζ ὥρμησε στὸ δωμάτιο τῆς ἀγαπημένης του. Χωρὶς αὐτὴ νὰ χτυπήσῃ — ἐξάλλως ὅπως ἦτο πάντοτε στὴ ζωὴ του — ἀνοίξε τὴν πόρτα. Κι' ἀπολιθώ-θηκε.

Ἡ Μαρία Μαρτέν ἦταν ἡμίγυμνη ! Καὶ ντυνόντανε μπροστὰ στὸν καθρέφτη της.

Ὁ Μπερλιόζ ἐτραυλίστηκε. Ὁρᾶ. Ἡ Μαρία Μαρτέν οὐρλιάζει :

— Κύριε !... Ὅ, δώσατε λόγο !...

Καὶ προσθέτει πὺ μαλακά, ἐνῶ σκε- πάζει, τὴ γύμνα της :

— Μαέστρο, πῶς ἐτολήσατε νὰ μπῆτε χωρὶς νὰ χτυπήσετε στὸ δωμάτιο μιὰς δε- σποινίδος ; Μποροῦσε νὰ...

Ὁ Μπερλιόζ ἀποτελειώνει με φαρμα- κερὸ χάχανο :

— Μποροῦσε νὰ βρισκόσαστε στὴν ἀγ- καλιά τοῦ ἀγαπημένου σας, ἔτσι δὲν εἶνε δεσποινίδος Μαρτέν ; Αὐτὸ δὲ θέλετε, φυσι- κά, νὰ τῆτε ;

Ἡ Μαρία ἔγινε κατὰπόρφυρη :

— Μὲ προσβάλλετε !

— Μαρία !...

Δὲν εἶμαι πιά γιὰ σὰς ἡ « Μαρία ». Ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἔξης... ὕστερα ἀπὸ τὴ χθεσινὴ καὶ σημερινὴ διαγωγή σας, εἶμαι γιὰ σὰς ἡ « δεσποινὶς Μαρία Μαρ- τέν ». Καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ τὸ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας...

Ὁ Μπερλιόζ ἔλασε πλέον τὴν ὑπομονή του. Ἐξᾶλλος ἀπὸ τὴ λαχτάρα του, τῆς εἶπε :

— Μὰ ἐπὶ τέλους ! Ποιὸς εἶνε ὁ δρό-μος πού ὀδηγεῖ στὴν καρδιά σου ; Ἐνό- μιζα πῶς τὸν εἶχα ἀνακαλύψει... Ἀλλὰ τὸν ἔχασα. Γι' αὐτὸ σὲ ξαναρωτῶ : Μα- ρία... ἀγαπημένη μου Μαρία ! Ποιὸς εἶ-νε ὁ δρόμος πού ὀδηγεῖ στὴν καρδιά σου ;

Ἡ μικρούλα τοῦ ἀπήντησε σαρκαστικά :

— Εἶνε ὁ δρόμος πού περνᾷ ἀπὸ τὴν ἐκκλησία !

Ὁ Μπερλιόζ ἀποσβολώθηκε.

Μόνον αὐτὴ τὴν ἀπάντησι δὲν ἐπερί- μενε.

Ἐτοσίλισε :

— Πῶς ; Ἐὰν ἐκατάλαβα καλά : θε- λεις γάμο ;

— Γιατί ; Παράξενο σῆς φαίνεται κύ- ριε Μπερλιόζ ; Ἐξοκολούθησε ἡ σατανικὴ μικρούλα στὸν ἴδιο τόνο. Τί πρέπει ἄραγε νὰ ζητᾷ μιὰ κοπέλλα ;

— Ἀλλὰ Μαρία... Τὸ ξέρεις ἄρι- στα ὅτι δὲν μπορῶ νὰ σὲ πάρω...

— Γιατί ;

— Εἶμαι παντρεμένης...

— Ἔ, κι' ὕστερα ; Γι' αὐτὸ ἔχουν εὐ- ρεθὴ τὰ διαζύγια, γιὰ νὰ διευκολύνου ! τέ- τοιες ἀκριβῶς καταστάσεις... Ἀκολουθεῖ !

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΕΝΑ ΦΙΛΗΜΑ

ΤΟΥ κ. Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑ-ΛΑΥΡΑ

Γιατί νὰ μὴν κάνη κανεὶς τὸν περιπάτο του πότε-πότε, μέσᾳ στὸ ὠραῖο ἄλσος με τὰ ψηλὰ του κυπαρίσσια, τὶς ροδὸ δάφνες τοὺς πυκνοὺς θάμνους, καὶ τὸ ἄβυσσος σκορπισμένο μάρμαρο, σὲ ἀπειροὺς σταυ- ροὺς, σὲ ἐπιτύμβιες πλάκες, καὶ σὲ μεγαλόπρεπα μνημεῖα τοῦ πλοῦτου, καθὼς καὶ σὲ ξύ- λινους σταυροὺς με τὰ μισό- σβηστα ὀνόματα τῆς φτωχολο- γίας ; Ἀγριεῖουν μερικοὶ στὸ κοιμητήριο καὶ ὅμως εἶνε τὰ πιὸ ἡμερα καὶ γαληνεμένα το- πεία, ἀληθινὸι χώροι καταφυ- γῆς, τῆς κουρασμένης ζωῆς, ἀπ' τὴ σκληρὴ κι' ἀχαρὴ βιο- πάλη.

Ἡ γαλήνη πού ξεχύνεται ἐ- κεί μέσα, φαίνεται καὶ στὸ πρόσωπο τῶν παπαδῶν ἀκόμη. Οἱ συμπαθητικοὶ αὐτοὶ λευίτες ἔχουν πάρει κάτ' τὸ ἥμερο καὶ γαλήνιο ἀπ' τὰ πρόσωπα τῶν νεκρῶν πού ἀντικρύζουν κάθε μέρα. Τὴν ἴδια ἀπάθεια ἀντικρύζω καὶ στοὺς ἄλλους χρήσιμους ὑπηρετὲς τοῦ θανά- του, τοὺς νεκροθάφτες. Δὲν ξε- ρῶ πῶς μοῖ ἤρθε, νὰ τοὺς σχε- τίσω με τὴν ἄλλην ἐκείνη τά- ξη πού ὑποδέχεται τὴ ζωὴ. Ὅ,α μπορούσε νὰ συμβολίσῃ κανέ- νας τὴ ζωὴ με ἕνα συμπλεγ- μα ἀπὸ μιὰ μαρμὴ πού καλωσ- ρίζει, καὶ καλοδέχεται τὸν ἄν-θρωπο ὅταν ἐρχεται στὸ φῶς, καὶ ἀπὸ ἕνα νεκροθάφτη πού τὸν ἀποχαιρετᾷ σὰν πέφτη πάλι στὸ σκοτάδι.

Ἐσκαλίζουν καὶ ἐπὶτίζαν οἱ κηπουροὶ τὰ περιποιημένα παρ- τέρια στοὺς τάφους τῶν προσ- φυλῶν. Οἱ ζωντανοὶ τοὺς θέ- λουν νὰ αἰσθάνωνται. Αὐτὸ εἶ- νε μιὰ ὠραία ἐφεύρεσις παρη-γορίας, λίγο ἐγωιστικὴ γι' αὐ- τοὺς πού μένουν.

Εἶχε βρέξει τὴ νύχτα. Τὴν ἄλλη μέρα ὁ ἥλιος ἔλουζε σὲ χρυσά-πόρφυρες ἀνταύγειες, σταυροὺς, μάρμαρα, φυτὰ καὶ λουλούδια : οἱ πλάκες ἐπὶτί- ζαν, κι' ἀπάνω τοὺς τρεμπάι- ζε ὁ ἀέρας σὲ παιχνιδίσματα αἰθέρα, σὰ νὰ ἐβγαίνουν οἱ ψυ- χὲς τάχα, ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ, γιὰ νὰ χαιρετίσουν τὸν ἥλιο τοὺς τὸν ποθητὸ. Καὶ γιὰ τὴν μὴ μπορῇ νὰ εἶνε ἔτσι ; Κανέ- νος δὲν εἶνε σὲ θέσι νὰ μᾶς ἀ- ποδείξῃ τὸ ἀντίθετο. Τὸ μαρ- μαρίνο ὁμοίωμα μιᾶς κόρης, εἶχε πάρει ζωὴ καὶ κίνησι ! Ἄ- πλωνε τὸ χέρι της με τὴν πα- λάμη ἀνοιχτὴ πρὸς τ' ἀπάνω, καὶ μέσα στὴ λακούβα τοῦ χε- ϱιοῦ λίγο νεράκι μαζεμένο, προσκόλλεσε δυὸ - τρία σπουρ- γίτια νὰ δροσιστοῦν καὶ νὰ πάρουν τὸ πρῶνόν τους λου-τρό. Ἡ νεκρὴ ζωντάνευε στὸν ἥλιο κι' ἐπαίξε με τὰ χαρωπὰ πλάσματα τῆς ζωῆς.

Ἐσκαδαν ἀπὸ δ' ὄ, ἐσκαδαν πὺ πέρα κι' ἀνασκόλευαν τὰ κώματα στὴν ἀκρὴ τῆς μά- ρικας στὰ χορταριασμένα φτω- κικά.

— Θάχουμε πολὺ δουλειὰ σήμε- ρα, μοῦ φώναξε ὁ σκα- φτιάς ἀπιδρόνοντας τὰ χεῖρα του στὸ στυλιάρι τοῦ φτυαρι- οῦ. Ἐπειτα ξαναγύρισε στὴ δουλειὰ, πετώντας κώματα, σὰ

πια ξύλα, κουρέλια, παραμερί- ζοντας εὐλαδικά τὸ μόνο πού μένει ἀπ' τὸν ἄνθρωπο γιὰ δείγμα τῆς ὑπαρξῆς του.

Παρὰ πέρα ἀντηχοῦσαν μοι ρολόγια ἀπὸ γυναῖκες τοῦ λα- οῦ. Ἐνας παπᾶς διάβαζε τὴν εὐχή του. Πῆρε με τὴ γνωστὴ κρυφὴ χειρονομία τὴν ἀμοιβή- του, καὶ τὸ μαῦρο σχῆμα τρά- βηξε πὺ πέρα νὰ ξαναπῇ τὰ ἴδια καὶ γιὰ τὶς ἄλλες ψυχές. Ἀρχισὰ νὰ συλλογιέμαι κουτα- μάρες : « Γιὰ ποῖο λόγο ἔρχον- ται καὶ κάνουν αὐτὴ τὴν ἐπί- σκεψι ἐδῶ κάτω, ἀφοῦ θὰ ξα- ναφυγούν ;

Τὸν ἑαυτὸ μου τὸν ἐβγαζα ἀπ' ὄψω, γιὰτὶ με εἶχε σῦρει στὸ δρόμο του τὸ τραγουδιστὸ νεράκι τοῦ ποτιστικοῦ αὐλακι- οῦ : κελάρυζε ἀδιάφορο καὶ χα- ρωπὸ καὶ πίναν τὰ λουλούδια πού ἀνθίζαν καὶ δροσίζονταν τὰ δέντρα καὶ οἱ θάμνοι, πού θέρειαν στὸ ψῆλωμα καὶ στὸ φούντωμα. Δυὸ ξελογισμένες ἀπ' τὸν παράξενο καιρὸ πετα- λούδες, παίζαν κι' αὐτὲς τὰ τρελλὰ τοὺς φτερουγίσματα στὸν ἀέρα ψυχρὲς ἐπίγειες.

Καθὼς ἔστριβα τὸ δρομάκι, πίσω ἀπὸ μιὰ τοῦφα θρασυ- νῆ ροδὸδάφνη, ἀκούσα σὰν ψι- θυρίσματα, καὶ ὕστερα γέλια, καὶ χαχανίσματα, καὶ ὕστερα μοῦ φάνηκε κάτ' ὅ, γλυκεῖα μουσικὴ νότα ἀπὸ φίλημα. Νὰ εἶνε τάχα αὐτὸ, ἡ μὴπως πα- ρανόησα τὸ κελάρυσμα τοῦ αὐλακιοῦ ;

Ὅταν γυρίζοντας, ξαναπέ- ρασα σιμὰ στὸν σκαφτιά πού ἀνασκόλευε τὰ ἀπείσιμα κώμα- τα, τοῖς εἶπα χαμογελώντας τὶς ὑποψίες μου : μοῦ ἀποκρίθη- κε με τὸ πρόσωπο γελαστό, καὶ με ἔκφραση ὅλη χαρὰ καὶ ἀγαλλίαση βλέποντας καὶ μέ- σα στὸ σκαμμένο χώρο.

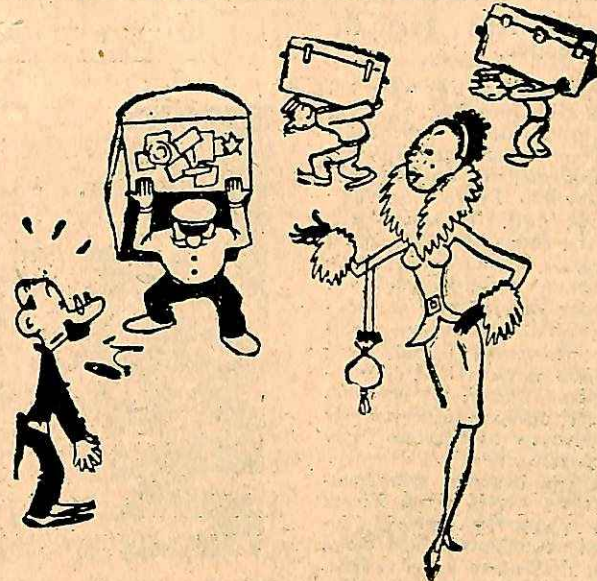
— Ἐχουμε καὶ τέτοια, δὴ μέσα, γι' ἀντίβαρο σ' ὅσα βλέπουμε κι' ἀκούμε κάθε μέ- ρα. Κι' ἀλλοῖμονο ἂν δὲν ἦ- ταν ἔτσι. Ὁ κόσμος ἔτσι γίνῃ- κε, κι' ἔτσι θὰ ζήσῃ. Ὅ,τι χάν- νει ἀπ' τὸνα μέρες, τὸ κερδί- ζει ἀπ' τ' ἄλλο.

Μὲ τὰ λόγια του τοῦτα μοῦ θύμισε τὸν ἀθάνατο στίχο τοῦ ποιητῆ : « Ὁ ἔρωτας κι' ὁ θά- νατος δουλεύουν ἐδῶ κάτω ». Τὸ φύλλο πέφτει καὶ ἐτοιμάε- ται τὸ ἄλλο. Τὸ ρόδο φυλλορ- ροεῖ κι' ἄλλο βγαίνει στὸ πλάι- του, καὶ ἡ κόρη πού τὴ μοιρο- λογᾶνε κλεισμένη τάχα στὸ μνημεῖο τῆς σκοτεινῆς, ξανα- γαίνει, ἀναστένεται, καὶ κού- βεται, πίσω ἀπὸ μιὰ ροδὸδάφ- νη γιὰ νὰ μᾶς στείλῃ τὸν ἀν- τίπαλο τοῦ φίλιου της πού χά- ρισε στὸν καλὸ της... »

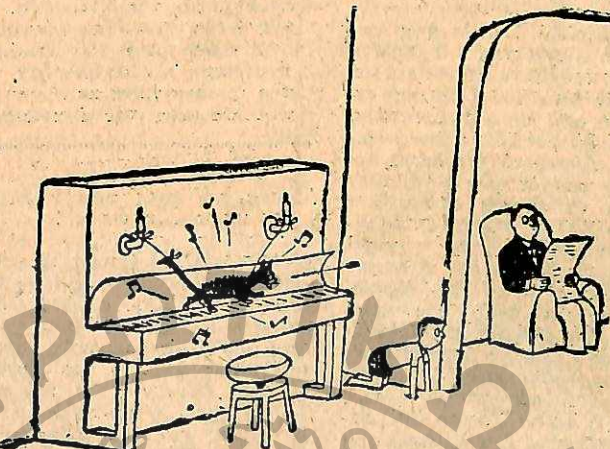
Μὲ τὴ σκέψη αὐτὴ τὴ χαρο- ποία κατέβηκα τὰ σκαλῆκια, καὶ πῆρα τὸν κατηφορικὸ δρό- μο. Ἀνέβαιναν ἡ μιὰ κατόπι τῆς ἄλλης οἱ θλιβερὲς θεωρίες. Δὲ μοῦκαμαν καμμιὰν ἐντύπω- ση. Στ' αὐτὴ μου, ἀντιχόουσε ἀκόμη σὰ φλοῖσδος τοῦ τροχού- μενου νεροῦ, τὸ κρυφὸ φίλημα τῆς ροδὸδάφνης, πού ἦταν ὁ ἀ- νάλγεσος ὁδός : « Ἐννοια- σας, κι' ἐγὼ τὰ διορθῶν ὁ- λα » !

ΛΑΥΡΑΣ

Ξένη γελοιογραφία

Ἡ γυνὴ χορεύτρια ἔ-
— Ψώνισα κάτ' « μικροπράματα » γιὰ τὸ χορευτικὸ μου
τούμερο !...

Ὁ καθηγητὴς τοῦ πιάνου :
— Μπορεῖς νὰ πηγαίνης τώρα. Γιῶργο. Τελείωσε ἡ
πρᾶ τοῦ μαθηματός σου !...

— Βλέποντας αὐτὸ τὸ γύμνασμα, θυμήθηκα ὅτι πρέ-
πει ν' ἀγοράσω ἕνα... στυπόχαρτο !...

Η μεγαλύτερη εφημερίς
του κόσμου.

Η μεγαλύτερη εφημερίς του κόσμου είναι, ασφαλώς, τα «Νέα» του Σίνα Παρκ, που εκδίδονται στην ομώνυμη πολίχνη του Ιλινόις. Ο αριθμός των κατοίκων του Σίνα Παρκ φθάνει τους 600. Η κυκλοφορία όμως της εφημερίδας φθάνει τα 950 φύλλα. Όλοι ανεξαιρέτως οι κάτοικοι της πολίχνης και τα βρέφη ακόμη, είναι συνδρομητά. Τα πλεονάζοντα 350 φύλλα παλούνται μέχρι ενός στα γύρω χωριά. Ποιά άλλη εφημερίδα μπορεί να καυχήθῃ ότι έχει αριθμὸν ἀναγνωστῶν υπερβαίνοντα τὸν ἀριθμὸν τῶν συμπολιτῶν της;

Γιὰ τὴν ἱστορία, ἀναφέρουμε ὅτι τὰ «Νέα» τοῦ Σίνα Παρκ γράφονται, στοιχειοθετοῦνται, τυπώνονται καὶ διανέμονται ἀπὸ πέντε μόνο πρόσωπα ὅσα καὶ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ Τοῦ Κάλντουελ, τοῦ διευθυντοῦ της.

Τὸ φίλι τῆς Σιρλεϋ Τέμπλ.

Ἡ Σιρλεϋ Τέμπλ, ἡ μικροσκοπικὴ βεντέτα τοῦ Χόλλυγουντ, ποὺ ἦταν δημοφιλέστατη ποῖν ἀπὸ τὸν Πόλεμο, μεγάλωσε στὸ μεταξὺ καὶ τώρα παίζει ρόλους μεγάλων κοριτσιῶν. Δυσκολεύεται ὅμως πολὺ στὶς σκηνὲς τῶν φιλιάνων. Δὲν μπορεῖ νὰ φιλήσῃ στὸ στόμα κανένα ἄλλον ἄνδρα ἐκτὸς ἀπὸ τὸν σύζυγό της — γιατί πρέπει νὰ ξερέτῃ ὅτι εἶναι παντρεμένη μὲ τὸν Τζῶν Ἀγκαρ. Ὑστερὰ ἀπ' αὐτό, ἡ κινηματογραφικὴ ἐταιρεία ποὺ τὴν ἔχει ἀγκαζάρει, ἀναγκάστηκε νὰ προσλάβει καὶ τὸν ἄνδρα της, ὥστε νὰ παίζουν μαζί. Ἐτοί οἱ Τζῶν Ἀγκαρ ὑπέγραψε τελευταίως ἕνα λαμπρὸ συμβόλαιο μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ φιλεῖ τὴ γυναῖκα του στὰ ἔρυνα ποὺ θὰ γυρίζουν μαζί!

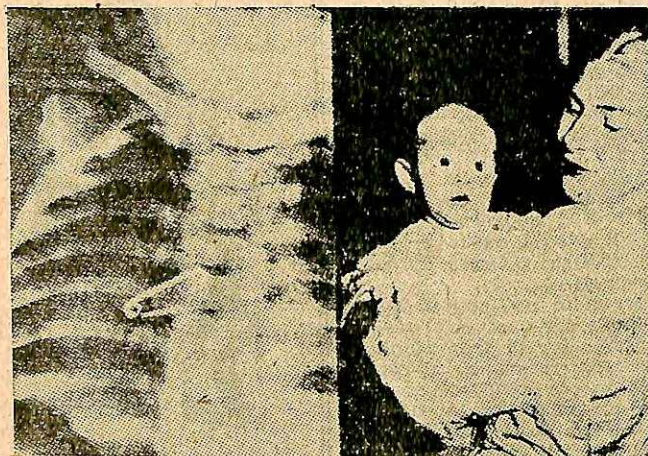
Ἐνας κούνελος... πυγμαχῆς

Εἶναι μιὰ ἱστορία ποὺ ἂν θέλουμε τὴν πιστεύουμε. Πάντως τὴν δημοσιεύει ἕνα γαλλικὸ περιοδικό, ποὺ μᾶς ἤρθε μὲ τὸ τελευταῖο Ταχυδρόμιό. Λοιπὸν: Ἡ μὲς Μπέρελντ Μπόντεν δλεῖνοντας ὅτι ὁ κούνελος της Ρόζι εἶχε... πυγμαχικό

ταλάντο τοῦ φόρεσε στὰ μπροστινὰ πόδια πέτσινα γάντια σὰν αὐτὰ ποὺ φοροῦν οἱ μποξέρ, καὶ τὸν ἔβαλε νὰ πυγμαχήσῃ μὲ τὸν σκύλο της. Ἀποτέλεσμα: Ὁ σκύλος ἔπεσε... νὸκ-αουτ! Κατόπιν ἡ μὲς Μπόντεν ἐχάρισε τὸν κούνελο στὸν Ζωολογικὸ Κήπο τοῦ Μιλανώκι, ὅπου ἑτάραξε κυριολεκτικὰ στὶς γροθιὲς μιὰ γίδα, ἕνα πρόβατο καὶ μιὰ μαϊμού! Τελικὰ, γιὰ ν' ἀπολλαγῇ ἀπ' αὐτὸν ἡ Διεύθυνσις τοῦ Κήπου τὸν ἐπέστρεψε στὴν μὲς Μπόντεν.

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελὶς 22.

Εἶχε κατὰ τὴν μιά παραμάνά!

Πρόκειται γιὰ μιὰ ἱστορία ποὺ ἀνεστάτισε τὴν Ἀμερικὴ. Μιὰ μετεπέκα τριῶν μόλις μηνῶν, ἡ Κάθριν Μόλεϋ τῆς ὁποίας οἱ γονεῖς διαμένουν στὸ Βιλμινγκτον τῆς Καλιφόρνιας, κατάπιε μιὰ παραμάνη ποὺ πῆγε καὶ σφηνώθηκε στὸν δεξιὸ τοῦ πνεύμονα. Ἀφοῦ τὴν πῆγαν στὸ μηχανήμα τῆς ἡκτινογραφίας, τὴν μετέφεραν ὑστερὰ ἀεροπορικῶς σ' ἕνα νοσοκομεῖο τοῦ Σικάγου, ὅπου, μὲ μιὰ χειρουργικὴ ἐπέμβαση, τὴν ἀπῆλλαξαν ἀπὸ τὴν παραμάνη. Ἡ ἀγωνία τῆς ἀμερικανικῆς κοινῆς γνώμης μέχρις ὅτου γνωσθοῦν τ' ἀποτελέσματα τῆς ἐγχειρίσεως, ὑπῆρξε ἀπερίγραπτη.

Ἐνας πόλεμος ποὺ κράτησε μόνο ἕξι ὥρες!

Μιὰ γαλλικὴ εφημερίδα γράφοντας τελευταίως γιὰ τοὺς πολέμους τοῦ 20οῦ αἰῶνος, ἀναφέρει καὶ ποῖος ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ὁ πῖο μακροχρόνιος καθὼς ἐξ ἑνὸς καὶ ποῖος ἦταν ὁ πῖο βραχύχρονος. Λοιπὸν: Ὁ πῖο πολυτελής ἦταν ὁ πόλεμος μεταξὺ Κίνας καὶ Ἰαπωνίας, ποὺ ἐξεράγη στὰ 1937 καὶ ἔληξε ὑστερὰ ἀπὸ 8 χρόνια, μὲ τὴν κατάρρευσι τῆς Ἰαπωνίας. Ὁ πόλεμος ἀπὸ τῆς Βουλγαρίας ὁ ὥρες ἀργότερα οἱ δύο Χάρες ὑπέγραψαν... ἀνακαχή!

Ἡ Δικαιοσύνη εἶναι τυφλή!..

Στὶς ἠνωμένες Πολιτεῖς, ὡς γνωστὸν, οἱ δικασταὶ ἐκλέγονται ἀπὸ τὸν Λαὸ καὶ δὲν διορίζονται ἀπὸ τὴν κυβερνήσῃ. Στὶς τελευταῖες ἐκλογὲς τῆς πολιτείας Μιννέσوتا, μεταξὺ τῶν υποψηφίων ἐιρηνοδίκων ἦταν κ' ἕνας πολεμιστὴς τοῦ προηγούμενου πολέμου, ποὺ ἐτυφλώθηκε στὸ Μέτωπο ἀπὸ μιὰ ἐχθρική σφαῖρα. Στὸ κλογικὸ πρόγραμμα ποὺ τύπωσε ἔγραφε τὰ ἑξῆς: «Ἀφοῦ ἡ Δικαιοσύνη εἶναι τυφλή, γιατί νὰ μὴν ὑπάρχῃ κ' ἕνας δικαστὴς τυφλός; Ἄν μὲ ἐκλέξετε, μπορεῖτε νὰ εἰσθε βέλαιοι γιὰ τὴν εὐθυδικία μου».

Ἦταν κτισμένη μέσα σὲ ἕνα τοῖχο!

Τώρα μόλις ἀπεκαλύφθη πὼς γλύτωσε ἡ Οὐγγαρία ἡθοποιὸς τοῦ Κινηματογράφου Φρατζίσκα Γκάσλ ἀπὸ τὰ νύχια τῆς Γκεσταπό... Ὅπως εἶναι γνωστὸ, ἡ γοητευτικὴ αὐτὴ βεντέτα κατεδιώκετο ἀπὸ τοὺς Ναζί, γιατί προπολεμικῶς εἰχε γυρίσει πολλὰ ταινίες στὴ Μόσχα, ἦταν δὲ καὶ ἡ ἴδια φανατικὴ ἀντιχιτλερική. Λοιπὸν: Ὅταν οἱ Γερμανοὶ κατέκλυσαν τὴν Οὐγγαρία, ὁ ἄνδρας τῆς Γκάσλ, ἕνας νεώτατος εὐπατριδής, ὀνόματι Φρανσουά Ντάκοβιτς, ἔκρυψε τὴν γυναῖκα καὶ τοὺς δύο ἑαυτοὺς ἐν ἑνὶ τοῖχῳ τοῦ ἐξοχικοῦ τοῦ πύργου, ποὺ τὸν ἐκτίσε μπροστὰ, ὥστε νὰ μὴν μπορεῖ κανεὶς ν' ἀνακαλύψῃ τὴν κρυψώνα. Ἀπὸ ἕνα μικρὸ ἀνοιγμά, κρυμμένο ἐπιμελῶς, ἡ Φραγκίσκα δεχόταν τὴν τροφή καὶ τὰ ρούχα γιὰ ν' ἀλλάξῃ. Μέσα σ' αὐτὸν τὸν τοῖχο ἔμεινε τριῶν δόκκληρα χρόνια, ὅπως διηγείται τώρα ἡ ἴδια.

Μιὰ κόττα πολὺ ἰδιότροπη

Ἡ Ἀτζὶ μιὰ ἀσπρὴ κόττα τοῦ ἀμερικανικοῦ ἀεροδρομίου Βάις, κοντὰ στὸν ποταμὸ Μέραμπ, ἔχει πολὺ πρωτότυπες ἰδιότητες. Δὲν ἐννοεῖ νὰ γεννιέται τὰ αἶγά της, παρὰ μόνον ἐπάνω στὰ καθίσματα τῶν ἀεροπλάνων!

Τὸ σύστημά της εἶναι πολὺ ἀπλό. Καθὼς κάνει τὸν περιπατὸ της κατὰ μήκος τῶν ἐκπαιδευτικῶν ἀεροπλάνων, κυτ-

Εἰς τὴν ἐκπομπὴν τῆς ἐπε-

τεύου τοῦ Ἀλέξανδρου Ἐπου, ἀκούσατε τὸν συμπαθὲς κωμικὸν τοῦ μουσικοῦ θεάτρου Φῶτων Ἀργυροπούλου ἀπὸ δίσκου, ποὺ εἶχε τραγουδᾷ καὶ γράφει ὁ ἑβραῖος στὰ χρόνια τῆς κατοχῆς στὴν Ἀμερικὴ διὰ νὰ ἐξυμῇ τὸν πατριωτισμὸν τῶν Ἑλλήνων ποὺ ὅλοι ἐξέρουμε μὲ πόσο ἐνθουσιασμὸ καὶ γενναϊότητα ἐξεδηλώθη ἀπὸ τοὺς ἀποδύμους ἀδελφούς μας τῆς Ἀμερικῆς οἱ ὁποῖοι βοήθησαν καὶ ἐξοικονομήσαν νὰ βοηθῶν τὴν ἀγωνιστικὴν φωνήν, ἀλλὰ ἐνδοξὴ πατριδα, ἡ Φῶτης Ἀργυροπούλου δὲν ἔπαυε οὔτε στιγμὴν πρὸς τὸν ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος στὸ ἄλλο κ' ἀνιδιοτελῶς συμβάλλοντας σημαντικὰ κατὰ τὴν τραγούδια ἐνθουσιῶδη καὶ συγκινητικὰ πατριωτικὰ ἀκτέα μὲ ραδιοφωνικὴ ἐκπομπὴς μὲ λόγους πατριωτικὰ καὶ προσφορὰς καὶ αὐτὸς μὲ τὰ μικρὰ του μέσα τὰς ὑπηρεσίας τοῦ εἰς τὸν μεγάλον ἀγῶνα. Αὐτὰ τὰ 3 τραγούδια ποὺ ἀκούσατε εἶναι: 1) «Τομπίλιντς Χιροσί», 2ον «Φωνὴ ἀπ' τὴν Ἑλλάδα», 3ον «Ξενητεμένοι Ἕλληνας». Τατραγουδία στὴν Ἑθνικὴ ἐορτὴ τῶν Ἀμερικανῶν ποὺ δόθηκε ὑπὸ τῆς 33ης Μεραρχίας εἰς τὴν ὁποῖαν ἐπῆρθε ὁ ἴδιος ἐνώπιον χιλιάδων στρατιωτῶν, ἀνωτάτων ἀξιωματικῶν καὶ ἐπὶ σημῶν προκαλῶσα τὴν συγκίνησιν καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν δι' ἡμᾶς καὶ ἐξῆν ὁ δὲ Στρατηγὸς Μπέιερ τὸν συνεχῆ καὶ κατόπιν μ' ἡμᾶς πρὸς τοὺς στρατιώτας διὰ τὴν γενναϊότητα τῶν Ἑλλήνων. Οἱ στρατιῶται τοῦ Λόχου ποὺ ὑπηρετοῦσε τοῦ προσέφεραν ἀναμνηστικὴν πλάκα μὲ τὰ σήματα ὅλων τῶν ὅλων τοῦ Ἀμερικανικοῦ Στρατεύματος, ἀλλ' ὁ Φῶτης ἔχει τιμηθῇ ἐπὶ σὴν διὰ τεσσάρων μεταλλῶν καὶ διακεκριμένῳ σταυρῷ ὑπηρεσίας, διὰ τὰς ἐξαιρετικὰς ὑπηρεσίας ποὺ προσέφερεν.

τάζει νὰ δῇ ποῖαν οἶον εἶναι ἀνοικτὴ ἡ πόρτα. Μόλις τὸ πετύχει, μπαίνει μέσα ἀνεβαίνει πάνω στὰ μαλακὰ μαξιλάρια ἐνὸς καθίσματος καὶ... ξεγεννιέται κακκαρίζοντας μὲ ἀπῆραν εὐχαρίστησιν!

Θὰ κατασκευάσετε μόνον
σας ἢ θὰ ἀγοράσετε;

Προτὴν μποῦμε στὸ τεχνικὸ μέρος σήμερα, ἂς δωτήσουμε πρῶτα τὸν ἀναγνώστη: Σκέπτεσθε νὰ κατασκευάσετε μόνον σας τὸν πομπὸ καὶ τὸν δέκτη ἢ μήπως θὰ τοὺς ἀγοράσετε ἑτοιμοὺς ἀπὸ καταστήμας; Κάθε ἀρχάριος ἐρασιτέχνης ἀντιμετωπίζει αὐτὸ τὸ ἐρώτημα. Παρὰ τὸν πειρασμὸ ὅμως τῶν ἑτοιμῶν μηχανήματος, θὰ σὰς συμβουλευάμε τουλάχιστον τὸν πρῶτο πομπὸ καὶ δέκτη νὰ τὸν κατασκευάσετε μόνος σας, καὶ ὅταν ἀκόμα θὰ σὰς ἐπέτρεπαν τὰ μέσα νὰ ἀγοράσετε τοὺς πῖο τελειούς. Μόνον μὲ τὴν ἀπ' εὐθείας κατασκευὴ καὶ δοκιμὴ τοῦ μηχανήματος μπορεῖτε νὰ ἀποκτήσετε τὴν τελείαν γνώσιν τοῦ ἀσυρμάτου, ποὺ κάθε καλὸς ἐρασιτέχνης πρέπει νὰ ἔχει. Ὅλες οἱ θεωρίαι τοῦ κόσμου δὲν μποροῦν νὰ ἀντικαταστήσουν τὴν πρακτικὴν πείρα, καὶ ὁ μόνος δρόμος γιὰ νὰ ἀποκτήσετε πείρα εἶναι νὰ κάμψτε τὸ μὴ χάνημα μόνος σας. Ἐτοῖ φτιάξτε καὶ σεῖς τὸ δικό σας, τοῦλάχιστο τὸ πρῶτο.

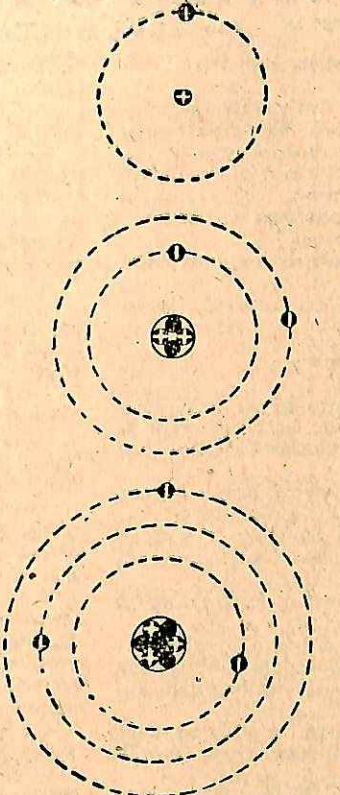
Πὼς λειτουργεῖ ὁ ἀσύρματός—Στοιχειώδεις γνώσεις

Ὁ ραδιοερασιτέχνης ἔχει ἀνάγκη νὰ ἀποκτήσῃ ὅπως εἶπαμε κ' ἄλλοτε ὁλίγες στοιχειώδεις γνώσεις γιὰ τὴν λειτουργία τοῦ ἀσυρμάτου ὅχι μόνον γιὰ νὰ κατασκευάσῃ μὲ ἐπιτυχία καὶ νὰ χειρίζεται καλὰ τὸ κατασκευασμὰ του, ἀλλὰ καὶ διότι οἱ γνώσεις αὐτὲς θὰ τοῦ εἶναι χρήσιμες ἐνδεχομένως καὶ στὸ στράτο, ὅταν θὰ καταστῇ, ἢ καὶ γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἀξίαν τοῦ ὑπουργείου, ἀντὶ τοῦ ὑπουργείου χρειασθῇ νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ ὁ ἀστυνόμενος καὶ νὰ εἰσέλθῃ ἐνδεχομένως καὶ στὸ στράτο. Αὐτὸ δὲν σημαίνει βέβαια ὅτι ὁ ραδιοερασιτέχνης πρέπει νὰ μάθῃ πράγματα ποὺ μαθαίνει ἕνας ραδιοηλεκτρολόγος. Σημαίνει, ὅπως διηγοῦνται, ὅτι χρειάζεται νὰ διαθεσῇ λίγον καρὸ καὶ κάποια μικρὴ προσπάθεια γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ ἰδὲν τινα γιὰ τὴν βασικὴν ἀρχὴν ἀπάνω, ὅτι ὁποῖος στηρίζεται ἡ λειτουργία τοῦ ἀσυρμάτου. Γιὰ γενικώτερη κατάρτισιν ὁ ραδιοερασιτέχνης πρέπει νὰ μελετήσῃ κανένα πληρέστερον εἰδικὸ βιβλίον. Οἱ περὶ ἡλεκτρικῆς σημειώσεις ποὺ ἀκολουθοῦν καὶ ποὺ θὰ ἀκολουθῶν σὲ μιὰ συνέχειαν τοῦ περιοδικοῦ ἀποσκοποῦν νὰ χρησιμεύσουν ὡς προκαταρκτικὴ γνώσις γιὰ μιὰ τέτοια μελέτη καὶ ἰδιαίτερα γιὰ κείνους ποὺ δὲν ἔχουν καμμιὰ γνώσιν ἀσυρμάτου ἢ ἡλεκτρισμοῦ.

Πρωτόνια καὶ Ἡλεκτρόνια

Θάχετε ἀκοῦσῃ γιὰ τὰ ἐλάχιστα μὲ ὅριον αὐτὰ ὅποια ἀναλύεται κατὰ οὐσίαν—ἔλαιο, μέταλλο, νερό. Τὰ μόρια αὐτὰ εἶναι φτιαγμένα ἀπὸ συνδυασμοὺς διαφόρων ἀτόμων, ποὺ εἶναι τὰ βασικὰ χημικὰ στοιχεῖα. Κάθε γνωστὴ ὕλη εἶναι κομωμένη ἀπὸ διαφορὰς

συνδυασμοὺς τέτοιων ἀτόμων. Ἀπὸ τοὺς συνδυασμοὺς αὐτοὺς ὑπάρχουν παραπάνω ἀπὸ 90. Ὅταν ἐπιχειρήσουμε νὰ μπου με μέσα στὸ ἀτομὸ, γιὰ νὰ μά-

Ἄνω: Ἀτομὸ ὕδρογόνου.
Στὴ μέση: Ἀτομὸ ἡλίου.
Κάτω: Ἀτομὸ λιθίου.

θοῦμε ἀπὸ τί εἶναι κομωμένο, ἀφίνομε πῶς τὸ πεδίο τῆς στερεᾶς φυσικῆς ὕλης καὶ πρέπει νὰ ἐκφραζόμεθα μὲ ὅρους γιὰ δὲ ὕλη. Γιὰ τὰ ἀτομὰ εἶναι κομωμένα ἀπὸ τὰ ἑκτὸ ρόβιντ καὶ ἡλεκτρόνια, ὅπως μπορεῖτε νὰ μαντέψετε ἀπὸ τ' ὀνόματός τους δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο ἀπὸ ἡλεκτρικὰ φορτία, μὴ καὶ δὴλ. κομμάτια ἀπὸ ἑνὲν εἶναι ἡ δὲ ὕλη καὶ ὅχι ὕλη. Κάθε ἀτομὸ περιέχει ἕνα ποσὸ ἀπὸ τέτοια ἡλεκτρόνια καὶ ἕνα ποσὸν πρὸς τὸν πυρῆνα, ὅπως ἀκριβῶς οἱ πλανῆται γυρίζουν περὶ τὸν ἥλιον. Ὁ πυρῆνας περιέχει πρὸς τὸ νῦν καὶ νῦν ὅτι ὁ νῦν. Τὰ πρωτόνια εἶναι τὰ ἀντίθετα τῶν ἡλεκτρονίων. Ἐχουν θετικὴν ἡλεκτρονίαν, ἐνῶ τὰ ἡλεκτρόνια ἔχουν ἀρνητικὴν ἡλεκτρονίαν, ἐνῶ τὰ φορτίον ἡλεκτρισμοῦ, ἐνῶ τὰ ἡλεκτρόνια ἔχουν ἀρνητικὴν ἡλεκτρονίαν, ἐνῶ τὰ πρωτόνια εἶναι περίπου 1860 φορές βαρύτερα ἀπὸ τὰ ἡλεκτρόνια. Τὰ νετρόνια ἢ οὐδέτερον δὲν ἔχουν ἡλεκτρικὸ φορτίον. Τὸ παρατιθέμενον σχῆμα μᾶς δείχνει ἀπάνω μὲν ἕνα ἡλεκτρόνιον ποὺ γυρίζει γύρω ἀπὸ ἕνα πρωτόνιον. Αὐτὸ παριστάνει τὴν σύνθεσιν τοῦ ἀτόμου τοῦ ὕδρογόνου, τοῦ ἐλαφρότερου στοιχείου τῆς φύσεως. Τὸ μεσαῖο δείχνει δύο ἡλεκτρόνια

Μέρες τώρα τὸ Νοσοκομεῖο Σαπὸρτα τῆς Κοκκινίας νοσηλεύει τὸν Ἀγκὸπ Χατζή-Κατραπακιαν καὶ τὴν γυναῖκα τοῦ Τακού. Ἐκεῖνος τραυματισμένος στὸ κεφάλι, καὶ ὅπως τὸν ἔχουν μὲ ἐπιδέσμους τυλιγμένο μωιάει, σὰν Χότζας. Σήμερα ὁ Ἀγκὸπ εἶναι καλύτερος. Μπορεῖ νὰ ὀμιλεῖ καὶ νὰ σηκώνεται. Τὸν πλησιάζει ὁ ἀνακριτὴς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος τῆς περιφερείας τοῦ γιὰ νὰ τὸν ἀνακρίνῃ:

—Λοιπὸν κύριε Ἀγκὸπ πὼς πάς; Εἶσαι καλύτερος σήμερα; Φαντάζομαι νὰ μπορῇς νὰ μου διηγηθῇς μὲ λεπτομέρεια πὼς ἔγινε τὸ ἐπεισόδιον;
—Νὰ σοῦ νηγκητῶ, κύρ Ἀστυνόμο! Ποροχτές πρωὶ-πρωὶ σηκωμένος ἔβγα μαστὶ μου νὰ παῖνω, στὸ τρίμο Μισλάκη γκίτονος μου ἦντα χέρι τοῦ ἡπίασα. Τσὸκ συνέλεξα κρόνια πολλὰ νὰ κέρεσα, ὀνόματι σου, εἶπα. Ἐφκαριστῶ Ἀγκὸπ! εἶπε. Ἀμα ἀπὸ ντὼ ντὲν ντὲν ντὲν, ντὲν πιάναται! εἶπε. Τὸ βράντο ἰσπίτι μου τὰ σὰς κάμω περιμενισμένο νὰ πάρῃς ματὰ Τακού σου καὶ νάρητε. Τὰ κάμω μεάλω κλέντι! εἶπε. Ἐ βράντι λέω: Τακού μου, ἀντὶ ντὲν βάλε καλὸ σου ρούχο, κάναε λίω μαλλί σου φουσκωμένο, τὰ παένωμε γκιόρτῃ γκίτονος μᾶς. Μισλάκη προσκλησμένο ἔκανε. Νὰ παένωμε. Ἀγκὸπ μου! εἶπε. Καὶ ἐτοιμασμένος γενηκάς καὶ πῖαμε. Ματὰ Μισλάκη ἐξώπορτα ἦρτε. Ἐμὰς πόρτα ἀνοίξε οὐρῖστε μέσῃ! εἶπε. Ἀμάν... γιὰ βροῦμι, κύρ Ἀστυνόμο, πολὺ ἐν τάξει τραπέζι ἦταν ἡ στρωμένο... Τουρλοῦ-τουρλοῦ μεζέντες εἶχε μπα-

στρουμὰ σουτζούκι! εἶπε. λᾶσιν σαλάτο καὶ τουρσοῦ εἶχε, λακέρτα εἶχε, ὅτι καρντιά σου ἦτελε εἶχε... Ντρεῖά μου μεριά ματὰ Κατίνγκω τοῦ Νεκροτῆ γκινάικα κατότανε. Ζερβία μου μεριά ματὰ Εὐτέρπη τοῦ Τοτοράκη ἐφέντι τοῦ τεκεκετῆ κατότανε. Μπρός μου ἡ Τακού ἦταν εἰς τὰ πηλαῖνὰ τῆς Μισλάκης ἐφέντῃ κατότανε, ὁ Τοτοράκης καὶ κάμποσιν ἄλλοι... Ἐ, ἄμα λίω οὐδὲ ἡπίασε, λίω μεζέντες φάμε λακέρτα πιάσαμε, σακάτες κάναμε! Κἀμινόντες, λέοντες τσακίρ-κέφ ἦρταν, τραστῦμα μᾶς οὐντῖα εἶπαμε... Ματὰμ Εὐτέρπη ἐμένα λέει: Κύρ Ἀγκὸπ ἀφῆριμ! Πολὺ ἄραϊο φωνὴ ἔκει, Τώρα τέλω ἀγκαλιά ἐγκὼ καὶ σὺ στὸ παζούρτ τοῦ ταλασι ἀπὸ κάτω! Ἀμάν... Τί ἦτελε γισαβροῦμ κύρ Ἀστυνόμο, νὰ τὸ πῇ; Ἐ, ἀντράς τῆς παραξενεῦτικῆς τᾶρεμῃ τέλει μαζί μου ἐπεστηλίκια νὰ κάνει... Ἀρπάζει ἕνα μεγάλο πιάτο καὶ πέταξε κεφάλι μου!... Ἀκριεῖς ἡ Τακού μου, ἀρπάζει γυναικα Τοτοράκη ἀπὸ μαλλὶ τῆς. Οὐλοῖ σουζ-μούστ λέαν ντὲν ντὲν μπε ντὲν τσακω-νῶσατε! εἶπαν. ἄμα... καυγάς εἶχε μεκαλῶσει, ἔλα κάτω χυτῖκανε, ἡσπᾶσανε. Βοήθεια! βοήθεια! φωνά-ξαν κάμω μὸς μᾶς μαζε-μένους ἔβαν, ἀστροφολάκες ἦρτανε γαρήσανε, ἄμα!... ντὲν μου κεφάλι, ταραμα-τίστηκε, ἄμα μου σὰν σερ μπετῖ ἔτρεκε στὸ νοπὶλ μᾶς βάλανε καὶ μὲ φῶσανε ἐντὼ σκομοῖ! Αὐτὸ εἶναι οὐλο κύρ Ἀστυνόμο. Ἀλλὰ ἡ βολὰ γκιστῖ μορτὶ ντὲν πᾶω εἶπα! Ἐκ σὶκ ὁλοσούν!

ΦΙΛΙΟΣ ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

—Ὁ χασάπης στὸν γείτονα τοῦ δικηγόρου:
—Δὲ μοῦ λες, σὲ παρακαλῶ, ἄμα ἕνας σκύλος ἀρπάξῃ ἕνα κομμάτι κρέας ὁ κύριός του εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ τὸ πληρώσῃ;
—Βεβαίως.

—Τότε δώσε μου τρεῖς χιλιάδες δοξαμὲς γιὰ τὸ σκύλος σου μὲ ἀρπάξῃ 100 δοξαμὲς κρέας.
—Εἰςχοῖστος. Δώσε μου ὅμως καὶ σὺ ἄλλες ἑπτὰ, γιὰ τὴν δικηγόρικὴ συμβουλή ποὺ κόνει 10 χιλιάδες.

—Ὁ παπάς:
—Νὰ κόψῃς τὸ κρασί. Εἰναι ὁ χειρότερος ἐχθρὸς σου.
—Ποτὴ μου ὁ Χριστὸς λέει ν' ἀγαπάμε τοὺς ἐχθρούς μας.
—Ναὶ εὐλογημένε μου, ἀλλὰ ὅχι καὶ νὰ τοὺς καταπίνουμε!

E. M.

Μεθυσμένος από τὸν τσιγγό τῆς ταχύτητας, ὁ Μαρτὲν Σωλνιὲ πέρασε τὴν γέφυρα τοῦ ἐξοχικοῦ ἀσφαλτοδρόμου καὶ πάτησε τὸ «ἔξοχ-λερὰ» τῆς ἀστροπεφῆς του κούρσας, γιὰ νὰ τρέξη ἀκόμα πλεονέκτημα.

Ἐξάφνα, στὴ μεγάλη στροφή οἱ προζολεῖς τοῦ αὐτοκινήτου του ἐπέσαν ἐπάνω σὲ τρεῖς ἀνθρώπους, πού ἦσαν μπλεγμένοι στὰ χέρια.

— Ζώα!... μουρμούρισε ὁ Μαρτὲν, φρενάροντας ἀπότομα. Ἦταν ἀνάγκη νὰ τσακωθῆτε στὴ μέση τοῦ δρόμου;

Καὶ πάτησε τὸ κλάξον, γιὰ νὰ ἐκδηλώσει ἐντονώτερα τὴν ἀποδοκιμασία του.

Τὴν ἴδια στιγμή διέκρινε ἀνάμεσα στὰ τρία άτομα, πού συνέχισαν βουδῶ τὴν πάλι τους, ἓνα χρυσοξανθὸ γυναικεῖο κεφάλι. Χωρὶς νὰ σβήσει τὰ φῶτα, ὁ Μαρτὲν πῆδησε ἀμέσως ἀπὸ τὸ ἀμάξι κι' ἔτρεξε κοντὰ στὸ συμπλεκόμενο τρίο τὴν ὥρα ἀκριβῶς πού ἡ γυναίκα μὲ τὸ ξανθὸ κεφάλι σωριάζοταν στὰ πόδια τῶν δύο ἀντιπάλων τῆς. Οἱ δύο τελευταῖοι, πού ἦσαν ἰθαγενεῖς ἐσκύψαν τότε ἀπάνω ἀπὸ τὸ θῦμα τους γιὰ νὰ τοῦ ἀποσπάσουν τὴν τσάντα.

— Παλητόμαρα!... φώναξε ὁ Μαρτὲν Σωλνιὲ.

Καὶ μὲ μὴ δυνατὴ γροθιά στὸ πηγούνι, ἔβαψε κάμω τὸν ἓνα ἀπὸ τοὺς δύο ἰθαγενεῖς, αὐτὸν πού ἦταν ντυμένος εὐρωπαϊκὰ ἐνῶ ὁ ἄλλος, πού ἀπὸ τὴν περιβολή του φαίνονταν ὅτι ἦταν βαστάζος, τώβανε στὰ πόδια.

— Ὡ! Εὐχαριστῶ κύριε!... εἶπε ἡ ἀγνωστὴ, πού σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ εἶχε σηκωθῇ.

Τὰ φῶτα τῶν προβολέων τῆς ἐθάμπωσαν τὰ μάτια. Τὸ πρόσωπό της ἦταν ἀκόμη συνεσπασμένο ἀπὸ τὴ συγκίνηση.

— Χωρὶς ἑσᾶς!... ἐσυνέχισε.

— Δὲν ἔκανα τίποτε τὸ σπουδαῖο... εἶπε ὁ Μαρτὲν μετρίφορα. Ὅποιοιδήποτε ἄλλος στὴ θέσι μου, τὸ ἴδιο θάκανε... Μήπως σὰς πληγώσαν αὐτὰ τὰ κτήνη;

— Ὁχι, εὐτυχῶς!... Μερικὲς γροθιὲς μονάχα!...

Τὸ πρόσωπο τῆς ἀγνωστῆς φωτίσθηκε ἀπὸ ἓνα χαμόγελο. Δὲν ἦταν ὡμορφὴ μὲ τὴν αὐστηρὴ σημασίαν τῆς λέξεως. Ἦταν ὡς γοητευτικὴ. Τὰ χαρακτηριστικά της ἦσαν ἀκανόνιστα ἀλλὰ τὸ σύνολό τους εἶχε κάτι τὸ σαγηνευτικόν, πού σίχμαλνιζε.

— Τὰ μαλλιά της εἶνε βαμμένα!... εἶπε μέσα του ὁ Μαρτὲν ριχνώντας ἓνα βλέμμα στὰ μαύρα φουδιά τῆς ἀγνωστῆς.

— Τί συνέβη; τὴ ρώτησε.

— Ἦμουν στὸ χορὸ τοῦ Γουώτερ-φωλὰ Γκάρντενς, ἀπάντησε ἐκείνη, ὅπου ἡ ὥρα πέρασε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω. Φεύγοντας, νοίκισσα ἓνα «κόκσω» ἅπ' αὐτὰ τὰ νεοκίνητα ἀμαξάκια πού τόσο συνηθίζονται ἐδῶ πέρα. Ὅταν φθάσαμε σὲ σ' τὸν ἐδῶ τὸν ἐσοικὸ καὶ σκοτεινὸ δρόμο, ὁ ἰθαγενὴς πού ἐσπρωχνε τὸ ἀμαξάκι μου σπασάθηκε ἀπότομα καὶ σφύριξε. Τὴν ἴδια στιγμή πλησίασε αὐτὸς ἐδῶ (κι' ἐδείξε τὸν ἰθαγενὴ μὲ τὰ εὐρωπαϊκὰ, πού ἐ-ἐκκολοῦνται νὰ μὴν ἀναίσθητος στὴ μέση τοῦ δρόμου). Ἦσαν συνεννοημένοι, οἱ δύο τῶν νὰ μὲ ληστέψουν.

Τὸ «κόκσω» ἀφίστατο ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτη του, βοσκόμενον στὴν ἀκρὴ τοῦ δρόμου ἀνεστραμμένο. Ὁ Μαρτὲν Σωλνιὲ εἶδε τὸν ἄλλο πού δὲν ἐννοοῦσε νὰ δείξῃ σημαία ζωῆς καὶ εἶπε:

— Θὰ τὸν φορτίσω στὸ ἀμάξι μου καὶ θὰ τὸν παραδίδω στὸν πώλο τὸν πόλισμαν πού θὰ βροῦνε στὸν δρόμο υἱ.

— Ἡ ἀγνωστὴ πού στὸ μεταξὺ εἶχε ξεσκονισθῇ, σήκωσε τοὺς ὄμους:

— Μπᾶ! εἶπε. Ἀς τὸν ἀφήσουμε ἐδῶ πού βοσκέται. Ἀς ἐλπίζουμε ὅτι ἡ γροθιά πού τοῦ δόισαν θὰ τὸν συνετίσει.

Ὁ Μαρτὲν δὲν ἔφερε ἀντίρρηση, γιατί στὴν πραγματικότητα περισσότερο τὸν ἐνδιέφερε ἡ ξανθὴ ἀγνωστὴ παρὰ ὁ ἰθαγενὴς. Τὸ ὄνομα τῆς γυναίκας αὐτῆς τὸν χτυποῦσε ἐρεθιστικὰ στὰ ροιθούνια. Ἦ-

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελὶς 24.

ΝΟΥΒΕΛΛΕΣ ΤΟΥ 1946

ΕΝΑ ΧΡΥΣΟΞΑΝΘΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΚΕΦΑΛΙ...

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΒΙΝΤΑΛ

ταν ἓνα ἄρωμα περίεργο, μεθυστικό, πού σὲ λίγωνε.

— Ἀς εἶνε! εἶπε ἀνοίγοντας τὴν πορτίερα τοῦ αὐτοκινήτου. Ἐπιτρέπατέ μου νὰ σὰς ὀδηγήσω στὴν πόλιν, δεσποινίς...

— Κυρία... διώρθωσε ἡ ἀγνωστὴ. Κυρία Γκλαϊντς Τζίμπσον.

Ὁ Μαρτὲν αὐτοσυστήθηκε κι' αὐτὸς — Μαρτὲν Σωλνιὲ...

Καὶ γιὰ νὰ τῆς ἐμπνεύσῃ ἐμπιστοσύνη προσέθεσε:

— Γραμματεὺς τοῦ Γαλλικοῦ Προξενίου!

***

Ὅταν τὸ αὐτοκίνητο μῆκε στὴν λεωφόρο Γουέστερν Ράιντ, τελειῶς ἔρημη ἐκείνη τὴν ὥρα, ὁ Μαρτὲν ἐλάττωσε τὴν ταχύτητα του.

Ἐπῆθε τίποτε ἡ μηχανή σας; ρώτησε ἡ κυρία Τζίμπσον μὲ εἰρωνικό τόνο.

— Ὁχι! Ἀλλ' ἡ διαδρομὴ εἶνε τόσο μικρή, ἡ νύχτα τόσο ὡραία καὶ ἡ συντροφιά σας τόσο εὐχάριστη!...

Ἡ κυρία Τζίμπσον τὸν κῦτταξε μὲ τὰ λαμπερά της μάτια:

— Ἀδιόρθωτοι Γάλλοι!... εἶπε.

Ἡ φράσι ἦταν διφορούμενη. Μποροῦσε νὰ τὴν πάρῃ κανεὶς καὶ γιὰ ἐπιτίμησι καὶ γιὰ ἔπαινο.

— Μιλᾶτε ἀπαίσια τὴ γλώσσα μου! εἶπε ὁ Μαρτὲν. Καὶ ὅμως εἶσατε Ἀγγλίδα, υποθέτω.

— Ἀμερικανίδα! Ἐξῆσα ὅμως τρία χρόνια στὸ Παρίσι. Μὰ νῆαρ Παρί!...

Ἐσθε περαστικὴ ἀπὸ τὸ νησί μας;

— Ναι! Ταξιδεύοντας μ' ἓνα ὑπερ-κεάνειο πού κάνει τὸν γύρο τῆς Ἀπὸ Ἀνατολῆς. Τὸ μαγευτικὸ νησί ἡ Πενάγκ!

— Δὲν τὸ ξέρω κι' ἐγὼ καλά, γιατί δὲν πέρασε ἀκόμη μῆνας ἀπὸ τότε πού ἦρα...

ἀπάντησε ὁ Μαρτὲν.

Εἶχαν φθάσει στὸ γήπεδο τοῦ Γκόλφ Κλάμπ καὶ τοῦ Πόλο Γκράουντ. Τὸ ἀμάξι ἐξακολοῦθοῦσε νὰ τρέχῃ μὲ μικρὴ ταχύτητα.

— Τί θὰ λέγατε γιὰ ἓνα λικέρ στὸ ξενοδοχεῖο τῆς «Δύσεως καὶ τῆς Ἀνατολῆς»;

πρότεινε τολμηρὰ ὁ Μαρτὲν. Θὰ σὰς σὺ νέφερε ἀπὸ τίς συγκινήσεις...

— Ὡ! Μὰ εἶνε ἀργά!... Τὸ ξενοδοχεῖο θὰ εἴνε κλεισμένο.

— Ὁχι δά! εἶπε ὁ Μαρτὲν. Καὶ δι-νάμωσε τὴν ταχύτητα.

Αἰσθανόμενος στὸ μπράτσο του τὸν ζεστό ὡς τῆς κυρίας Γκλαϊντς Τζίμπσον. Τὸ μεθυστικὸ ἄρωμα τῆς ἐκάλυπτε τὴ μρωδιά τῆς βενζίνης.

— Ἰδεώδης περιπέτεια, χωρὶς ἐπαύριον! συλλογίσθηκε ὁ Μαρτὲν ἐγωιστικά. Ἐλευθερία, συμπληρητικὴ, κομψή...

— Ὅθ μείνεις πολλές μέρες στὴν Πενάγκ; τὴ ρώτησε.

— Τὸ πλοῖο φεύγει στὸ τέλος τῆς ἐβδομάδας.

— Τέσσερις μέρες! εἶπε μέσα του. Πολλὰ κάστοα πέφτουν σὲ μικρότερο χρονικὸ διάστημα ὅταν ὁ ἀρχηγὸς ξέσει νὰ κάνει καλὰ τὴν ἐπίθεσι!...

Τὸ αὐτοκίνητο εἶχε μὴ τῶρα στὴν πύλιν καὶ ἔτρεξε δολοχαῶς πρὸς τὸ Ξενοδοχεῖο τῆς «Δύσεως καὶ τῆς Ἀνατολῆς».

— Ἐχω τὴν ἐντύπωσι ὅτι, κάνω κατά-χρησι τῆς καλωσύνης σας! εἶπε ἡ κυρία Τζίμπσον μὲ τὸ μικρὸ ὑποκριτικὸ χαμόγελο τῆς γυναίκας πού δὲν γελιέται, ἀλλὰ πού αἰσθάνεται, εὐχαρίστησι παίζοντας μὲ τοὺς ἀνδρες.

— Κάθε ἄλλο! ἀπάντησε ὁ Μαρτὲν. Κάθε βράδυ πρὶν πάω γιὰ ὕπνο, περῶ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο καὶ πίνω ἓνα οὔσκου.

Ἡ παρουσία σας δὲν μοῦ ἀνατρέπει τὸ δοσιμολόγιον... Ἐπὶ πλέον μὲ εὐχαριστεῖ ἰδιαιτέρα.

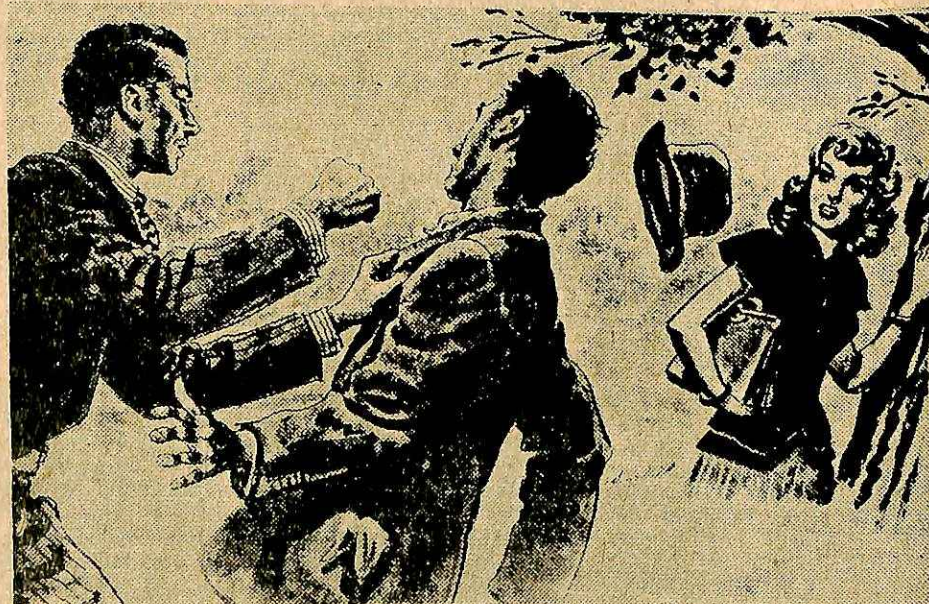
— Πού βρίσκόμαστε τώρα; ρώτησε ἡ κυρία Τζίμπσον.

— Φθάνουμε...

Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούστηκαν οἱ ἦχοι τῆς τζαζ.

***

Κεφί τρελλὸ βασίλευε στὰ σαλόνια τοῦ Ξενοδοχείου τῆς «Δύσεως καὶ τῆς Ἀνατολῆς» — τοῦ πὺ ὀημιμένου στὸ Ἀσχι-πέλαγος τῆς Μαλαϊσίας. Ὁ Μαρτὲν ὠδήγησε τὴν κυρία Τζίμπσον σὲ μιά δλάνθι-

Μὲ μιά γροθιά στὸ πηγούνι, ὁ Μαρτὲν ἔβαψε κάμω τὸν ἓνα ἀπὸ τοὺς δύο...

στὴ ταρατσα, ἔρημη σχεδὸν ἀπὸ κόσμον, καὶ συνέχισε τὴν πολιορκία του.

Δὲν ἦταν καὶ δυσανεκτή ἀπὸ τὰ μέχρι τότε ἀποτελέσματα. Οἱ γυναῖκες δὲν μποροῦν ν' ἀντισταθῶν στὰ ἐρωτολόγια ὅταν συνοδεύονται ἀπὸ σεληνόφωσ, μουσικὴ καὶ τσέρου. Ἡ κυρία Τζίμπσον δὲν ἀποτελοῦσε ἐξάίρεσι στὸν κανόνα. Καὶ εἶχε ἀρχίσει νὰ ὑποχωρῇ.

Ὁ Μαρτὲν πίστεψε ὅτι, πρὶν ξημερώσει ἡ ὥρα, Ἄμερικανίδα θὰ ἦταν δική του.

— Μπού!

Τὸ γκαρσόνι ἔτρεξε ἀμέσως καὶ μ' ἓνα νεῦμα τοῦ Μαρτὲν γέμισε γιὰ τέταρτη φορὰ τὸ ποτήριον — τσέρου γιὰ τὴν κυρία Τζίμπσον, οὔσκου γι' αὐτὸν.

Ἐνα νευρικό γέλιο συγκλόνισε τότε τὸ στήθος τῆς Ἀμερικανίδος.

— Ἦτια πολὺ!... Ὅθ μεθύσω!...

Εἶχε κλείσει τὰ μάτια της. Ἀπὸ τὰ σαρκώδη χεῖλη τῆς κρεμόταν ἓνα «λάκου-στράγγι».

Ὁ Μαρτὲν Σωλνιὲ πέρα θάρρος.

— Γκλαϊντς!... ψιθύρισε.

— Νῆαρ!... ἀπάντησε ἡ κυρία Τζίμπσον μὲ φωνὴ πού μόλις ἀκούονταν.

Καὶ ριχνώντας μιά ἐκφραστικὴ ματιά στὸν καθάλιό της, εἶπε:

— Ὅθ μὲ συνοδεύετε μέχρι τὸ πλοῖο; Ἐἴνε ὥρα νὰ ἐπιστρέψω...

Ὁ Μαρτὲν δέχθηκε. Εἶχε τοὺς λόγους του. Τὸ λιμάνι δὲν ἦταν μακριὰ θὰ περνοῦσαν δὲ ἀπὸ τὴν Πιττ-Στρήτ, ὅπου βο-σκόταν τὸ σπῆτι του. Τὸ πᾶν ἦταν νὰ δεχόταν ἡ Γκλαϊντς νὰ πῇ ἓνα λικέρ στὸ διαμέρισμά του.

Καὶ ὅστερα...

Κατέβηκαν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο καὶ μῆ-καν στὸ αὐτοκίνητο. Μόλις ἡ Γκλαϊντς κάθισε δίπλα του, ψιθύρισε:

— Εἰμαι μεθυσμένη!

Καὶ ἔγειρε τὸ ξανθὸ τῆς κεφάλι στὸν ὦμο τοῦ Μαρτὲν, πού ἔβαλε μπρὸς τὴ μηχανή.

Καθὼς ἔστριβαν τὴ γωνιά γιὰ νὰ μποῦν στὴν Πιττ-Στρήτ ὁ Μαρτὲν ἔκανε τὴν πρότασί του. Ἐκείνη δὲν ἔφερε ἀν-

Κατέβηκαν ἀπὸ τὸ ἀμάξι καὶ προ-ή-ρησαν ἀγκαλιασμένοι πρὸς τὸ σπῆτι. Ὅ-ταν ἐφθασαν σὲ ἀπόστασι πέντε βημάτων ἀπὸ τὴν πόρτα, ἡ τσάντα τῆς κ. Τζίμπσον ἔπεσε στὸ πεζοδρόμιον.

— Ὡ! Ἐπιτρέψτε μου εἶπε ὁ Μαρ-τὲν. Κι' ἔσκυψε νὰ τὴν πάρῃ.

Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή ἐβγαλε μιά φω-γιά καὶ τὸ περιεχόμενό της κατρακύλη-σε στὸ πεζοδρόμιον.

— Σταθεῖτε! φώναξε ἡ Γκλαϊντς.

Ἀλλὰ ὁ Μαρτὲν πρόλαβε καὶ πήρε στὴ κατοχή του τὰ πράγματα. Ἦσαν δύο ἀ-γαλματάκια τοῦ Βούδδα, ἀπὸ ἀτόφιο χρυ-σάφι! Στὴ θέσι τῶν ματιῶν ἔλαμπαν με-γάλα διαμάντια!

— Ὡραία μπιμπλό, ἔ; εἶπε ἡ Γκλαϊ-ντς χαμηλόφωνα. Τὰ ἀγόρασα σήμε-ρὰ ἀπόγευμα.

— Λέτε ψέμματα! τὴ διέκοψε ὁ Μαρ-τὲν. Τὰ ξέρω αὐτὰ τὰ ἀγαλματάκια. Εἶνε ἱερά! Τὰ θαύμασα τὴν περασμένη ἑβδο-μάδα στὴν παγὸδα Τσέττυ... Κλέφτρα!

Εἶνε πᾶς ξεχάσει τὸ φλέτρ καὶ τὰ φι-λιά. Ἐκείνη γλυκαίνοντας τὴ φωνή της προ-σέθεσε:

— Μὴν κάνετε τὸν κουτό, ἀγαπητέ μου. Μισὰ καὶ μισὰ θέλετε;

Ἀλλ' ὁ Μαρτὲν δὲν εἶχε αὐτιά νὰ ἀ-κούσῃ.

— Γιὰ πέστε μου, τὴ ρώτησε. Εἶχε ἀ-νακαλυφθῇ ἡ κλοπὴ ὅταν ἐπενέβην νὰ σὰς σώσω;

— Ναι! Μὲ εἶδε ἓνας ἱερεὺς τῆς πα-γόδας κι' ἔστειλε ἑοπίσω μου ἐκεῖνον τὸν ἰθαγενὴ μὲ τὰ εὐρωπαϊκὰ, πού τὸν ἐβαλ-σατε νάμω. Ὁ ὀδηγὸς τοῦ χειραμαξιοῦ τὸν βοήθησε νὰ μὲ ἀρπάξῃ τὴν τσάντα.

Εὐτυχῶς πού φθάσατε ἐγκαίρως... Ἀλ-λὰ τί κάνετε;

Ὁ Μαρτὲν εἶχε ξαναβάλει τὰ δύο ἀ-γαλματάκια στὴν κόκκινη τσάντα:

— Ὅθ τὰ παραδίδω στὸ πλησιέστερο ἀστυνομικὸ Τμήμα! εἶπε ξερά.

— Καὶ θὰ παραδώσετε καὶ μένα; ρώ-τησε ἡ Τζίμπσον.

— Ναι! Μὲ εἶδε ἓνας ἱερεὺς τῆς πα-γόδας κι' ἔστειλε ἑοπίσω μου ἐκεῖνον τὸν ἰθαγενὴ μὲ τὰ εὐρωπαϊκὰ, πού τὸν ἐβαλ-σατε νάμω. Ὁ ὀδηγὸς τοῦ χειραμαξιοῦ τὸν βοήθησε νὰ μὲ ἀρπάξῃ τὴν τσάντα.

Εὐτυχῶς πού φθάσατε ἐγκαίρως... Ἀλ-λὰ τί κάνετε;

Ὁ Μαρτὲν εἶχε ξαναβάλει τὰ δύο ἀ-γαλματάκια στὴν κόκκινη τσάντα:

— Ὅθ τὰ παραδίδω στὸ πλησιέστερο ἀστυνομικὸ Τμήμα! εἶπε ξερά.

— Καὶ θὰ παραδώσετε καὶ μένα; ρώ-τησε ἡ Τζίμπσον.

— Ναι! Μὲ εἶδε ἓνας ἱερεὺς τῆς πα-γόδας κι' ἔστειλε ἑοπίσω μου ἐκεῖνον τὸν ἰθαγενὴ μὲ τὰ εὐρωπαϊκὰ, πού τὸν ἐβαλ-σατε νάμω. Ὁ ὀδηγὸς τοῦ χειραμαξιοῦ τὸν βοήθησε νὰ μὲ ἀρπάξῃ τὴν τσάντα.

Εὐτυχῶς πού φθάσατε ἐγκαίρως... Ἀλ-λὰ τί κάνετε;

Ὁ Μαρτὲν εἶχε ξαναβάλει τὰ δύο ἀ-γαλματάκια στὴν κόκκινη τσάντα:

— Ὅθ τὰ παραδίδω στὸ πλησιέστερο ἀστυνομικὸ Τμήμα! εἶπε ξερά.

— Καὶ θὰ παραδώσετε καὶ μένα; ρώ-τησε ἡ Τζίμπσον.

ΕΥΘΥΜΕΣ ΣΤΗΛΕΣ

Ἡ Μαντελὲν ζητάει καὶ ρέστα

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΦΕΛΙΣ

Ὅταν ἦρθαν καὶ μοῖ εἶπαν ὅτι ἡ Μαντελὲν Σωλνιὲν ἐχώρισε ἀπ' τὸν ἄνδρα της, τὸν Πῶλ δὲν θέλησε νὰ τὸ πιστέψω. Μοῖ ἦταν ἀδύνατο νὰ πα-ραδεχθῶ ὅτι, τὸ τριφερό εἰδύλλιο πού εἶ-χε συνδέσει τὰ δύο αὐτὰ πρόσωπα, ἦταν δυνάτο νὰ σβήσει τόσο γρήγορα καὶ τόσο ἀσχημα. Γιατί, ὅπως μοῖ εἶπαν, ἡ Μαν-τελὲν ἀφῆσε τὸν ἄνδρα της γιὰ νὰ ἀκο-λουθῇ ἓνα τυχοδιώκτη, τὸν Ἀλμπερ Ζοφρῶν, ἥρως, κι' ἐγὼ δὲν ξέρω, πῶς ἔρω-τικῶν σκανδάλων!

Γιὰ νὰ ἐξακριβώσω τὴν ἀλήθεια πῆ-γα καὶ βρήκα τὴν ἴδια τὴ Μαντελὲν. Μὲ δέχθηκε μὲ μεγάλη ἐγκαρδιότητα ὅπως καὶ τὸν παλαιὸ καλὸ καιρὸ, πού εἰμαστε συμ-φοιτητα, εἶπε στὴν ὑπηρετριά της νὰ μὴ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα σὲ κανένα, καὶ ἄρχισε νὰ μοῖ διηγῆται τὰ καθέκαστα μὲ καθὺ λεπτομέρεια.

— Ὅθ περιμένεις φυσικά, εἶπε, ν' ἀ-κούσῃς παράπονα ἐναντίον τοῦ ἀνδρός μου τοῦ Πῶλ; Καὶ ὅμως! Δὲν ἔχω τίποτε νὰ πῶ εἰς βάρος του!

— Μὰ τότε... ἔκανε ἐκπληκτός. Για-τί χωρίσατε λοιπόν; Μήπως τὸ φταίει-μο εἶνε δικό σου, Μαντελὲν;

Χαμογέλασε καὶ εἶπε:

— Μάλλον... Ἀν καὶ δὲν εἶχα καθό-λου κακὴ πρόθεσι γιὰ νὰ τὸν πληγώσω.

— Ὅθ εἶκα, τὸ ἔκανα γιατί τὸν ἀγαποῦ-σα!... Ὡ! Ἦξερες πόσο τὸν ἀγαποῦ-σα! Ἀλλὰ τώρα, δὲν αἰσθάνομαι τίποτε πιά γι' αὐτόν... Τίποτε ἀπολύτως! Μοῖ εἶνε ἐντελῶς ἀδιάφορος...

— Δὲν σε καταλαβαίνω καθόλου! εἶ-πα. Περιμένω περισσότερες ἐξηγήσεις... Πᾶψε νὰ μιλάς σὰν Σοφίγνα! Τί ἔκανες καὶ τὸν πληγώσες;

— Τὸν ἀπατήσα!

— Τὸν ἀπάτησες; Ἀπάτησες ἐσύ ἡ Μαντελὲν τὸν Πῶλ, ὅστερα ἀπὸ τόση ἀ-γάπη; Ὅθ ἀστεινέσαις βέβαια... Ἐκτὸς ἀν τρελλάθηκες!

— Ὅτε τὸ πρῶτο συμβαίνει, οὔτε τὸ δεῦτερον. Τὸν ἀπάτησα μὲ ὅλη τὴν σημεσι-τῆς λέξεως. Ἀπέκτησα ἑραστικὴ καὶ φρόν-

τησε ἡ τυχοδιώκτις μὲ φωνὴ γεμάτη ἀγω-νία.

— Ὁχι! Φύγετε ἀπὸ μπροστά μου!

Ἐνα μακρινὸ ρολοὶ χτύπησε τρεῖς φο-ρές. Τὴν ἴδια στιγμή περνοῦσε ἓνα αὐτο-κίνητο. Ἡ Γκλαϊντς τὸ σταμάτησε καὶ πρὶν ἀνεβῇ ἐπάνω, πέταξε στὸν Μαρτὲν μιά βολιά:

Ὁ Γάλλος σήκωσε τοὺς ὄμους του. Κι' ἐνῶ τὸ αὐτοκίνητο μὲ τὴν κλέφτρα συνέ-χιζε τὸ δρόμο του, ὁ Μαρτὲν πρᾶβηκε πρὸς τὴν Μπεττ Στρήτ, ὅπου ἦταν τὸ ἀ-στυνομικὸ κατάστημα.

Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ φθάσῃ. Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὸ φρούριο Κορνουάλλιε, εἶδε ἐμφανικὰ μπροστά του τὸν ἰθαγενὴ μὲ τὰ εὐρωπαϊκὰ, πού τὸν εἶχε ρίξῃ κάμω μὲ μιά γροθιά. Ταυτόχρονα ἀκούσθηκαν δύο πυροβολισμοὶ καὶ ὁ Μαρτὲν σωριάσθη-κε κάμω μ' ἓνα δυνάτο πόνο στὸ στήθος.

— Βοήθεια!... μούγκρισε, καθὼς τὸ αἷμα ἔτρεχε ποτάμι ἀπὸ τὸ στόμα του.

Μὲ τὸ βαρμὸ τοῦ βλέμματος διέκρινε ἓνα ἀστυνομικὸ πού πλησίαζε τρέχοντας καὶ τὸν ἰθαγενὴ πού κρατοῦσε θριαμβευτικά τὴν κόκκινη τσάντα.

— Τὴν ἀνεγνώρισα ἀμέσως τὴν τσάν-τα! εἶπε ὁ ἰ

ΕΡΩΣ, ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ!...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Κ. ΦΡΑΝΣΙΣ ΑΠΟΚΟΙΜΑΤΑΙ

Ήταν ή ώρα — ως έγγιστα — όκτω και τέταρτον όταν ο Γζεφφρυ έγκατελειψε τον Τζιμ κι' έγυρσε στο φράκτη, όπου είχε κρύψει την καρμπίνια και τα φυσέκια του.

Τά πήρε και διευδύνθηκε προς τώ βερίνο περιπτερο. Από τώ «πόστο» αυτό ο Τζεφφρυ μπορούσε νά βλέπη ταυτοχρόνως την πρόσοψη τού σπιτιού και τώ δρόμο, πού ώδηγούσε προς τώ σταύλο—είς τρώπον ώστε εάν ο Σάντερς έσκόπευε νά φύγη από 'κείνο τώ μέρος, ο Γζεφφρυ δέν ήτο δυνατόν νά τόν άφιση νά διαφύγη. Έστήριξε λοιπόν την καρμπίνια πάνω στον τοίχο κι' επέριμενε.

Τώ ρολόϊ τού πύργου έκτύπησε τή δωδεκάτη νυκτερινή και ο καιρός ήταν άσέληνος, ζωώδης.

Αίφνης δύο ίσκιος έδγθηκαν από την ύψη όμιχλη κι' έπληθισαν την άμαξα. Ο Τζεφφρυ άνεγνώρισε στον ένα τόν κ. Φράνσις... ω ναι, τόν κ. Φράνσις, τόν άποτρόπαιο κακούγο!

Ο κ. Φράνσις έπρόφερε μερικά ευδάκριτα λόγια :

— Πέριμένε με 'δώ Σάντερς. Έγώ πάω μέσα νά διαπιστώσω εάν όλα έπηγαν καλά, όπως έλπίζω... Θα χρησιμοποιήσω τώ χλωροφόρμιο, όπως σου είπα. Επί τέλους! Επί τέλους! Τώ Μαγικό Κύπελλο ανήκει σέ μένα!

Εσήκωσε τώ χέρι του, πού κρατούσε σφιχτά τώ διαβολικό κόσμημα. Και ο Τζεφφρυ έσκέφθηκε στη θέα αυτού τού άπαισίου μοιτρού:

— Δέν είνε άνθρωπος. Είνε ο ίδιος ο Σατανάς!

Ο κ. Φράνσις άπομακρύνθηκε άκολουθούμενος από τόν Σάντερς. Και ο Γζεφφρυ επέριμενε λίγο, φοβούμενος μήπως τόν άνακαλύθουν.

Αίφνης άκούσθηκαν υπόκοφα βήματα. Ήτο ο Σάντερς, ο όποιος έκράτούσε ένα τεράστιο δεμά γιομάτο μ' όλα τά κλοπιμαία τού πύργου, αξίας άρκετών χιλιάδων λιρών.

Ο Σάντερς έτοιμαζόταν νά φύγη μέ την άμαξα, όταν έξαφνα άκούει μία φωνή μέσα στην όμιχλη—τή φωνή τού Τζεφφρυ—νά τού λει:

— Μη σαλεύεις, Σάντερς, είδ' άλλως είσαι νεκρός!

Άλλ' ο κακούργος, έπαφελούμενος άπό την όμιχλη, είχε κιόλας άπομακρυνθή στο σκοτάδι μαζί μέ τόν θησαυρό...

Ο Τζεφφρυ άρπασε εις καταδιώξιν του, άλλ' ο Σάντερς τού εξέφυγε. Και δέν ήξερε πιά πια διευθυναι ν' άκολουθήση, όταν έξαφνα άκουσε νά τόν φωνάζουν μέ τ' όνομά του.

— Ποιος είνε; έκάλεσε.

— Ο Τζιμ, κύριε.

— Άι! Ο Χάρρυ... ο Μιλόρδος έσώθη!

— Μάλιστα, κύριε, και ο Ιατρός μ' έστειλε νά σας βοηθήσω.

Τήν ίδια στιγμή, μία σπαρακτική κραυγή άκούσθηκε.

— Θα είνε ο Σάντερς, είπε ο Τζεφφρυ.

— Έπεσε, φαίνεται μέσα στο ποτάμι. Τζιμ ξέρεις εάν ο Σάντερς ξέρε κολλούπι;

Ο Τζιμ έγέλασε:

— Κολλούπι σάν πέτρα, κύριε! Σάν πέτρα.

Ο Τζεφφρυ, πρò ολίγων δευτερολέπτων δέν θά έδισταζε νά πυροβολήση τόν κακούργο. Τώρα, όμως, έτρεχε νά τόν σώση άπό τόν πνιγμό...

— Ο κύριος δέν θά τρέξη, βέβαια νά βοηθήση αυτό τώ τέρας, έρώτησε ο Τζιμ.

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελίς 26.

ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΡΟΜΠΕΡΤ ΓΟΥΩΛΛΕΣ

νέβη άπόψε στον πύργο μου; Τότε, ο Ιατρός έπροχώρησε και τού άφηγήθηκε, μέ δέκα λόγια.

Τά μάτια τού Χάρρυ μεγάλωναν όλοένα άπό τόν τρόμο κι' άπό τή φρίκη του. Άλλά δέν έκαμε τώ ελάχιστο κίνημα, μέχρι τής στιγμής, πού ο Ιατρός άπεφάνθη:

— Κατά τή γνώμη μου, ο κ. Φράνσις ήτο παράφρων.

Έκείνη τή στιγμή στεναγμός άνακουφίσσεως εξέφυγε άπό τά χείλη τού άναβού νέου. Και σιωπηλός άκουσε τώ ύπολοιπο τής άφηγήσεως: Τά σατανικά σχέδια τού βίαιου του γιά νά δολοφονήση τώ Χάρρυ κι' έτσι, νά τόν κληρονομήση.

Όταν έτελείωσε μία γιγαντιαία, μία μεγάλη σιωπή θανάτου άπλώθηκε σ' όλόκληρη τήν αίθουσα.

— Έπειτα, ο Χάρρυ έρώτησε μέ σπληαι ώδη φωνή:

— Ενώπιον τού Θεού, όρκίζεσθε, Ιατρε Άρμυτάζ, ότι όλα αυτά πού μου λέτε είνε αλήθεια;

— Τώ όρκίζομαι!

— Κι' έσύ, Τζεφφρυ;

— Τώ όρκίζομαι!

— Κι' έσύ Τζιμ;

— Για όσα συνέβησαν άπόψε, μάλιστα, Μιλόρδος. Τώ όρκίζομαι.

Ο Χάρρυ τότε σηκώθηκε πλησίασε τούς φίλους του και τούς έσφιξε τώ χέρι.

— Έπειτα, κατελήφθη άπό νευρκό τρεμύλισμα.

— Ετραύλισε:

— Ω Τζέφ! Τζέφ!

Κι' άρχισε νά κλαίει, μέ υπαρακτικό άνεφυλλητά...

ΕΠ'ΛΟΓΟΣ

Έξω έπεφτε τώ λυκόφως, ένα χιναπρινό λυκόφως, παγερό και πένθιμο, σάν αλμυρία θανάτου.

Οί τέσσερις άνδρες είχαν άρίσει τώ νεκροταφείο κι' επέστρεφαν άργά, άργά στον πύργο.

Ο Χάρρυ έσταμάτησε στο σφράγμα τής λίμνης.

Είπε:

— Έδώ έπεσα μία μέρα... και παρα λίγο νά πνιγώ...

— Επρόσθεσε:

— Τώ Μαγικό Κύπελλο... αυτό τώ Καταραμμένο Κύπελλο μās είχε όλους τρελλάνει. Πού νά είνε τώρα; Άχ... αν μπορούσα νά μαντεύσω...

Έκείνη τή στιγμή διέκρινε μιάν άκτινοβολία στην άμμουδιά τής λίμνης. Έκατάλαβε... Έκει... στα πόδια του βρισκότανε τώ Καταραμμένο Κόσμημα.

Ο Χάρρυ άφήκε τούς φίλους του, έσκυψε... κι' έπληξε τώ χέρι του τώ έξαισιο κόσμημα πού άκτινοβολούσε έκτυφλωτικά.

Ο Λόρδος Βάιλ έκανε δυò βήματα, άφήκε τώ Κύπελλο πάνω στο ύγρò λιθόστρωτο, τώ σκεπασμένο μέ λάσπη, κι' όπως ένας άνθρωπος συντρίβει έναν όφι φορμακερό, τώ κατέστρεψε μέ τώ υπέδημά του, τώ έκαμε σκόνη... Οί σάπφειροι τά πηλάντια, τά διαμάντια, τά μαργαριτάρια και τά ρουμπίνια έγιναν ένας κο νιορτός...

Κατόπιν έπιασε τήν στρεβλωμένη κι' άμορφη πιά μάξα τού Κυπέλλου και τήν έπέταξε στη λίμνη, λέγοντας υπόκοφα:

— Και τώρα πλέον ή οικογένειά μου δέν θά είνε καταραμμένη! Έξώντωσα τώ δαιμόνα!

ΤΕΛΟΣ

ΛΑΤΕΡΝΑ

Άν' τάνοιχτο παραθύρι άναβάνουν χαρομενείς νότες, Κάποιο γοργό τραγουδάκι.

Ένας γεράκος γυρνά τώ χεραύλι.

Μιά τραγιάσκα βαλμένη στραβά, Ξεφτιμένα τά ρούχα, Παπούτσια μ' άνοιχτές τις μασσέλες.

Γύρω σκορπιέται, χαρά, μέ τώ σκοπό τής λατέρνας.

ΛΕΦΤΕΡΗΣ ΞΑΝΘΟΣ

ΔΙΚΕΣ

ΠΟΛΥΚΡΟΤΕΣ

ΤΟ ΑΔΟΞΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ «ΚΑΤΑΚΤΗΤΟΥ»

Στά δικαστήρια τού Σέφιλντ, στην Άγγλία, παρεπμφθ να δικασθ ό κ. Σουίφτ. Ένας σοβαρότοτος κύριος, ηλικίας 49 ετών, παντρεμένος και πατέρας τριών παιδιών. Η δικη άρίσθηκε γιά τόν Ιανουάριο. Τώ άδικημα γιά τώ όποιο κατηγορείται είνε εξαίρετικά πρωτο τυπο και δέν έχει όνομα. Πάντως, προκειται γιά γυναικοδουλεία.

Ο κ. Σουίφτ, άνεκάλυψε μία μέρα ότι ήταν τρελλά ερωτευμένος μέ μία νεάρα γειτόνισσα του, πού τή συναιτούσε καθημερινώς στον δρόμο. Δειλός, όμως, έξ ίδιου συκράσιος, δέν ετόλμησε ποτέ νά τήν πλησιάση και νά τής έξωτερικεύσει τώ φλογερό του αισθημα. Όσοτα δέν ήξελε και νά παραιτηθ από τήν προσπάθεια τής κατακτήσεως της. Και σοφίσθηκε τώ έξης πρωτότυπο τέχνασμα, γιά νά τήν παρασύρη στα δίχτυα του: Στις 19 τού Σεπτεμβρίου πού μάς πέρασε, έστειλε στην άραία γειτόνισσα του ένα γράμμα μέ γυναικεία ύπογραφή—όνομα φανταστικό φυσικά—όπου τής έγραφε τά ακόλουθα:

«Κυρία μου! Άν αισθάνεσθε τόν εαυτό σας όχι εύχαριστήμενον άπό τή ζωή, αν όνειρεύεσθε μία ζωή πιο πλούσια και πιο εύχαιρστη, είμαι έτοιμη νά σας βοηθήσω. Για τόν σκοπόν αυτόν, ίδρύσα μιά λέσχη λαβραίων έρωτος. Μέχρι τής στιγμής, ή λέσχη αυτή άριθμεί έκατό μέλη, άλλα τά πάντα γίνονται μέ άπόλυτη μυστικότητα. Δέν διατρέχουμε κανένα κίνδυνο και άπολαμβάνουμε άνεμόληχη τή τόν έρωτα και τήν ευτυχία. Άν αυτά πού σας γράφω, δέν σας ενδιαφέρουν, καψτε τώ γράμμα μου. Άν, όμως, σας ενδιαφέρουν, έλάτε νά γίνετε μέλος τής λέσχης μας. Τά έξοδα όλα καλύπτονται άπό τά άρρενα μέλη, πού προσφέρουν στις κυρίες και πλουσιώτατα δώρα. Σας έξασφαλίζουμε δυò αισθηματικές περιπέτειες γιά κάθε μήνα. Άν θέλετε νά γίνετε δική μας, γράψτε στην πόρτα σας, μέ κιμωλία ένα Χ και πολύ γρήγορα θά έχετε είδησιές μας».

Η γειτόνισσα τού κ. Σουίφτ, διάβασε τώ γράμμα μέ προσοχή, άλλα δέν τώ έκαψε. Προτίμησε νά τώ παραδώσθ στην άστυνμία. Ο άξιωματικός πού τώ πήρε, μυσήθηκε ότι, έπρόκειτο γιά σοβαρωτάτη υπόθεση ήδων. Και συνέστησε στην κυρία νά γράψθ στην πόρτα τής τής γράμμα Χ, γιά νά δοϋν τήν έξέλιξη τής βρωμερής αυτής υποθέσεως.

Τήν έπαύριον, ή γειτόνισσα τού κ. Σουίφτ—πού ή άστυνομία δέν δίνει τώ όνομά της στη δημοσιότητα—έλαβε ένα δεινρό γράμμα, πού είχε μέσα ένα σεβαστό χρηματικό ποσόν και τις ακόλουθες «ειδήσεις»:

«Βρήκαμ: γιά σας, κυρία μου, έναν ιδώδη έραστή. Είτε ένας κύριος αξιοσεβαστός, άρκετά γοητευτικός, παντρεμένος και πατέρας παιδιών, πού θέλει κι' αυτός άπόλυτη μυστικότητα. Έχει άραίους τρόπους και είνε τρυφερότατος στις γυναίκες. Νά τόν περιμένετε τήν προσεχή Πέμπτη, στις 7.30 τώ άπογευμα, στη διασταύρωση των δδών...

... Θα σας πλησιάση μ' αυτά τά λόγια: «Τί σκοτάδι!»... Θα τού άπαντήσετε: «Ζήτη—τέσσερα». (Είνε τώ ψευδώνυμό σας στη λέσχη μας). Τότε θά άυτοσυστηθ κι' αυτός σέ σας, λέγοντας τώ δικό του ψευδώνυμο: «Άλφα—τρία». Μπορείτε νά τώ έχετε τυφλή έμπιστοσύνη».

Τήν ώρισμένη μέρα και άρα, τώ Άλφα—τρία (δηλαδή ο κ. Σουίφτ) και τώ Ζήτα—τέσσερα συναντήθηκαν στην διασταύρωση πού έλεγγε τώ γράμμα. Άμέσως, όμως, μετά τις συστάσεις, ξερόβολαν άπό ένα κιόσκι τρεις άστυνομικοί μέ πολιτικά και τσίμπησαν τόν κ. Σουίφτ, πού τόν ώδηγσαν άμέσως στην άστυνομία.

Στην άρχή, άρνήθηκε τά πάντα. Όταν, όμως, τόν παραζορίσαν, όμολόγησε ότι πράγματι αυτός έστειλε τά γράμματα, ή λέσχη όμως τού έρωτος δέν άριθμούσε παρά μονάχα ένα και μοναδικό μέλος: Τόν ίδιού της, δηλαδή αυτόν τόν ίδιον, πού κατέφυγε σ' αυτό τώ παραμυθί γιά νά κάνει τήν κατάκτηση τής άραίας γειτόνισσας του!...

της στη δημοσιότητα—έλαβε ένα δεινρό γράμμα, πού είχε μέσα ένα σεβαστό χρηματικό ποσόν και τις ακόλουθες «ειδήσεις»:

«Βρήκαμ: γιά σας, κυρία μου, έναν ιδώδη έραστή. Είτε ένας κύριος αξιοσεβαστός, άρκετά γοητευτικός, παντρεμένος και πατέρας παιδιών, πού θέλει κι' αυτός άπόλυτη μυστικότητα. Έχει άραίους τρόπους και είνε τρυφερότατος στις γυναίκες. Νά τόν περιμένετε τήν προσεχή Πέμπτη, στις 7.30 τώ άπογευμα, στη διασταύρωση των δδών...

... Θα σας πλησιάση μ' αυτά τά λόγια: «Τί σκοτάδι!»... Θα τού άπαντήσετε: «Ζήτη—τέσσερα». (Είνε τώ ψευδώνυμό σας στη λέσχη μας). Τότε θά άυτοσυστηθ κι' αυτός σέ σας, λέγοντας τώ δικό του ψευδώνυμο: «Άλφα—τρία». Μπορείτε νά τώ έχετε τυφλή έμπιστοσύνη».

Τήν ώρισμένη μέρα και άρα, τώ Άλφα—τρία (δηλαδή ο κ. Σουίφτ) και τώ Ζήτα—τέσσερα συναντήθηκαν στην διασταύρωση πού έλεγγε τώ γράμμα. Άμέσως, όμως, μετά τις συστάσεις, ξερόβολαν άπό ένα κιόσκι τρεις άστυνομικοί μέ πολιτικά και τσίμπησαν τόν κ. Σουίφτ, πού τόν ώδηγσαν άμέσως στην άστυνομία.

Στην άρχή, άρνήθηκε τά πάντα. Όταν, όμως, τόν παραζορίσαν, όμολόγησε ότι πράγματι αυτός έστειλε τά γράμματα, ή λέσχη όμως τού έρωτος δέν άριθμούσε παρά μονάχα ένα και μοναδικό μέλος: Τόν ίδιού της, δηλαδή αυτόν τόν ίδιον, πού κατέφυγε σ' αυτό τώ παραμυθί γιά νά κάνει τήν κατάκτηση τής άραίας γειτόνισσας του!...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

«ΤΟ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙ!...»

ΒΑΣΙΛΗ ΙΜΠΡΟΧΟΡΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΚΑΙΤΗ... 30 χρόνων.
ΘΑΝΑΣΑΚΗΣ... 35 χρόνων

(Σ' ένα άπόκλειντρο Σαχαροπλαστείακι)

ΚΑΙΤΗ: Έτσι είνε!... ΘΑΝΑΣΑΚΗΣ: Καίτοιλα.

ΚΑΙΤΗ: Μά μού φαίνεται πως σου έξηγηθήκα καλέ μου, δέν πρέπει νύχης κανένα παρά πνώ άπό μένα...

ΘΑΝΑΣΑΚΗΣ: Ναι χρυσή μου, σέ καταλαίνω, άλλα τέλος πάντων πάνε είκοσι μέρες τώρα πού βαστίζει αυτή ή ιστορία...

ΚΑΙΤΗ: Κι' όμως, μούπες, πως μπορείς νά περ μένης χρόνιο όλοκληρα...

ΘΑΝΑΣΑΚΗΣ: Μιά κουβέντα ήτανε αυτή... Κ' έσύ τήν έδδεις άμέσως κόμπο!...

ΚΑΙΤΗ: Γιατί, έπρεπε νά τή δέσω! — Έλα, έλα, μη μού θυμώνεις, γέλασε μού, λιγάκι κίτταξέ με στό μάτια...

ΘΑΝΑΣΑΚΗΣ: Τι νά σέ κυττάξω, πού... όλα τά θέλεις δικά σου!... Όλα νά πάω ή εύχη!...

ΚΑΙΤΗ: Θανασάκη μου... ΘΑΝΑΣΑΚΗΣ: «Ει» καλά λέω!... Τή μία δείχνεις πως μ' αγαπάς και τήν άλλη... ου ξεφουτρώνεις τόν άλλον!... Μά είνε προμύσματα αυτά...

ΚΑΙΤΗ: Μά άφού ξερείς γλυκί μου, πές μου, τί θές νά κάνω;

ΘΑΝΑΣΑΚΗΣ: (κάπως νευρισμένος) Ό,τι ο Θεός σέ φωτίση!

ΚΑΙΤΗ: Πέντε χρόνια ζήσαμε μαζί, έγώ κι' ο Γιώργος, αγαπιώμαστε, έχω κάνει τόσες θυαίες γι' αυτό... τώ παλληκάρι πώς άναγάζω... έλα σέ πασακαλά στη θέση μου—δλ' αυτά νά τή ξεχώσω έτσι εύκολα...

ΘΑΝΑΣΑΚΗΣ: Έγώ όμως τί σφάζω. Έγώ δέν είμαι έντρας, τί είμαι!... Είνε ή... όρδεκάτη φορά πού συναντιώμαστε κι' όλη τήν ώρα γι' αυτόν μού μιλάει!... Τώ παλληκάρι σου άποδω, τώ παλληκάρι σου άποδω!... Άμ έσε νά πούμε επί τέλους και τίποτ' άλλο... γιά τούδε δυò μας!...

ΚΑΙΤΗ: Μή γίνεται κακός Θανασάκη... Είνε άλήθεια πως άπ' τήν πρώτη στιγμή πού σέ γνώρισα—δέν τώ κοίτα—σέ συνεπάθησαν πάσα πολύ έννοια κατά νύχ με τρεβή κοντά σου και σ' έβαλα άμέσως στην καρδιά μου...

ΘΑΝΑΣΑΚΗΣ: Γλυκειά μου Καίτοιλα...

ΚΑΙΤΗ: Έπειτα, έτυχε και κείνος... ο τσακωτός, ο μεγάλος μου πόνος κι' ή άπόφαση μου νά χωρίσω νά πάντα άπ' αυτό τώ παιδί πού είνε τόσο έπιπόλοιο...

ΘΑΝΑΣΑΚΗΣ: Παλύ καλά έκινες... έννοια σου και θά δες πόσο θά σέ άποκρίνωσθ... θά βάλω όλα μου τά δυνατά νά σέ κάνω έντε έπιτυχισμένο πλάσμα... Πές μου—πές μου, μ' άναγάζω λιγάκι, τόσο δα, μή σκεπτεσάι διόλου!

ΚΑΙΤΗ: (σκηνοποιεί)... Συχώσεσέ με... δέν γίνεται άλ...

ΘΑΝΑΣΑΚΗΣ: (κάπως συγκινημένος)... Όχι Καίτοιλα μου, ΚΑΙΤΗ: Είπα!... Άφού δέπω ότι άγάπησθ αυτό τώ παλληκάρι, Κ' έγώ κάθουμαι και δημιουργώ άλλες ιστορίες!—Πιστώ τί θά λες γιά μένα...

ΘΑΝΑΣΑΚΗΣ: (όπομονητικά)... Κουτούτσικο! ΚΑΙΤΗ: (σκηνοποιεί)... Συχώσεσέ με... δέν γίνεται άλ...

ΚΑΙΤΗ: Μά τ' είνε αυτά πού λες... Πώς μπορώ έγώ... ΘΑΝΑΣΑΚΗΣ: Θα μπορέσθ!... Δός μου—δός μου ένα φιλάκι!...

ΚΑΙΤΗ: Ώ, μή μού ζητάς... δέν πρέπει... δέν είνε σωστό...

ΘΑΝΑΣΑΚΗΣ: Πώς δέν είνε...

ΚΑΙΤΗ: (μέ θύμηση)... Σκέψου πως μέ τόν Γιώργο... κάναμε... έξη μήνες νά φιληθούμε...

ΘΑΝΑΣΑΚΗΣ: Άλλο ο Γιώργος κι' άλλο έγώ!... ΚΑΙΤΗ: (συνεχίζει)... Κατεβαίνουμε στο Φάληρο και καθόμαστε εκεί στα βροχάκια, όρες όλόκληρες, άμυλπο!... Και πλέκαμε χίλια δυò δεινρά...

ΘΑΝΑΣΑΚΗΣ: (νευριασμένα)... Καλά, πάνε αυτά τώρα... Έδώ νά δούμε πως είμενες...

ΚΑΙΤΗ: (γλυκά)... Μη μιλάς σέ παρακαλώ έτσι άσχημα... Προσπάθησε νά μέ καταλάβεις...

ΘΑΝΑΣΑΚΗΣ: (μέ συγκρατημένα νεύρα)... Όλο και προσπαθώ!...

ΚΑΙΤΗ: Κι' αν τή χάλασα μ' αυτό τώ... παλληκάρι, κι' αν σου πάς πώς δέ θά τόν έανοδω ήτανε γιατί... τώρα τελειώτα, σά νά είχαν αλλάξει, σέ τρώποι του, τώ φερσίμο του, τώ φερματάκι του, άλλα πάλ κατ' άβθος...

ΘΑΝΑΣΑΚΗΣ: (πού νεύριασε πάλι)... Ά, άκου νά σου πω Καίτη ή σταματάς πιά ή γίνεται ούτε έγώ δέν ξέρω τί... ΚΑΙΤΗ: (γλυκά)... Ήσυχασθ λοιπόν...

ΘΑΝΑΣΑΚΗΣ: Τι νά ήσυχασθ πού κάθουμαι... σέ άναμμένα κάθουμαι!... Μονάχα τόν έαυτόσου κυττάζω—έκεί τώ πηλίσμα της αγάπης σου—έμεινα ούτε καν μέ λογαριάζεις, ούτε καν μέ σκεπτεσάι...

ΚΑΙΤΗ: Δέν έχεις δικήν, ή σα-σα πού κοντά σου βρήκα τήν ξεκουρασιά, τή μεγάλη χαρά, τή δύναμη τής ζωής...

ΘΑΝΑΣΑΚΗΣ: (στό πεταχτά)... Σ' εύχαριστώ, μέ ύποχρέωσες!...

ΚΑΙΤΗ: Νοιώθω τόν εαυτό μου τόσο εύτυχισμένο, πού σέ γνώρισα, πίστεψέ με Θανασάκη ή καλωσύνη σου...

ΘΑΝΑΣΑΚΗΣ: (συντηρητικά)... Έχει όρια Καίτη και μη μέ βασανίζεις άλλο! (τρυφερά)... Γιατί μού άρέσεις πολύ, σέ θέλω, σ' αγαπώ!

ΚΑΙΤΗ: (πονεμένα)... Πόσο μού πληγώνει τήν καρδιά... (μέ δάκρυα στό μάτι)... Ώ γιατί νύθω μαζί σου, δέν έπρεπε, τί ντροπή, είμαι ένα παληκορίτσι!

ΘΑΝΑΣΑΚΗΣ: (κάπως συγκινημένος)... Όχι Καίτοιλα μου, ΚΑΙΤΗ: Είπα!... Άφού δέπω ότι άγάπησθ αυτό τώ παλληκάρι, Κ' έγώ κάθουμαι και δημιουργώ άλλες ιστορίες!—Πιστώ τί θά λες γιά μένα...

ΘΑΝΑΣΑΚΗΣ: (όπομονητικά)... Κουτούτσικο! ΚΑΙΤΗ: (σκηνοποιεί)... Συχώσεσέ με... δέν γίνεται άλ...

ΘΑΝΑΣΑΚΗΣ: (κάπως συγκινημένος)... Όχι Καίτοιλα μου, ΚΑΙΤΗ: Είπα!... Άφού δέπω ότι άγάπησθ αυτό τώ παλληκάρι, Κ' έγώ κάθουμαι και δημιουργώ άλλες ιστορίες!—Πιστώ τί θά λες γιά μένα...

ΘΑΝΑΣΑΚΗΣ: (όπομονητικά)... Κουτούτσικο! ΚΑΙΤΗ: (σκηνοποιεί)... Συχώσεσέ με... δέν γίνεται άλ...

ΘΑΝΑΣΑΚΗΣ: (κάπως συγκινημένος)... Όχι Καίτοιλα μου, ΚΑΙΤΗ: Είπα!... Άφού δέπω ότι άγάπησθ αυτό τώ παλληκάρι, Κ' έγώ κάθουμαι και δημιουργώ άλλες ιστορίες!—Πιστώ τί θά λες γιά μένα...

ΘΑΝΑΣΑΚΗΣ: (όπομονητικά)... Κουτούτσικο! ΚΑΙΤΗ: (σκηνοποιεί)... Συχώσεσέ με... δέν γίνεται άλ...

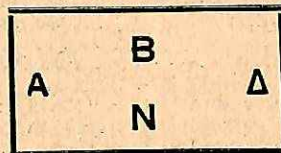
«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελίς 27.

Η στήλη του Μπρίτζ

ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΕΝΑΤΟΝ

Μπ Α.Ρ.10
Κπ Ρ.10
Κρ —
Σπ Ρ.5.3

Μπ 6.5.3
Κπ 9
Κρ Ρ.4.2
Σπ 7

Μπ 8.7
Κπ 8.7
Κρ Φ.5
Σπ Ν.Φ

Μπ Ν.Φ.9
Κπ Ν.Φ.
Κρ Ν.7
Σπ 6

Το ΑΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΠΙΚΑ.
Ο Νότος παίζει, και πραγματοποιεί όλες τις χαρτώσιες.

Λύσεις του υπ' αρ. 8 προβλήματος

(Το άτομ είναι κούπα κι' ο Νότος πραγματοποιεί όλες τις χαρτώσιες)
Λεβέ Α Β Δ Ν
1 Κπ 6 Κπ 2 Κπ 4 Κπ Φ
2 Μπ Α Κπ 3 Μπ 7 Μπ Ρ
3 Κρ 3 Κπ Ν.Κπ 9 Κρ Ν
4 Σπ Φ Κπ 10 Κρ 8 Κρ 10
5 Σπ 6 Κρ 8 Σπ Α

Μάθημα 9ον δι' αρχαρίους

Επαρκής υποστήριξη εις το δηλωθέν χρώμα.
Οιασδήποτε δυναμικότητας και αν είναι η κατανομή σας, δεν πρέπει να βοηθήσετε εις το χρώμα της αγοράς του συντρόφου σας. (Αγορά μιας λεβέ εις ένα οιονόδηποτε χρώμα) αν δεν έχετε επαρκή υποστήριξιν εις το αγοράσθέν χρώμα. Η ελαχίστη βοήθεια είναι 4 λιμά ή Ντάμα τριφυλλή.
Αν χωρίς έσπευ νύ βοηθήσετε, ο σύντροφός σας ξαναγοράσει το χρώμα αυτό (εξυπακούεται ότι το χρώμα του είναι επαναδηλωσίμων), εις την περίπτωση αυτήν ή βοήθειά σας περιορίζεται εις 3 λιμά ή Ντάμα διφυλλή.
ΛΕΒΕ ΝΤ' ΟΝΕΡ ΚΑΙ ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΣΕΙΡΑΙ
Αγοράσατε εις το χρώμα του συντρόφου σας αν, εκτός της επαρκούς βοήθειας εις χρώμα έχετε :

Λοιός... Γειά σου!!

ΘΑΝΑΣΑΚΗΣ: (που δεν το περίμενε αυτό)... Φεύγεις, για τί...
ΚΑΙΤΗ: Γιατί... τ' εβάν φτιαξα μαζί του!! (φεύγει).

ΘΑΝΑΣΑΚΗΣ: (που μινε κώκαλο τη φωνάζει, οδυστά)... Καίτη... (αμέσως, με δυνατό ξέσπασμα)... Ανάθεμα στο παλ ληκάρι!!
ΒΑΣΙΛΗΣ ΙΜΠΡΟΧΩΡΗΣ

ΚΥΡΙΕΣ μου, μην περιμένετε. Παραλάβαμε το περίφημον AMANANT REVE, και δι' επίδειξιν μόνον μέχρις 20ης Δεκεμβρίου θα έκτελούμε την PERMANANT αντί 10.000 δραχμών.

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

Χαλκοκονδύλη 20. — Τηλέφ. 54-287.

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 28

ΔΙΑΒΑΖΟΝΤΑΣ ΞΕΝΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Δεν πρόκειται φυσικά μέσα στα στενά όρια ενός πολύ σύντομου άρθρου, να εξετάσουμε γενικά το αγγλικό μυθιστόρημα που στην ιστορία της πανγκόσμιας λογοτεχνικής δημιουργίας καταλαμβάνει και με τον όγκο του, και με τις ποικίλες μορφές του και με τη σημασία του μια από τις πιο περίελεες θέσεις. Σήμερα θα ήθελα να σταθώ μόνο σε ένα χωρά χηριστικό του γένους που όσο κι' αν μπορεί να θεωρηθεί ότι είναι προπάντων μορφικό σχετίζεται άμεσα και με την ουσία του: με την έκτασή του. Το αγγλικό μυθιστόρημα απλώνεται συνήθως σε ήφθονες σε λίδες. Υπάρχουν, βέβαια οι εξαιρετικές, άλλ' είναι σπάνιες: και το μικρό διήγημα έχει σχετικά 'ελάχιστα' καλλιεργηθεί στην Αγγλία.

Όταν συγκρίνουμε ένα κοινό αγγλικό μυθιστόρημα με ένα κοινό γαλλικό, αμέσως θα παρατηρήσουμε ότι το πρώτο είναι συνήθως διπλό σε μέγεθος. Και οι Γάλλοι βέβαια γράφουν ότι ονομάζουν το μυθιστόρημα ποταμός («ρομάν φλέβ»), αλλά και το ότι αισθάνονται την ανάγκη ιδιαίτερα να τιτλοφορήσουν ένα είδος που οι Αγγλοι δεν τον δίνουν καμιά ξεχωριστή ονομασία, φανερώνει πως ότι είναι σε έναν τύπο κατάστασης, παρουσιάζονται σε έναν άλλο σαν εξαίρεση, σαν φαινόμενο.

Αλλάστε και η ροή των δύο ποταμών δεν είναι καθόλου ίδια. Το γαλλικό μυθιστόρημα στο οποίο εμφανίζονται πολλά που σ'αγαπά συχνά εντέλως ξένα ανάμετα τους τρέχει με σπασμωδικότητες, με καταβράχτες τους οποίους με πρωτιμότητα ατενίζει ο συγγραφέας: σχηματίζει τα προπύργια από σκηνές. Όχι έκδηλα αλλά όπουδήποτε ευδαιμονία για όποιον προσέξει με οξύνοησία, συνγενέει με το θέατρο, με το δράμα. Οι Αγγλοι παραμένουν πολύ πιο πιστοί στην παλιά παράδοση της αφήγησης. Ο πλατύς ποταμός τους κυλά ήρεμα, κανονικά, οι αναταραχές συμβαίνουν πολύ κάτω από την επιφάνεια: οι κυματισμοί δεν προκαλούνται τόσο από διαβατικούς ανέμους όπου ανεβαίνουν από τα έγκατα. Όταν διαβάσω ένα αγγλικό μυθιστόρημα ο νους μου αυτόματα πηγαίνει στο Γκόλφ - Στρήμ που διαχύνει υπόκωφα την ορυμνικότητα του αναλλοίωτος χωρίς περιστασιασμούς κι' ενομιώσεις και με την παρουσία του θεομηνει τους όκεανούς και τις ήπειρους.

Ενα από τα προσφιλέστερα θέματα του αγγλικού μυθιστορήματος είναι η ιστορία μιας οικογένειας. Την παρακολουθούμε σε πολλές γενεές γνωρίζουμε το κάθε μέλος της σαν να είναι φίλος μας.
Αυτή η προσκόλληση του α νανυστή σε ένα βιβλίο που απαιτεί να του αφιερώσει πολύ χρόνο που πολύ λιγότερο κεντά την περιέργειά του για τα ποικίλα προβλήματα τα οποία κάθε μέρα προβάλλουν παρ'όσον συγκεντρώνει τη συμπάθειά του σε μερικά πλάσματα που

διδεικνυτικά εισχωρούν στο καθημερινό του περιβάλλον. Τι άλλο φανερώνει παρά ένα Κοινοί ήρεμο, που αισθάνεται τον εαυτό του ασφαλισμένο, που δεν το ταράζουν αλλεπάλληλες ανησυχίες; Οι Αγγλοι δεν ήσαν άφικοι απλόμενοι στην πελώρια αυτοκρατορία που την κατείχαν γερά, στα χέρια τους δεν ήταν ανάγκη ο καθένας απ' αυτούς να βασίζεται σε αδιάκοπη εργήγορησιν δεν ήσαν υποχρεωμένοι να τρυγούν κάποτε και στα πεταχτά γνόφους και πληροφορίες κ' έννησ, ρώσεις: μπορούσαν γαλήνιοι να γίνουν ένα βιβλίο που ξετυλίγεται με αργότατο ρυθμό, είχαν τον τύπο και το χρόνο στη διάθεσή τους.

Τώρα που αναγκαστικά ή μοίρα των συνδυαίνεται με των άλλων λαών, που έπαυσαν να μπορούν να είναι και να αισθάνονται απομονωμένοι, που κατανόησαν όλοι ότι συνδέονται για την οφείτα με την Ευρώπη για την οποία άλλοτε περνούσαν αδιαφορούσαν, που ήρθε η ώρα των μεγάλων ιστορικών αποφάσεων, θα έπρεπε να φλέγμα τους, να γίνουν, κι' αυτοί νευρικοί και αν μεταβληθεί η ψυχολογία τους παρ'όσον επιδράση θα έχει στη λογοτεχνική τους παραγωγή: Θα ζητήσουν κι' αυτοί από το βιβλίο μια πιο σπασμωδική εναλλαγή έντυπων. Θα χάσει, το μυθιστόρημά τους την ιδιότητα γέννησής του: Ποιος ξέρει; Οι εξελίξεις αργούν πάντα να φανερωθούν. Δεν είναι εύκολη η απόσπασή από την παράδοση. Για την ώρα, όλα αγγλικά μυθιστορήματα έτυχε να διαβάσω δεν απομακρύνονται απ' αυτήν.

Το επαναλαμβανόμενο: δεν είχα υπ' όψει παρά το τυπικό αγγλικό μυθιστόρημα. Υπάρχουν α φθονες ποικίλες εξαίρεσεις, μερικές άριστες ποιότητες που αναρρούν ή επικυρώνουν τον κανόνα.

ΑΛΚΗΣ ΘΡΥΛΟΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Όταν αγαπά κανείς κάθε τι μεγάλο, σημαίνει πως είναι και αυτός μεγάλος.

— Η γυναίκα που είναι άραία, αλλά όχι εύθυμη, μοιάζει με το ψευτικό διαμάντι που λάμπει, αλλά δεν έχει αξία.

— Οι Βασιλείς και οι υποτελείς των, οι αθένηται και οι δούλοι, βρίσκονται στο ίδιο επίπεδο, σε δύο περιπτώσεις: Στο Σταυρό και στον τάφο.

— Τα περισσότερα συννοήματα γίνονται, στους χορούς και διαλύονται στους χορούς.

— Εκείνος που φθονεί τον άλλον, ομολογεί ότι είναι κατώτερός του.

— Με τα λόγια, εύκολότερα κάνει κανείς το κακό παρά το καλό.

ΤΑ ΝΗΣΙΑ ΜΑΣ

Η ΧΙΟΣ

Το πολύπαθο Ίωνικό αυτό νησί με τον ξεχωριστά ρομαντικό χαρακτήρα, είναι από τα μεγαλύτερα και πιο σημαντικά νησιά του Αιγαίου.

Σύμφωνα με την αρχαία Παράδοση και με το σύγγραμμά του Ίωνος του Χίου, που ονομάζεται «Χίου Κτίσις», ο Ποσειδώνας πρώτος πάτησε το πόδι του στο ωραίο αυτό ακρογώλι, κρατώντας στην άγκυλιά του μια πεντάμορφη Νύμφη, τη Χιόνη που την είχε έρωτευθη. Εκεί πήγε να περάσει μαζί της τη σεληνή του μελιτος. Τότε φαίνεται πως πρωταίτιασε στο μαγικό νησί οι λεμοναυτοί, σύμβολα της παραθετικής και μισοβόλησεν η ατμόσφαιρα όλη γύρω στο έρωταμένο ζευγάρι.

Από την ωραία Χιόνη πήρε το νησί τ' όνομά του Χίος, γιατί ως τότε είχε τόσα άλλα ονόματα: Αϊθάλη, Οφιούσα, Μάρκη, Πιτυούσα κτλ.

Ο έγγονος του Διονύσου Οινόπιον πρώτος άποικος εκεί, έδωσε τους κατοίκους να καλλιεργούν τ' αμπέλια και να θάβουν το περίφημο χιώτικο κρασί, τον «Αριούσιον οίνον», όπως το λέγανε.

Ενας από τους καλύτερους αρχαίους λογοτέχνες, ο Ίων ο Χίος, σύγχρονος του Αισχύλου και θεατρικός συγγραφέας, έγραψε μιλεί σ' ένα από τα τραγούδια του για το περίφημο αυτό κρασί:

Υμνους ναράς ταιριαστούς
στο θεο βασιλιά τραγουδούσε
στο σωτήρα μας Βάκχο

Σεις οινοχόοι τ' ασπνένια
ποτήρια γεμίστε
σαν ποταμούς το χρυσό μαζ
ποτό να χυθεί στη στιγμή!

Και σ' ένα άλλο τραγουδί του λέει:

Τί δέ μορφαίνει στ' αλήθεια
με τούτο τ' ωραίο φαρμάκι
όπου κι' αν ρέη γεννά
τη χαρά και το κέφι.

Οι Βυζαντινοί άκόμα αναφέρουν το χιώτικο κρασί. Ο Πτωχοπρόδρομος για να δείξει την κομποέοσι των ήγειμένων και τη λιτότητα των μοναχών γράφει:

Εκείνοι πάντα πίνουσιν
το γιαικόν με κόπον
Εμείς δε το Βασιωτικό
το νεροκοπημένο.

Αλλά και ο σημερινός Χιώτης σέβεται το χορό με την κολή του, στα πανηγύρια δεν ξεχνάει τ' αμπέλι και της τραγουδάει:

Θυμάμαι που σε φίλησα
στη ρίζα του κλημάτου
και σκούπισες τα δάκρυα
με τ' αμπελόφυλλά του;

Η Χίος υπέφερε πολύ από τους διάφορους κατακτητές που

πάτησαν στα χώματά της. Την κατοίκησαν στην αρχή με τη σειρά Πελασγοί. Κάρες. Λέλεγες. Έγινε μία από τις 12 μεγάλες Ίωνικές πολέμους. Έπειτα από την Ίωνική επανάσταση του 498 π.Χ. το νησί υποτάχτηκε στους Πέρσες, μετά 20 χρόνια όμως λυτρώθηκε και πολέμησε για την Ελληνική απολύτρωση στις μάχες των Πλαταιών και της Μικάλης.

Στα 303 καταλαμβάνουν τη Χίο οι Μακεδόνες, στα 190 οι Ρωμαίοι και στα 88 ο Μιθριδάτης. Έτσι με τη σειρά περσάσαν από πάνω της οι άγριοι κατακτητές οι πιο αιμοβόροι δεσπότες, οι βάρβαροι πειρατές, όπως ο Τζαχάς, οι Σασακηνόι, οι Σελτζούκηδες, οι Βυζαντινοί οι Γενούβαιοι, οι Βενετοί και στο τέλος οι Τούρκοι στα 1566.

Και όμως, έπειτα από τόσα μαρτύρια τόσους διωγμούς, τόσες σφαγές, ξανδραποδισμούς, σκληδιά βασανιστήρια, πιέσεις, η ωραία νύφη του Αιγαίου έκράτησε τον άγνό Ίωνικό χαρακτήρα της, τη χαρακτηριστική Ίωνική γλώσσα της, την κοσμοπολίτικη ευγένεια του λαού της την παράδοση της τομής της θαλασσοκρατορίας της και το εμπορικό δαιμόνιο των κατοίκων της.

Τίποτε δεν μπόρεσε να λυγίση την ξεχωριστή εύφαια και την Ελληνική ψυχή των παιδιών της. Η Χίος ήταν σπουδαία ναυτική βάση επί Βυζαντινών και Ένετοκρατίας, στα λιμάνια της δε, υπήρχαν σπουδαία ναυπηγεία. Κι' έτσι οι Χιώτες ναυτικοί, οι Χιώτες εφοπλιστές, ποντοπόροι και φορείς του Ελληνικού πολιτισμού έφθαναν στις άκρες του κόσμου με τα πλεούμενά τους.

Κι' αυτή άκόμα η σφαγή του 1822 που έκανε το ωραίο νησί αληθινή κόλαση κι' έφερε τους δυστυχισμένους κατοίκους στα κοντινά ακρογώλια, άπλωσε τον πολιτισμό και το δαιμόνιο εμπορικό πνεύμα στη Σύρο που χάρις στους Χιώτες έγινε το πρώτο λιμάνι της Ελλάδας και μεγάλο ναυτικό κέντρο της εποχής.

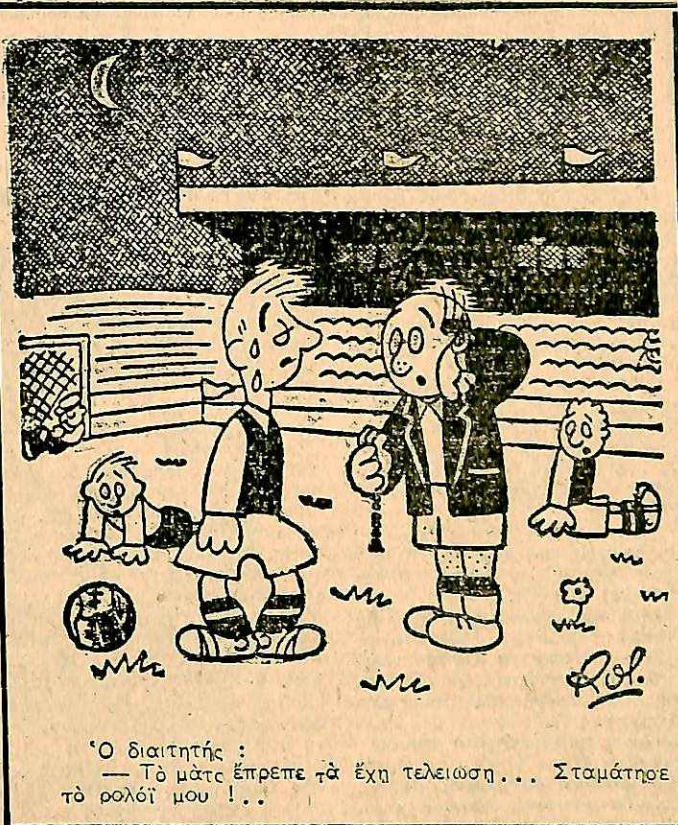
Η μεγάλη έκρηξη σφαγής, που η Χίος πλήρωσε με το αίμα 3000 αθών παιδιών της το θυμό των Τούρκων για την Ελληνική Έπανάσταση συγκίνησε όλο τον πολιτισμένο κόσμο. Ο Βίκτωρ Ουγκό απ' αυτήν εμπνέεται και γράφει το ποίημά του «Λ' άνφάν», που μεταφράσεν ο Παλαμάς, ο μεγάλος ζωγράφος Δελλακούρα ζωγραφίζει τον περίφημο πίνακά του «Σφαγή της Χίου» κι' ο ποιητής Θ. Ορφανίδης γράφει κατόπιν από χρόνια τη «Χίον Δούλη».

Αλλά κι' από τους πειρατές υπέφερε η Χίος πολύ. Σε μία τους επιδρομή άποσπασαν το λείψανο του Άγ. Ισιδώρου πολιούχου του νησιού, που βρέσκε-

ται στην περιοχή της Χίου, και το έφεραν στην Αθήνα.

Είδα και Χιώτες όλο νού και όλο έρωτα.

Και πραγματικά στα μεγαλύτερα εμπορικά Κέντρα της Ρωσίας, της Ολλανδίας του Λονδίνου, διατρέψανε οι Χιώτες. Έφταναν στην πρώτη γραμμή ανάμεσα στους μεγά-

Ο διαιτητής:
— Τό ματε έπρεπε τ'ά έχη τελειώση... Σταμάτησε το ρολόί μου!..

ται σήμερα στη Βενετία.

Ο σεισμός του 1881 κάνει τρομερές καταστροφές στο νησί των λεμοναυτών. Κι' έρχεται, η 11 Νοεμβρίου 1912, κι' η ώρα νυφούλα του Αιγαίου γίνεται Ελληνική. Ένα διαμάντι στο περιδέραιο της Πατρίδας!

Ο χαρακτήρας του λαού της είναι φιλόμορφος, εύθυμος, πατριώτης. Οι Χιώτες είναι έφαιλοι με τους Φαναριώτες και τους Έπτανήσιους, γεμάτοι εύφαια. Έχουν επιχειρηματικό πνεύμα και ξεχωριστή θέσι στο παγκόσμιο εμπόριο. Ήταν ανέκαθεν πλούσιοι και άρχοντες γι' αυτό οι άρχαίοι έλεγαν «Χία ζωή», «Χία τράπεζα» σαν ήθελαν να μιλήσουν άρχοντα και πλούτη.

Έλεγαν άκόμη και «Χίος γέλας» για το εύθυμο του χαρακτήρα των κατοίκων. Έπρεπε κράτησε μάλιστα να θεωρούνται έλαφρείς για τούτο ο Σούρης στην Αυτοβιογραφία του λέγει:

Εγώ Γεώργιος Σούρης, Ιππότης του Σωτήρος και Χιώτης διαβολόλαος άστειού χαρακτήρος

Μία άλλη παροιμία λέγει:

Ολ' οι Χιώτες είν' άλλοι
ποιος όλιγο ποιος πολύ.

Κι' εκείνος άπαντάει:

Και όμως ο Δαπόντες άναφέρει:

Είδα και Χιώτες όλο νού και όλο έρωτα.

Και πραγματικά στα μεγαλύτερα εμπορικά Κέντρα της Ρωσίας, της Ολλανδίας του Λονδίνου, διατρέψανε οι Χιώτες. Έφταναν στην πρώτη γραμμή ανάμεσα στους μεγά-

λους ευεργέτες της Ελλάδας: Συγγρός Σεβαστόπουλος, Δρομοκαίτης, Σκυλίτσας, Μιχαήλ νός, Πρώιος, Ράλλης. Άλλά και στα γραμμάτα είναι οι καλύτεροι δάσκαλοι κάθε εποχής: Διαιτητής Ρύσιος, Άργέντης, Βάμβας, Πάριος, Γορβάτος, Ψυχάκης.

Οι Τούρκοι, την ονομάζουν «Σακίζ-άντασ», δηλαδή Μαστιχονήσι, γιατί είναι το μόνο νησί που βγάζει τη μυρωδάτη μαστίχα από τα μαστιχάρινα της.

Το λαϊκό τραγούδι λέει:
Στα μαστιχομαζώματα
θέ νάρθω στο χωριό σου
για να φιλήω την έλπη
πούχεις στο μάγουλό σου.

Οι Χιώτισσες στο τραγούδι είναι οι πεντάμορφες άρχοντοπούλες, που στο περιγιάλι:

Πλένουν Χιώτισσες
πλένουν παπαδοπούλες.

Και όταν κάποτε δείξη καμιά τον ποδαροάναλό της:

«Αστράφ' ο γιαιός κοντή, νεραντζούλα φουντωτή.

Τα πειράγματα για τους Χιώτες είναι άφθονα στην λογογραφία μας. Είναι πώς κάποιος Χιώτης πήρε γραμμά από την άναστη του που του λέει πως ψέφισαν η γελάδα κι' ο γαίδαρος του.

Κι' εκείνος άπαντάει:

— Έν πειράζει, Βγερού μου! Έσύ νάσαι καλά... Έσύ σ'αί κι' η γελάδα μου κι' ο γαίδαρος μου!

Όσον όμως κι' αν πειράζουν με ένοχλα τα θαιμιάς σου παιδιά της Χίου με την άπλη και μεγάλη καρδιά δεν πούλουν να είναι αληθινοί Έλληνες και πραγματικοί πατριώτες

ΣΥΛΒΙΟΣ

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 33

Το megάφωνο και ο ρόλος του

Του κ. Κ. ΣΤΑΜΠΟΥΛΗ

Και ο πιο διορατικός άνθρωπος δε μπορούσε να προβλέψει πριν από λίγα χρόνια, τη σημερινή εξέλιξη της ραδιοφωνίας. Κι' όταν μιλούμε για ραδιοφωνία εννοούμε όλο αυτό το πολύπλοκο σύστημα των ηλεκτρικών, μηχανισμών του που που και του δέκτου.

Μέσα όμως στα τόσα προβλήματα που αντιμετώπισε ή εξέλιξη αυτή, δεν παρουσιάστηκαν πολλές δυσκολίες στον φερόντα το megάφωνο για το οποίο κάθε προβλεψη ήταν δυνατή από τότε.

Στην κατασκευή του πρώτου megάφωνου συνετέλεσαν ή ανάπτυξη που είχαν πάρει άλλοι σχετικοί κλάδοι.

Μία περίπτωση π.χ. που βοήθησε πολύ στην κατασκευή καλών megάφωνων ήταν η μουσική και η γνώση των ειδικών στην κατασκευή των μουσικών οργάνων.

Τον καιρό εκείνο ή συμφωνική ορχήστρα είχε πάρει πια όριστικά τη σημερινή μορφή της. Τα μουσικά όργανα που την συγκροτούν είναι αποτελεσματικά επινοήσεως μελετών και τεχνικών ικανοτήτων, που ή αρχή τους ξεκινά από μια προσπάθεια, με μοναδικό σκοπό την αναπαραγωγή ήχων από το γύρω μας φυσικό κόσμο.

Είνε ανάγκη τόσο στην περιγραφική όσο και στην αισθητική μουσική συμφωνία, τα μουσικά όργανα να μιμούνται όσο το δυνατόν φυσικότερα τους ήχους αυτούς: Τόν φλοίσβο του ρυακιού, το θρόισμα των φύλων, τις βροντές, έως την ανθρώπινη φωνή, που την πλησιάζει άκοτα το βιολοντσέλλο.

Όλη λοιπόν ή πέικρα, τα μουσικά της κατασκευής των μουσικών οργάνων, και τα γνωστά από την φυσική περί ήχητικής, απέτελεσαν μια γερή βάση για την κατασκευή ενός καλού megάφωνου.

Τα μετέπειτα ήσαν ζητήματα τελειοποιήσεως των ολίγων εξαρτημάτων του. Και μια που αναφέραμε ως παράδειγμα τα μουσικά όργανα θα μπορούσαμε να πούμε πως ήσαν προκαθορισμένα τα προσόντα που θα πρέπει να ήνα megάφωνο, γιατί ο ρόλος του στον δέκτη ήνα σκοπό έχει: ν' αποδώσει μια όμιλία μουσική ή διαφόρους θορύβους.

Ένα καλό λοιπόν megάφωνο ήνε εκείνο που μπορούσε ν' αποδώσει φυσικά τους ήχους. Έξ' ίσου σοβαρό ήνε ή ικανότης που πρέπει να ήνα ν' αποδώσει τους οξύτερους αλλά και τους βαθύτερους από τους ήχους. Είνε δηλαδή αυτό που στη γλώσσα της μουσικής λέγεται «μεγάλη έκταση». Από τα δευτερεύοντα ζητήματα ήνε τα έντασεως των αναπαραγόμενων ήχων.

Οι πρώτοι, οι κρυσταλλικοί λεγόμενοι δέκτες χρησιμοποιούσαν κοινά ακουστικά. Οι άκρως όμως των δέκτων αυτήν δεν άργησαν πολύ να κυριασθούν, φεράντας διαρκώς τα ακουστικά στο κεφάλι τους. Ζή

τησαν λοιπόν κάτι άλλο. Κι' αυτό ήταν το megάφωνο.

Τα πρώτα λοιπόν megάφωνα που χρησιμοποιήθηκαν ήταν απλούστατα ή μεγέθυνση και τελειοποίηση των ακουστικών. Η κυριώτερα τους διαφορά από τα ακουστικά ήταν ή κατά πολύ μεγαλύτερος ηλεκτρομαγνητικός και ή κατά πολύ επίσης μεγαλύτερα μέγεθρα που κατέληγε σ' έναν χαρτονένιο κώνο. Τοιούτοτρόπος και οι παλιές κινήσεις της μεμβράνης ήταν μεγαλύτερες και οι παραγόμενοι ήχοι δυνατώτεροι. Είνε εύνητο όμως πως ήνε τέτοιος μηχανισμός, παρουσιάζει μεγαλύτερη μηχανική αδράνεια από ένα ακουστικό. Φυσική συνέπεια ήνε να χρειάζμαστε ήλεκτρικό ρεύμα μεγαλύτερας έντασεως για την παλμική του κίνηση. Ένα τόσης έντασεως ρεύμα, ή απλώς κρυσταλλικός δέκτης δεν το διατέλει, γι' αυτό και ή χρησιμοποίηση μεγάφωνων στους δέκτες αυτούς δεν ήνε δυνατή. Είδικα στην περίπτωση αυτή οι ραδιοέχοντες πρέπει να την προσέξουν. Είνε προτιμώτερο τότε ν' αναζητήσουν ένα πολύ εύαισθητο ζευγάρι ακουστικών. Μόνο ένα καλό ήχείο ήνε το μοναδικό συμπλήρωμα που προσφέρεται στον κάθ' έρασετέχνη. Δεν υπάρχει δε λόγος να το συζητήσουμε και να μπλέξουμε με ζητήματα ήχητικής για να το κατασκευάσει. Ένα δοχείο από λεπτό μεταλλικό έλασμα—έστω και ή κατασκόλλια του φαγητού—κρυσταλλικό από τρία μικρά σχοινάκια που μέσα τοποθετούμε τ' ακουστικό, είναι αρκετό για ν' ακούσει με ή μικρή ομάδα ακροατών με ή ό ήσει κρυσταλλικού δέκτη.

Η για πρώτη φορά χρησιμοποίηση του megάφωνου ήνε τον ραδιοφωνικό δέκτη συνδέεται με την πρακτική εφαρμογή της ραδιοφωνικής λάμπας, και συγκεκριμένα της λάμπας ενισχυτικής. Με ένα ή περισσότερα σταθία ενισχυσεως το τελικό ρεύμα που φέρεται στο megάφωνο έχει άκοτη ένταση ώστε μπορεί να υπερνική την μηχανική αδράνεια του.

Η εμφάνιση των πρώτων megάφωνων, μας έπεισε πως οι κατασκευαστές τους είχαν εκμεταλλευθεί καλά τα γνωστά δεδομένα. Έτσι, ακούσαμε πολλές φορές ραδιοφώνια με φυσική απόδοση αρκετά ικανοποιητική. Αντιθέτως ή αρχική δυσκολία για την κατασκευή megάφωνων ήταν ν' αποδώσουν έξ' ίσου καλά τόσο τις χαμηλές όσο και τις υψηλές νότες, ήστη δε σταθερή για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα. Μόνο λίγο καιρό πριν από τον πόλεμο αυτόν μερικοί από τους ραδιο κατασκευαστές παρουσίασαν τύπους ραδιοφώνων ικανούς για ν' αποδώσουν ήχους μεγάλης μουσικής έκτασεως. Πρόκειται για τη χρησιμοποίηση δύο ή και τριών megάφωνων που κεντρικά αποδίδει μια ωριμένη μουσική έκταση. Έτσι,

Η «ΦΩΛΗ» ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Η ξακουσμένη πανεπιστημιούπολις της Γερμανίας Αϊσελβέργη, που ή καίτε την είχε ονομασει «φωλή» των επιστημών, άπασχολεί πολύ τον καιρό αυτόν την αστυνομία, εξ αιτίας ωρισμένων ανησυχητικών συμπτωμάτων, οφειλομένων στη μεγάλη πυκνωση του πληθυσμού της. Από τις ειδικές έρευνες που εκανε ή αστυνομία, εξακρβώθηκε ότι ή καταπληκτική συρροή νεαρών Γερμανών στην Αϊσελβέργη, οφείλεται στο γεγονός ότι γύρω από την παλιή υπάρχουν άπειροι καταυλισμοί Αμερικανών στρατιωτών. Και όλες αυτές οι κοπέλλες, έρχονται για να βρουν σύζυγο ή τουλάχιστον να γνωρισθουν με Αμερικανους, ν' απολαύσουν το άρωμα του «τσεστερ φιλντ», να εξοικονομήσουν διόφορα πρακτικά και χρήσιμα δώρα—προτιμούνται οι κουβέρτες, τα ειση ρουχισμού, τα σαπούνια—και να κάνουν, όπως λένε, προπαγάνδα, ώστε να πείσουν οι Αμερικανοί ότι ή κορίτσια της Γερμανίας ήνε τα καλλίτερα του κόσμου!

Η αστυνομία, όμως, δεν θεωρεί τις δικαιολογίες αυτές σοβαρές. Και θέλοντας να θέσει τέρμα στο κύμα της ανηθικότητας που εξαπλώθηκε στην άλλοτε ειδυλλιακή αυτή πόλη, άπεφασισε να πρεδή σε άποσυμφόρηση του πληθυσμού, άπμακρόνυντας ιδίως τα κορίτσια.

Το πράγμα δεν ήταν και πολύ εύκολο. Η άπειλή ότι

όλες όσες δεν έχουν δελτίο τροφίμων θα έκδιωχθουν από την Αϊσελβέργη, δεν ή στενοχώρησε καμιά κοπέλλα, γιατί, χάρη στη γενναία οδωρία των Αμερικανών στρατιωτών, είχαν όλες έξασφαλίσει και στέγη και τροφή. Γύρω από κάθε καταυλισμό, γέμισε ή τόπος από αληθινές έρωτικές φωλές, όπου οι νεαροί Γιάγκηδες και οι θροσερές Γερμανίδουλες «έκαναν τη ζωή τους».

Μετά την άποτυχία της πρώτης αυτής προσπάθειας, ή αστυνομία άναγκάστηκε να καταφύγει σε δραστηκότες μέσα. Κι' έστειλε ισχυρή δύναμη άστυφλάκων, για να ξεκαθαρίσουν τις «έρωτικές φωλές» των καταυλισμών. Δεύτερη άποτυχία: Οι Αμερικανοί, βελοήτας να «προστατεύσουν» τις φίλενάδες τους, άγριεψαν και δεν επέτρεψαν στους Γερμανούς άστυνομικούς να πλησιάσουν. Μερικές μάστιγα Γερμανίδες, που ήσαν θάρρος από αυτή την προστασία, επρόδωλαν θρασυτάτη αντίσταση, όπως μια ομάδα από κοπέλλες του Αμβούργου που αήμαλώτισαν έναν άστυνομικό και τον έκλεισαν μέσα σ' ένα υπόγειο!

Υστερ' άπ' αυτό, ή γερμανική άστυνομία της Αϊσελβέργης έγκάτελειψε την προσπάθειά της και τώρα εξαγνάνισαν συνουμλίες με τις αμερικανικές στρατιωτικές Άρχες, για να τεθή τέρμα σ' αυτήν την έρωτική κραιπάλη.

ήλεκτρομαγνητικό. Γι' αυτό με ήλαμε πιο πάνω. Είνε μεγάλο και δυνατό ακουστικό. 2) Το ήλεκτροδυναμικό. Αυτό έχει, και ένα άλλο πινίο που ξεχειρεί περισσότερο τον ήλεκτρομαγνητικό. Έχει ιδιότητες πολύ ανώτερες από το προηγούμενο. 3) Το σταθερό μαγνητικό που ήνε εξέλιξη του προηγούμενου, χωρίς να έχει πινίο που άναφέραμε. Το ήλεκτροστατικό με γάφωνο ύστερα από μια μικρή χρήση δεν το συναντούμε σήμερα. Η λειτουργία του βασίζεται στις άρχές των πυκνωτών. Λίγο επίσης χρησιμοποιείται το κρυσταλλικό megάφωνο. Έχει απλή κατασκευή, αλλά μικρή ένταση. Επίσης το κρυσταλλικό το ή χαλαζία που ήνε ή βάση της κατασκευής του, έκτος από την κακή επίδραση της ύγρασίας, με την πάροδο του χρόνου μεταβάλλεται το σχήμα του, κυρίως σε μέγεθος, λόγω της κρυσταλλώσεως και άνακρυσταλλώσεως των κρυστάλλων του. Για την περίπτωση του megάφωνου αυτού και για τη χρήση του χαλαζία ήν γένε, στη ραδιοφωνία, θα μιλήσουμε άλλοτε.

ΚΩΣΤΑΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛΗΣ
Μηχανικός άεροπλάνων

Μοντέρνα

Μαγειρική

Το meγού μας σήμερα θα ήνε πιλάφι, κρέας σιγανότο με πατατάκια τηγανητά και μια σαλάτα λάχανο με καρότα, ψηλοκομμένα.

Ας άρχίσουμε το κρέας. Πρέπει να ήνε μπουτάκι ή το άρνη γάλακτος. Θα κάψω πρώτα το λάδι καλά και θα σίεψ το μπουτάκι, άφου προηγουμένως του ήχεις βάλει το άναλογο άλάτι πιπέρι και μια ή δυο σκελίδες σκόρδο. Θα άνοιξης δηλ. με το μαχαίρι τρίπτες και θα βάλης το σκόρδο μέσα. Αμα κοκκίνηση ρίχνεις άν θέλης μέσα στο λάδι μια σκελίδα ψηλοκομμένο σκόρδο και μια κουταλιά σούπας άλατος, που το τριγυρίζεις καλά. Προσθέτεις επίσης το ένω ένης λεμονιού και μετά ρίχνεις λίγο - λίγο, το νερό έως ότου βράση, στο τέλος δε ρίχνεις λίγη ρίγανη.

Το πιλάφι θα το περιύσουμε με τη σάλτσα του καρέ ατό.

Την σαλάτα θα την έτοιμάσουμε από λάχανο ψηλοκομμένο που θα άφίσης μια ώρα με το άλάτι για να μαλακή καλά. Έπειτα θα το στίψης προσεκτικά με ένα κουτάλι, για να φύγει το νερό και θα το βάλης λεμόνι ή ζυδι (αυτό ήνε ζήτημα γουστου). Έπειτα θα τριψς και στον τρίφτη καρότα που θα ή βάλης από πάνω και ή σαλάτα σου θα ήνε έτοιμη.

Τώρα άς κάμουμε και ένα γλύκισμα: Το Κράουν. Πρώτα - πρώτα, τα μέτρα:

20 δράμια κήν θλάουερ, 50 δράμια άλευρι, 1 κουταλάκι του γλυκού μπέικιν, πάουντερ, 30 δράμια βούτυρο, 10 δράμια άμύγδαλα κοπανισμένα, 40 δράμια ζάχαρη, 40 έοζιμα σταφίδες μαυρές 2 αυγά, 1/4 κουταλιάς γλυκού κανέλλα και 1/4 κουταλιάς γλυκού μοσχοκάρυδο.

Θα κτυπήσης καλά το βούτυρο με τη ζάχαρη, μετά θα προσθήσης τα αυγά ένα-ένα και άφου τα κτυπήσης καλά θα άνακατέψης το άλευρι με το κήν θλάουερ και την ινδική πούλιντερ και ήν τη ρίξης λίγο-λίγο. Μετά θα ρίξς τα μωσχαλάκια της σταφίδας και τα άμύγδαλα. Ένω ή ζύμη ήνε πολύ σφικτή προσθέτεις, και λίγο γάλα. Έπειτα θα άλειψης με βούτυρο μια φόρμα, θα το ρίξς μέσα και θα το στείλεις στο φούρνο.

ΣΦΑΛΟΓΙΑ

Η 'Ιστορία, λίγο διαφέρει από μια εικόνα έγκλημάτων και δυστυχημάτων.

— Ο κακούργος έχει πάντα ένα συνεργάν: Τον φτωχό.

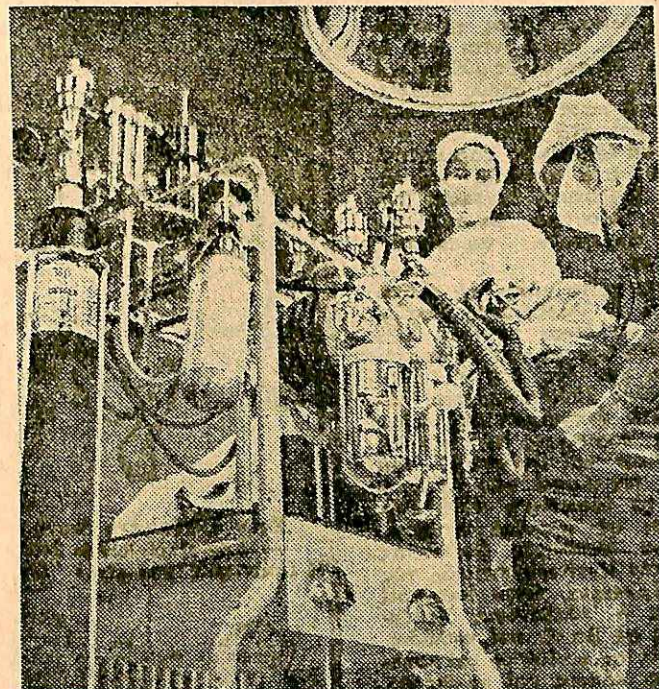
— Η αλήθεια έχει πολλές φορές την αιχμήν έφους και την δύναμιν κεραυνού.

— Νείατα δίχως έρωτα, ήνε πρωινό δίχως ήλιο.

— Από του να σε άρνηθς κανείς μέχρι του να σε προδώσει, δεν υπάρχει παρά ένα μόνον βήμα.

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ

Η ΜΗΧΑΝΙΚΗ ΑΝΑΙΣΘΗΣΙΑ

Ο Ιατρικός κόσμος των Ηνωμένων Πολιτειών έώρτασε κατ' αυτές τα 100 χρόνια μιας μεγάλως επιστημονικής άνακαλύψεως: της ναρκώσεως των άσθενών που πρόκειται να υποβληθούν σε χειρουργική επέμβαση. Η τιμή της άνακαλύψεως οφείλεται στον οδοντογιάτρο Ουίλλιαμ Τόμας Μόρτον, ο οποίος έκανε άρχη με μιά ανώδυνη εξαγωγή οδόντος. Οι συνάδελφοί του από πνεύμα έπαγγελματικής αντίληψης, έχάλασαν τον κόσμο, για να τον κατασκευασθούν, ισχυριζόμενοι ότι με την τεχνητή αναισθησία, υποκατάπεται ή νεπαρότητα ή... ύγεια του άσθενούς. Ο Μόρτον όμως άψηφώντας την λυσώδη αυτή αντίδραση που βρήκε άπλήρη και στα δικαστήρια, καθόρθωσε να πείση τον δόκτορα Τζων Γουάρρεν διευθυντή του «Μασσάχουσέτς Όσπιταλ» της Βοστώνης, να εφαρμογή την τεχνητή αναισθησία και στους άσθενείς που άπρόκειτο να έγχειρισθύν. Έτσι, σιγά-σιγά ή ναρκωσις των έγχειριζόμενων καθιερώθηκε και πολύ γρήγορα υιοθετήθηκε από όλον τον ιατρικόν κόσμο της Υψηλής.

Πριν από τα 1846 όποτε ο Μόρτον άνεκάλεσε την τεχνητή αναισθησία, οι γιατροί δεν είχαν κανένα μέσον για να καταπολεμήσουν τον πόνο. Ο δόσημος χειρουργος Βελγύ έγραφε σχετικά σ' ένα βιβλίο του που έξεδόθη σ' 1829: «Η άποφυγή του πόνου ής την χειρουργική ήνε μια νίμφορα, ής την όποιαν δεν επιτρέπεται να πείστωμεν...»

Πάρε άρθε στον Μόρτον ή ιδέα της τεχνητής αναισθησίας; Κατά τον πιο άπλο τρόπο, όπωσ και το αυγό του Κολάμ-

βου, Στην άρχη, παρατήρησε, ότι μερικές σταγόνες αιθέρος άπάνω στο πνευμένο δόντι άπκοιμίζουν τα νεύρα. Ξεκινώντας από τη λεπτομέρεια αυτή, πειραματίσθηκε σ' ένα χρυσόψαρο και στο σκυλί της γυναικάς του. Το χρυσόψαρο έκανε το ψάφιο μέσα στη γυάλα, και ο σκύλος άποκοιμήθηκε βαρεία. Την ώρα που ο Μόρτον έτοιμαζόταν ν' αντιμετώπισει την όργη της γυναικάς του, το ψάρι άρχισε να σπαρατράη μέσα στη γυάλα και ο σκύλος να γανγίζη!

Υστερ' άπ' αυτή την έπιτυχία ο Μόρτον έκανε τα πειράματά του στους πελάτες του.

— Διεκινδύνευσε, έλεγε άργότερα την καριέρα μου και το ήνομά μου!

Τα πειράματα όμως έστέφονταν από έπιτυχία και ο Μόρτον δεν έκινδύνευσε παρά μόνον από τον θόνο των συνάδελφων του.

Την ίδια έπίθεσι έδέχθηκε ο δόκτορ Γουάρρεν. Ο Ιατρικός σύλλογος της Βοστώνης έπενεθε για να έμποδίστη η χρήση του «μυστηριώδους υγρού» του δόκτορα Γουάρρεν και της Ακαδημίας των Έπιστημών ένωσαν θυελλώδεις συνεδριάσεις. Η Έπιστήμη όμως τελικά έθριάμβευσε και ο θόνος ύπείστη συντριπτική ήττα.

Σήμερα χωρίς στας πρόσδους της Συνετικής Χημείας, στη μελέτη της φυσιολογίας των ναρκωμένων άσθενών, στις τελειοποιήσεις των μηχανημάτων που χρησιμοποιούνται για την άπόκλιση των άσθενών και στις διακεκεί άναζητήσεις των έπιστημόνων το πρόβλημα της αναισθησίας ήνε λ' ή ά- όλες τις πλευρές. Η γενι-

ΟΡΑΙΑ ΚΑΙ ΓΕΡΑ ΔΟΝΤΙΑ

Για να έχετε ώραία και γερά δόντια πρέπει ν' ακολουθήσετε τις εξής συμβουλές:

1) Να τρώτε άργά και να μασγάτε καλά. Η καλή μασσισ της τροφής άποτελεί το ήμισυ της χώνευσης. Και ή κακή χώνευση καταστρέφει τα δόντια.

2) Να τρώτε ψωμί μαγειγμένο και ξεροψημένο παξιμάδια άν προτιμάτε. Για να διατηρούνται τα δόντια σε καλή κατάσταση, πρέπει να έργάζονται.

3) Να μη τρώτε φαγητά πολύ κρύα ή πολύ ζεστά. Να μη σπάτε με τα δόντια σας καρύδια άμύγδαλα ή άλλους σκληρούς καρπούς. Είνε καταστροφή για τα δόντια. Η άδυναμνική ούσια που τα προστάτουν, ήνε πολύ εύαισθητή.

4) Να καθαρίζετε τα δόντια σας με τη βούτσκα, πάντοτε μετά το φαγητό, καθώς και προτού πέσετε να κοιμηήτε. Το καθάρισμα να γίνεται με ύπομονη ώστε να μη μένουν ύπολείμματα τροφών, που σπίζουν και καταστρέφουν τα δόντια.

5) Να πηγαίνετε δυο φορές τον χρόνο στον οδοντογιάτρο, ώστε να μη μένουν ύπολείμματα ένοχλήσεις στα δόντια.

Κή αναισθησία έχει ως σκοπό να προκαλέση την κατάλυση της εύαισθησίας του άσθενούς ώστε να μην αισθάνεται τον πόνο, με την χρήση χημικών ουσιών, γνωστών υπό το όνομα «άναισθητικά». Πρόκειται, δηλαδή, περί τοξινώσεως του οργανισμού ή περί άσφυξίας, που προκαλείται έσκεμμένως, υπό τον όρον ότι ή ναρκωσις δεν θα υπερβή όρισμένα όρια. Τον καθορισμό αυτό θα τον κάνει ο γιάτρος.

Για τη ναρκωσι των έγχειριζόμενων χρησιμοποιούνται σήμερα έκτος από τον αιθέρα, το γλωροφόρμιο, το «συκλοπροπάν», το πρωτόξείδιο του άζώτου, το αϊθλένιο και άλλα.

Χρησιμοποιούνται όμως και μίγματα αιθέρος, γλωροφόρμιου και «χλωρολ ντ' έτύλ», καθώς επίσης και το «Μπλαιοφόρμ» το «Σονοφόρμ» κλπ. Κάθε αναισθητικό έχει τα πλεονεκτήματά του αλλά και τα μειονεκτήματά του. Ο αϊθέρος αίφνης άνενδύκνεται στους άσθενείς που ήνε εύαισθητοί στους βρόγχους. Το γλωροφόρμιο έξ άλλου προκαλεί σοβαρές βλάβες στο ήπαρικό σύστημα.

Η τοπική αναισθησία έπίσης ήνε πολύ διαδεδομένη σήμερα. Πάντως οι γιατροί πρέπει να ήνε ειδικμένοι γιατι διαφορετικά ο άσθενής διατρέχει άρισμένους κινδύνους.

Στη φωτογραφία που παραθέτουμε ο άναγνώστης βλέπει ένα τελεώτατο αναισθητικό μηχάνημα που χρησιμοποιείται τώρα στην Αμερική. Άποτελεί την τελεώτατα λέξη της Έπιστήμης, πολύ σύντομα δε έπείζει να μάς έλθη και στην Εύρώπη.

Η λαογραφική εργασία είναι μια από τις πιο κοπιαστικές πνευματικές εργασίες. Κι' από τις πιο άχαρες! "Οχι μόνο δεν αμείβεται, παρά δε βρίσκει ούτε εκδότη. Τα έργα του μακαρίτη Λουκόπουλου είναι βέβαιο πως θα είχαν μείνει στα συρτάρια του, αν δεν είχε ενδιαφερθή γι' αυτά ο Σύλλογος για τη διάδοση ωφελίμων βιβλίων. Και όμως μόνο εκείνη η θαυμάσια διήγηση από το στόμα του γεροτσουμπάνου που την άθανάτισε ο Λουκόπουλος, βαραίνει για τον πολιτισμό μας όσο δε βαραίνουν εκατοντάδες άλλες φυλλάδες, που πολλές απ' αυτές φανταχτερές απ' έξω αλλά φαρμακερές από μέσα καμαρώνουν τώρα τελευταία σε υποπτες, φωταγωγημένες βιτρίνες.

Το ίδιο συμβαίνει και με το λαογράφο τής Πίνδου, τον 'Αλέξανδρο Χατζηγάκη. Έχει εξοτιμώ την εργασία του από το 1939 και δε μπορεί να την εκδώσει, γιατί, για μια τέτοια έκδοση χρειάζονται εκατομμύρια!

Στο μεταξύ η 'Ακαδημία 'Αθηνών στην οποία ο Χατζηγάκης έχει δώσει πολύτιμες πληροφορίες ιστορικο-εθνομολογικές και άλλες και να ήθελε, δε θα ήταν σε θέση να εκδώσει την εργασία του, γιατί η περιουσία της εξανημισηκιστο δόξα της κατοχής.

Η εργασία του Χατζηγάκη, που την τιτλοφορεί «Τ' Ασπροπόταμο Πίνδου» ἀγκυλιάζει, όπως γράφει στον πρόλογό του «το τμήμα της οροσειράς τής Πίνδου που βρίσκεται ανάμεσα από τα στενά τής Πόρτας Παναγίας ως το σύνορο τής 'Αρτας και από τα στενά τής Καλαμπάκας ως τη διάβα Ζυγός του βουνού Λάκιμονα, το γνωστό με τ' όνομα «Τ' Ασπροπόταμο». Είναι διαιρεμένη σε τρία μεγάλα μέρη: 1ο 'Ιστορικά, 2ο Λαογραφικά, 3ο Τοπωνύμια.

Στα «Ιστορικά» ο συγγραφέας δίνει τη μυθολογική-επιστημονική - γραμματική - εξήγηση της ονομασίας Πίνδου, περιγράφει το τοπίο και δίνει πληροφορίες για τα χωριά του 'Ασπροπόταμου ('Ασπροπόταμος λέγεται και ο ποταμός 'Αχελώος) και για τους κατοίκους του, 'Ελληνόγλωσσους, 'Ελληνόβλαχους και Σαρακατσανούς. Ύστερα ερευνά τα μυθολογικά ιστορικά και άλλα στοιχεία, τα σχετικά με τα πρόσωπα του Μύθου ή της 'Ιστορίας που σχετίζονται με την περιοχή του 'Ασπροπόταμου καθώς και με τα μνημεία της, ναούς, εκκλησίες, μοναστήρια, κάστρα κτλ., αρχίζοντας από τον 'Ασκληπιό και τελειώνοντας με τον Κασμοούλη. Συνεχίζει τις πληροφορίες του για τους «μετεπαναστατικούς προκρίτους», λησταντάρτες, Μακεδονομάχους, για τον ανταρτικό αγώνα του 1942, για τα χωριά που έκαψαν οι Γερμανοί.

Ιταλοί και για τα «τελευταία γεγονότα».

Το δεύτερο μέρος τα «Λαογραφικά», απλώνονται στα ήθη και έθιμα, στους μύθους και τις παραδόσεις, στους θρύλους και στα παραμύθια, στις παροιμίες και στα τραγούδια, στα ήθη και έθιμα των Σαρακατσανών στα «μνημεία του λόγου»: χρονικά, έγγραφα, διαθήκες, ιδρυτικά μοναστηριών και εκκλησιών, αφιερώσεις, κτητικά.

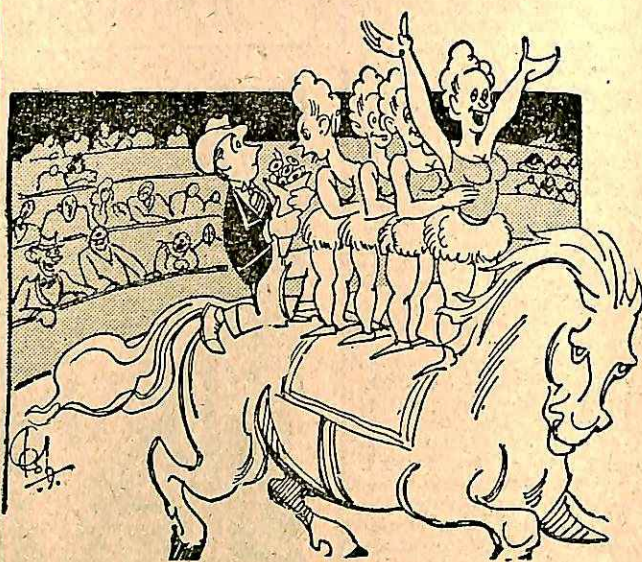
Στο τρίτο μέρος τα «Τοπωνύμια» ο 'Αλέξανδρος Χατζηγάκης μελέτησε τα τοπωνύμια από εξη δήμους του 'Ασπροπόταμου και δύο του Κόζιακα όλες-όλες 3200 ονομασίες πάνω-κάτω αντικρούοντας τα βιαστικά πορίσματα των ειδικών (Βάσμερ και Βαϊγκαντ), που είχαν ισχυριστεί πως τα μισά από τα τοπωνύμια αυτά ανήκουν σε σλαβικά «έθιμα». Χρόνια ολόκληρα, ξεκινώντας από την ιδιαίτερη πατρίδα του τ' Τρίκαλα, όπου δικηγόρει γύριζε ο 'Αλέξανδρος Χατζηγάκης σε βουνά και κοιλάδες, αφηλώντας κινδύνους και κακοτοπιές, κόπους και κακουχίες. Για περισσότερη ευκολία του έμαθε και τα κουτσουβλάχικα, τη διάλεκτο «λατίνα ρουστίκα» που μιλεί ένα ελάχιστο τμήμα του πληθυσμού. Και το πόρσιμα τής επίτονης και ευσυνείδητης αυτής εργασίας άποχτά για την 'Ελλάδα όχι πια μόνο επιστημονική παρά και εθνική καθυστό σπουδαιότητα, τόσο, που ένας καθηγητής του Πανεπιστημίου 'Αθηνών, ο Νίκος Βένος θεωρώντας τα στοιχεία αυτά αληθινά πολύτιμα, σκαμπεύει να πραγματοποιηθεί το θέμα σε ιδιαίτερη μελέτη του.

Το αποτέλεσμα λοιπόν της έρευνας του Χατζηγάκη γύρω από την εθνομολογία των τοπωνυμίων είναι τουτό: 'Από τα 3200 τοπωνύμια που μελέτησε είναι: 'Ελληνικά 2830, κουτσουβλάχικα 250 (δηλαδή λιγότερα από δέκα στα εκατό των ελληνικών), τουρκικά 30, αρβανίτικα πέντε, σλαβικά 25. Ποιά σημασία έχει αυτό το γεγονός αυτή τη στιγμή που ο 'Ελληνισμός διατρέχει από τη σλαβική πίεση το μεγαλύτερο κίνδυνο, ο καθένας είναι σε θέση να το νοιώσει!

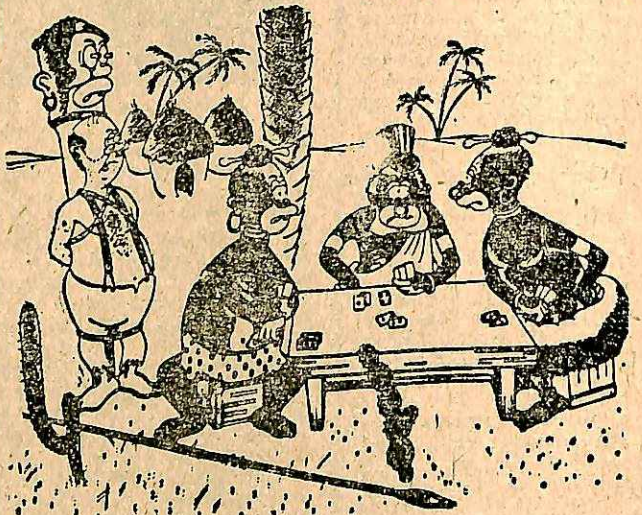
Καθώς λέει ο συγγραφέας στον πρόλογό του, «το τμήμα αυτό της ελληνικής γης άγνοήθηκε από τους 'Ελληνες ειδικούς μελετητές για πολλά χρόνια και παραγνωρίστηκε ή άξία τους», πολύτιμη ως τόσο, για τη μελέτη του νεοελληνικού λαϊκού πολιτισμού. Για χρονολογική άφετηρία τής έρευνάς του ο Α. Χατζηγάκης πήρε την άλωση τής Κωνσταντινούπολης από τους Τούρκους. Με λύπη του διαπιστώνει πως πολλές ιστορίες χάθηκαν μαζί με τους γερόντους που τις πήραν στον τάφο.

ΠΑΥΛΟΣ ΦΛΩΡΟΣ

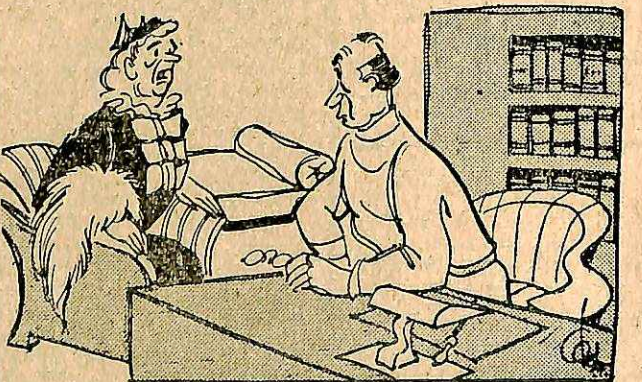
Το γέλιο μας

Στόν έρωτευμένο θεατή του Τσίρκου :
— Σας είπα, κύριε, εκατό φορές, να μ' αφήσετε ήσυχη!
'Η απάντησής μου είναι: 'Οχι !...
(Του κ. Φ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ)

— Λοιπόν, τί θα γίνει ; Θα τόν φάμε ή θα τόν κρατήσουμε για τέταρτο ;...

— Δεν θα ήσυχάσω ποτέ γιατίρε μου, μ' αυτήν την δύσπνοια. Χθές είχα πάλι μια μεγάλη κρίση...
— Περίεργο, πως αυτό...
— Έλαβα τόν λογαριασμό σας !...
(Του κ. Φ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ)

ΕΡΩΣ ΣΤΑ ΕΞΩΤΙΚΑ ΝΗΣΙΑ

Ο ΛΥΤΡΩΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

του ΣΟΜΕΡΖΕΤ ΜΟΜ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. — Στην παράξενη ατμόσφαιρα τής Χονολουλού, του έξωτικού νησιού του Ειρηνικού, φθάνει ένας ταξιδιώτης-αυτός που άφηγείται και την ιστορία μας. Έχει ένα συστατικό γράμμα για κάποιον 'Αμερικανό ονόματι Γουίντερ. Με τόν Γουίντερ που ζή χρόνια στη Χονολουλού ο ταξιδιώτης γνωρίζει τα τόσα γοητευτικά μυστήρια του περιέργου αυτού νησιού, κρέμα άναχρονισμού και συγχρόνου προόδου. Και έτσι μαθαίνει, την πιο έξωφρενηκή ιστορία που συνέβη ποτέ σε άνθρωπο

20N

Στο καφενείο τής 'Ενώσεως φθάνει κανείς από την Κινγκ Στρίτ ανάμεσα από ένα στενό πέρασμα γεμάτο γραφεία. Τρεις είσοδοι, οδηγούν σε μια αίθουσα τετράγωνη. 'Η μια είναι το περίφημο μπάρ. Στο βάθος υπάρχουν δυο διαμερίσματα. Λέγεται ότι κατεσκευάσθησαν κάποτε, για να μπορεί να πίνει ο βασιλεύς Καλακαγού, χωρίς να τόν βλέπουν οι υπήκοοί του.

Είπε πολύ διασκεδαστικό να φαντάζεται κανείς τόν άνακτα αυτόν χρώματος καρδούνου, πίνοντας καθισμένον υπρυστά σ' ένα μπουκάλι μαζί με τόν Λούις Στήβενσον. Μιά λαδομποχιά τόν παριστάνει, δίπλα σε μια προσωπογραφία τής βασιλίσσης Βικτωρίας. 'Ακόμα κρέμονται στους τοίχους φωτογραφίες κομμένες από έφημερίδες του Λονδίνου. Βλέπει κανείς και διαφημίσεις ούίσκου τζίν, σαμπάνιας και μπύρας, φωτογραφίες όμορφων αθλητικών, παλιν έρωτων τής τής 18ου αιώνας... 'Η μια — ποιάς ξέρει πώς να έφθασε εκεί — παριστάνει μια θεατρική σκηνή ενός έργου του Ουάιλντ.

Το κέντρο αυτό δε φαινόταν να ανήκει στον σύγχρονο κόσμο που είχε δη έξω στο δρόμο βιαστικό και διψασμένο για το κέρδος, αλλά σ' έναν κόσμο που σιγά-σιγά εξαφανιζόταν. Διατηρούσε την ατμόσφαιρα του παρελθόντος. Δεν είχε πολύ φωτισμό. Το ύψος του ήταν αρκετά μυστηριώδες. Μπορούσε να δώσει άσυλο στις πιο περίπλοκες επιχειρήσεις και κουπίες. Θύμιζε την εποχή που οι τυχεροί κερδίζουν ριφοκινδύνευαν την ζωή τους για το τίποτα την εποχή που παράξενα γεγονότα γέμιζαν κι' άλλων την μονοτονία τής ζωής.

Όταν μπήκαμε ή σίθουσα ήταν γεμάτη. Στο μπάρ, όρθιοι μερικοί άνδρες, συζητούσαν για «δουλειές». Σε μια γωνία δυο Ιθαγενείς έπιναν. Δύο τρεις άλλοι άνθρωποι παίζαν ζάρια. Όλοι οι άλλοι ήταν ήσυχώς άνθρωποι, τής θάλασσας :

πλοίαρχοι, μηχανικοί. Πίσω από το μπάρ δυο μιγάδες, ντυμένοι στα άσπρα φρεσκοβουρασμένοι, έτοιμαζαν διάφορα κόκ-τέιλς τὰ περίφημα σπεσιαλιτέ του κέντρου, τὰ «Χονόλουλου κόκ-τέιλς».

Εξήντη τους μισούς τουλάχιστον από τους ανθρώπους που ήσαν εκεί. Όταν πλησιάσαμε στο μπάρ ένας κοντόσωμος και χοντρός άνθρωπος που φερόσε γυαλιά, του πρόσφερε ένα πατήρι.

— 'Οχι ! Έγώ κερνώ ! είπε ο Γουίντερ.

— Έπειτα γύρισε προς μένα :

— Να σας παρουσιάσω τόν πλοίαρχο Μπάτλερ !
'Ο κοντόσωμος άνθρωπος μου έσφιξε το χέρι. 'Αρχίσουμε να κουβεντιάζουμε, να δεν τού έδωσα καμιά προσοχή. Κόπτανα τόν πεοιδάλλον που με διεσκέδαζε περισσότερο.

Αφού ήπιαμε δυο κοκτέιλς, χωριστήκαμε. Μέσα στο αυτόκινητο ο Γουίντερ μου είπε :
— Έχουμε τύχη που σιμναι τήσαμε τόν Μπάτλερ. 'Ηθελα τόν να γνωρίσετε. Πως σας φάνηκε ;

— Δεν σχημάτισα καμιά γνώμη γι' αυτόν...
— Πιστεύετε στα υπερφυσικά γεγονότα ;
— Δεν ξέρω απήντησα γελώντας.
— Τού συνέβη πριν ένα ή

θα ήταν ή αίτια.Μου εξήγησε ο Γουίντερ.

Βέβαια είχε γίνει, ανάκρισις με αποτέλεσμα ο πλοίαρχος να χάσει τή θέση και τὰ δικαιώματά του. 'Από κείνη τή στιγμή άρχισε ή ήθική του κατάρτιση. 'Αφού ταξίδεψε μερικά χρόνια στις θάλασσες του Νότου, τώρα ήταν πλοίαρχος σε ένα μικρό καράβι που ταξίδευε, μετ'αυτ τής Χονολουλού και τών νησιών του 'Αρχιπελάγους.

Ο πλοίαρχος δεν είχε διπλώμα. Γι' αυτό και ο ιδιοκτήτης του καραβιού, ένας Κινέζος που κολακευόταν ότι είχε 'Αμερικανό πλοίαρχο, ευχαριστιόταν γιατί τού πλήρωνε λίγο μισθό.

Τώρα που ήξερα την ιστορία του προσπαθούσα να θυμηθώ τὰ χαρακτηριστικά του. Ξαναείδα τὰ μπλέ μάτια του πίσω από τὰ γυαλιά του. Σιγά-σιγά σχηματίσθηκε στή σκέψι μου : 'Ενας μικρόσωμος και δλοστρογγυλός άνθρωπος, με μια μεγάλη υψή σ' ένα στρουγγυλό πρόσωπο σαν σωλήνα. Τὰ χέρια του ήσαν χονδρά. 'Η τραγική του δοκιμασία δεν είχε αφήσει ίχνη στο χαρακτήρα του. Δεν φαινόταν 34 ή 35 χρόνων. 'Αλλά δεν τόν είχα πολυπροσέξει. 'Η αφήγηση τής ιστορίας τού μου έδινε την επιθυμία να τόν γνωρίσω καλύτερα, με την πρώτη ευκαιρία. 'Αναλόγως με τούς ανθρώπους διαφέρουν και οι αντιδράσεις. Όταν σκέφθηκε τήν σκηνή τού ναυαγίου τις φωνές τών ανθρώπων που πνιγόνταν τόν τοόμο, την ακόμα πιο άσχημη επίκρισι τών έφημερίδων, έμεινα κατάπληκτος πως μπορούσε ακόμη να μιλή με τόση ευκολία, με τόση ευχαρίστησι κι' επιπολιότητα για τις σιδηροδρομικές του επιτυχίες με τις γυναίκες τού 'Ιβελεί. Είχε κέφι, ενώ θα περίμεν κνησίδι, δεν θα μπορούσε ούτε να νελήση. 'Εβλεπα τὰ θαμιάσια δόντια του τόν μόνο άμωφόρο χαρακτηριστικό που είχε. 'Αρχίσε να με ενδιαφέρει να γνωρίσω τόν άνδρα φέρε, και ή άπάντησις τού ανέριμνου χαρακτήρος τού με έκανε να γνωρίσω τόν άντρίκειν νη τής προσέχουσας συναντήσεως.

Μετά τόν δείπνο κατεθήκαμε κάτω, στη θάλασσα. Μιά βάρκα μας περιέβαλε. — 'Ο Γουίντερ είχε ειδοποιήσει. — Με τὰ κουπία πλησίασαμε τόν μικρό καράβι. Μόλις φθάσαμε άκουσαν τόν ήχο μιας κιθάρας, τόν πασίγνωστο «γλουκουλέλι».

— 'Ανεθήκαμε τήν σκάλα. — 'Ος έινε στο σάλο, είπε ο Γουίντερ.

— 'Η καμπίνα ήταν μικρή και άκατάστατη. Μιά λάμπη πέτραι λαιού έβριχνε ένα άδύνατο φως. Μιά κοπέλλα έπαιζε κιθάρα. 'Ο Μπάτλερ, πεσμένος

— Τότε καλά... Θα κυττάξω να δω τόν Μπάτλερ...
— 'Ισως να μπορούσαμε να πάμε στο καράβι του...
'Ο Γουίντερ μου έδωσε μερικές λεπτομέρειες. 'Ο πλοίαρχος είχε περάσει δη τού τή ζωή στις θάλασσες και στή νησιά τού Ειρηνικού. 'Αλλοτε ήταν πλοίαρχος, όταν ήταν καπετάνιος σ' ένα επιβατικό καράβι που πήγαινε στην Καλλιφορνια. 'Αλλά άφησε τόν βαπόρι του να νωθή σε κάποιον ναυάγιο. Πολλοί επιβάται είχαν πνιγί.

— Πιστεύω πως τόν μεθύσει...
'Η καμπίνα ήταν μικρή και άκατάστατη. Μιά λάμπη πέτραι λαιού έβριχνε ένα άδύνατο φως. Μιά κοπέλλα έπαιζε κιθάρα. 'Ο Μπάτλερ, πεσμένος

σε μια καρέκλα την κρατούσε
αγκαλιά, ενώ το κεφάλι του ή-
ταν ακουμπισμένο στον ώμο
της.

— Δεν σας ένοχλούμε πλοί-
αρχε ; ρώτησε ο Γουίντερ με
κάποια ειρωνεία.

— Περάστε ! είπε ο Μπά-
τλερ που είχε σηκωθεί για να
μας δώσει το χέρι. Τι θα
πιείτε ;

— Η νύχτα ήταν ζεστή. Από
την μισάνοκτη πόρτα φαίνον-
ταν ο ούρανος γεμάτος από
αστρα. Ο πλοίαρχος Μπάτλερ
φορούσε ένα πολυλόβο χωρίς
μανίκια κι ένα βρώμικο παν-
τολόνι. Ήταν ξυπόλητος και
στο κεφάλι φορούσε ένα μετα-
χειρισμένο καπέλλο.

— Να σας πωτήσω στη φί-
λη μου... Δεν είναι καριώ-
μενη ;

Σφίξαμε το χέρι ενός χαρι-
τωμένου πλάσματος. Το πε-
νιούδι που φορούσε δεν έκρυ-
βε τις καλλιτεχνικές γραμμές
του κομμώ της. Ήταν λίγο
πιο ψηλή από τον πλοίαρχο. Βέ-
βαια τα χρόνια ασφαλώς θα
την βάριαν, αλλά τώρα ή-
ταν γεμάτη ζωή και κέφι. Τα
μάτια της ήταν θαυμάσια. Τα
μαλλιά της κατόμαυρα!... Ο-
ταν χαμογελούσε έδειχνε δυο
σειρές από μαργαριτάρια. Ο
έρωτας του πλοίαρχου για το
πλάσμα αυτό ήταν φανερός.
Την κύτταζε συνεχώς στα μά-
τια. «Ήθελε να είναι πάντα κον-
τά της. Αλλά πώς ήταν δυνα-
τόν η κοπέλλα αυτή να τον
συμπούσε ; Πάντως η φλόγα
των ματιών της δεν μπορούσε
να γελάσει κανέναν και τα μι-
σανόγια χείλη της πρόδιδαν
τον πόθο...

Το θέαμα ήταν σχεδόν συγ-
κινητικό και ένοιωσα πως δεν
είχαμε καμιά θέσι εκεί μέσα.
Γιατί να πλησιάσει ένας ξένος
το έρωτευμένο αυτό ζευγάρι,
και μάλιστα σε τέτοια στιγμή;
«Αρχισα να μετανοώ που με
είχε φέρει εκεί ο Γουίντερ! Ή
ταπεινή καμπίνα έπαινε άλλη
δυ. Γινόταν άβια να είναι η
φωλιά μιας τόσο φλογερής ά-
γάπης... Ποτέ δεν θα ξεχά-
σω το κοράβι αυτό άπομακρο-
μένο από τον υπόλοιπο κό-
σμο, κάτω από έναν ούρανο
γεμάτο αστέρια, στον κόλπο
της Χονολουλού. Μου άρεσε
να φαντάζομαι τους δυο αυ-
τούς έρωτευμένους να ταξιδεύ-
ουν την νύχτα ανάμεσα από τα
καταποσινη νησιά του Ειρη-
νικού...

Και έν τούτοις ο πλοίαρ-
χος Μπάτλερ ήταν ο τελευταί-
ος άνθρωπος στον κόσμο για
τον όποιον μπορούσε κανείς να
φαντασθί μια τέτοια περιπέ-
τεια... Δεν μπορούσε να κα-
ταλάβει κανείς τι προκαλούσε
σ' αυτόν τον άνθρωπο τον έ-
ρωτα... Το ντύσιμό του αυ-
τό τον έκανε ακόμα πιο γε-
λοίο! Δεν μπορούσε να προ-
φέρει μια λέξη χωρίς να πη-
κεί μια βροχή και οι φράσεις
του ήταν μάλλον χυδαίες. Ή-
σως όμως το κέφι που είχε να
ήταν η αίτια της έπιθυμίας
του : οι γυναίκες — πλάσμα-
τα κάπως επιβλαβή — κορού-
σμένες από το σαρβαθ ύθος
των άλλων ανθρώπων, δύσκολα
υποστήνουν οε κάποιον που
τις διασκεδάζει.

Ο πλοίαρχος είχε κτυπήσει
το ντόσι του. Ένας Κινέζος

Αθήναι» — Σελίς 38.

ΟΙ ΔΥΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΦΩΝΗΤΙΚΩΝ ΤΑΛΕΝΤΩΝ ΔΕΛΤΙΩΝ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ

Όνοματεπώνυμο :

Διεύθυνσις :

Συμπληρωματικά πληροφορία (κατά βούλησιν του αποστολέως) :

Υπογραφή

Έχετε καλή φωνή ;

Οχ θέλατε να φθάσετε στο
Μικρόφωνο του Ραδιοφω-
νικού μας Στιχόμου ;

Ο διαγωνισμός που προε-
κήρυξε το «Έδω Αθήναι» από
ιδικήν του πρωτοβουλία, δια-
την ανάδειξιν φωνητικών τα-
λέτων έληξε εις το προηγού-
μενον τεύχος και περιελάμβαν-
ε τους εξής όρους :

1ον) Κάθε Νέος ή Νέα που
θέλει να μετάσχη τού διαγωνι-
σμού θα πρέπει να έχη συγ-
κεντρώσει ΔΕΚΑ ΔΕΛΤΙΑ, ως
το ανωτέρω παρατιθέμενον.

2ον) Η διάρκεια του Διαγω-
νισμού ήτο διμήνος δια να δο-
θί εις όλους καίρως να λάβουν
μέρος. Και οι νέοι αναγκαστεί
μας όμως ήμπορούν να μετά-
σχουν έστω και στέλλοντας 10
σημερινα δελτία, υπόδειγμα
των οποίων δημοσιεύομεν δια
τελευταίαν φοράν.

3ον) Μέχρι της 15 Δ)βρίου
πρέπει να μας στείλουν τα ΔΕ-
ΚΑ αυτά δελτία, «κ των οποί-
ων το έν συμπληρωμένων με το
όνοματεπώνυμον τού διαγωνι-
ζομένου κλπ. Όσοι δεν έβλουν

μπήκε στην καμπίνα κρατών-
τας πολλά υποκάλια και σά-
δα. Υπήρχε ήδη άπάνω στο
τραπέζι ένα μπουκάλι και ένα
ποτήρι. Ο Κινέζος ήταν απάι-
σιος. Ποτέ μου δεν είχα δη
τόσο άσχημο άνθρωπο ! Μας
σέρβιρε ούισκυ.

— Μην το πνίγεις στο νε-
ρό ! παρετήρησε ο πλοίαρχος.
Χωρίς να απάντησιν, μάς έ-
δωσε από ένα ποτήρι στον κα-
θέναν.

— Είδα πως προσέξατε τον
Κινέζο μου ! είπε ξαφνικά ο
Μπάτλερ.

— Δεν θα ήθελα να τον συ-
ναντήσω νύχτα ! απήντησα.
— Ασφαλώς είναι άπαισιος,
συνέχισε ο πλοίαρχος, αλλά έ-
χει ένα εξαιρετικό γάρισμα...
Μόλις τον δη κανείς, νοιώθει

να χαλάσουν το περιοδικόν των
με την άποκοπήν του δελτίου,
ήμπορούν ΝΑ ΣΤΕΙΛΟΥΝ ΤΑ
ΔΕΚΑ ΦΥΛΛΑ ΔΙ' ΑΠΛΗΝ
ΣΦΡΑΓΙΣΙΝ εις τα γραφεία
μας, Λεωκάρους 5, Ευνόητον
είνε, ότι η μοναδική αυτή δια-
δικασία τίθεται δια να περιο-
ρισθί ο διαγωνιτισμός μόνον
μεταξύ των άναγνωστών και
των άναγνωστριάων τού «ΕΔΩ
ΑΘΗΝΑΙ».

Εις αυτό και μόνον περιορί-
ζοντα, οι υποχρεώσεις των δια-
γωνιζομένων. Αμέσως από της
15ης Δεκεμβρίου δε λαμβάνει η
προθεσμία της συμμετοχής εις

Σας χαρίζουμε μισή ώρα...

Ο Διαγωνισμός για το
ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
της προτιμήσεως των άναγνω-
στών μας, το όποιον θα μετά-
σχη από του Ραδιοφωνικού
Σταθμού Αθηνών, έτελείωσεν
ήδη.

Όλα τα Δελτία τα όποια
ελάβουμε ταξινοούνται ήδη,
ώστε να γίνη η κρίσιμη των,
και να καταδειχθί ποιά τσα-
γούδια και ποιοί εκτέλεσται

την ανάγκη να πιθ.

Στον τοίχο κρεμόταν μια
πελώρια κολοκύθα από αυτές,
που, αφού αδειάζουν, χρησιμο-
ποιούνται για το κρασί. Από
καιρό ήθελα να βρω μία, αλλά
άδικα είχα γυρίσει τα μαγα-
ζιά. Καθώς το βλέμμα μου εί-
χε σταματήσει άπάνω της, ο
πλοίαρχος ψύχρισε :

— Την έχω φέρει από ένα
νησί... Μου την χάρισε ένας
άσχημος ιθαγενής.

— Είπε πρώτης τάξεως !...
είπα.

— Δεν την δίνω ούτε για
δέκα χιλιάδες δολάρια!

— Ελπίζω, είπε ο Γουίν-
τερ, — θα ήταν έγκλημα να την
άποχωσώσhte.

— Γιατί ; ρώτησα.

(Ακολουθεί)

των διαγωνισμών θα δημοσιευ-
θί ο πίναξ των νικωνιζομέ-
νων, οι όποιοι βάσει αυτού θα
σταλούν προς εξέτασιν ενώπιον
εξεταστικής Επιτροπής άποτε-
λεσθουσμένης όχι μόνον από ει-
δικούς καθηγητάς και μουσικο-
γούς, αλλά και από τους έντε-
ταλμένους δια τον καταρτισμόν
του Προγράμματος των μουσι-
κών εκπομπών του Ραδιοφω-
νικού μας Σταθμού.

Όσοι, λοι έδω έχετε καλή
φωνή, βοηθήσατέ μας. Μη δι-
στάσετε να λάβετε μέρος εις
τον διαγωνισμόν. Το Μικρόφω-
νον σας περιμένει πρόθυμο να
καμή γνωστή η φωνή σας
εις όλην την Έλλάδα.

Εις αυτό και μόνον περιορί-
ζοντα, οι υποχρεώσεις των δια-
γωνιζομένων. Αμέσως από της
15ης Δεκεμβρίου δε λαμβάνει η
προθεσμία της συμμετοχής εις

συνεκέντρωσαν τας περισσό-
τερας ψήφους, συνέπικε δε και
την προτίμησιν της πλειοψηφί-
ας των μετασχόντων τού Δια-
γωνισμού.

Ο έλεγχος των Δελτίων γί-
νεται από επιτροπήν άποτελε-
σθεϊσαν εκ των κ. κ. Αντιγό-
νης Μεταξά, Γ. Άστεριόδη
Σίμ. Κορρά και Π. Τρουμπού-
νη εκ μέρους της Διευθύνσεως
του «Έδω Αθηνά».

Μετά τον πλήρη έλεγchon
των δελτίων και το όριστικόν
άποτέλεσμα της διαλογής, θα
αναγγελθί έγκαιρως η ήμερα
της μεταδόσεως του ειδικού
προγράμματος της προτιμή-
σεως των άναγνωστών.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΔΕΛ- ΤΙΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ :

Μας πέστειλαν έστω και καθυστέρη-
μένα οι κάτωθι : Ζωίτσα Τσα-
μούτση, Πίτσα Αγγαλινού,
Μαίρη Βλάχη, Άκης (Πειραι-
εύς), Σούλα, Καίτη (Πειραι-
εύς), Ν. Τζιώτης, Γ. Παπακων-
σταντίνου, Ίωάννα Καμενίδου,
Μαίρη Παυλίδου, Εύρω Παυλί-
δου, Γ. Στεργίου, Άνθοῦλα ΟΙ
κονόμου και Άλφόνς Δελής.

ΑΘΗΝΑΙ — ΘΕΣΣΑΛΟ-
ΝΙΚΗ.

Αύριον Κυριακήν εις την Θεο-
σαλονικην συναντάται η μικτή
Αθηνών με την ποδοσφαιρική
ομάδα της πρωτεύουσας της Βο-
ρείου Ελλάδος δια τους αγώ-
νας πόλεων της Ε.Π.Ο. Την Μι-
κρήν Αθηνών άποτελούν οι :
Μαθιός, Δελαβίνιας, Κυριαζό-
πουλος, Γάσπαρης, Ποταδόπου-
λος Νικολόπουλος, Σταφυλίδης
Μάγειρας, Πιλάτος, Ξένος Τζα-
νέτης, Μαρρόπουλος, Παπαντα-
γιου και Σίμος.

Διά την Μικτήν Θεσσαλονί-
κης μέχρι της στιγμής που
γράφονται αι γραμμάι αίται,
είχαν κληθί οι Βελιάδης, Χα-
ρχάκης, Κουσουλάκης, Πασχαλί-
δης, Σιώτης, Νικολαΐδης, Έυ-
μανουλίδης, Βασιλειάδης Ι και
ΙΙ, Άγγελος, Κρεμένης, Μου-
ροτίδης, Φυσέκης, Τιβέριος
Μαργαρόπουλος, Κολωνιάρης
και Λιακόπουλος.

ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ... «ΣΤΑ- ΔΙΟ» !

Σε έρευνα προηγούμενου τεύ-
χους μας, άναφερόμενοι στους
γυμναστικούς χώρους, εκάκισα-
με τη συνθήκη να χρησιμοποιο-
ύται το μουσικό. Στάδιό μας
για σκοπούς μη αθλητικούς. Η
Όλυμπιακή Επιτροπή σε τε-
λευτάς συνεδρίασι της άπεφά-
σισε να μη επιτρέψη πλέον την
χρησιμοποίησιν του σταδίου για
εορτές και... συλλαλητήρια. Α
πρώτιστος συγγνώμης να έσται
νίκη έντελως τον στίβο πράγμα
που θα χρειασθί ποσό όχι ευ
καταφρόνητο, και να τον παρα-
δώσιν στον αθλητισμό.

Έτσι το Παναθηναϊκό Στά-
διο θα έσται γήνη...στάδιο.

ΚΑΙ Τ' ΑΠΟΔΥΤΗΡΙΑ...

Πρέπει να γυφούμε δυο-
δυό λόγια ακόμα, με την έλπί-
δα ότι η Ε.Ο.Α. θα άποφασίση
στην προσεχή της συνεδρίασι—
αν έν τώ μεταξύ το ζήτημα δεν
το έχει λύσει η Α.Β.Υ. ο Διά-
δοχος δ'Οποίως ως πληροφορού-
μεθα, επιμελούμεν—να ζητήσιν τη
λύση της έπιτάξεως των άποδυ-
τηρίων του σταδίου. Τι διά-
βολο ! Τόση τιμή σε μερικούς
φυλακισμένους, που είναι κλει-
σμένοι εκεί, καταντά σκάνδα-
λον.

ΤΑ ΚΕΝΤΡΑ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΧΑΡΑΣ

Ο Δήμος Αθηνάων άσχισε
να επισκευάζη τους συνοικια-
κούς παιδικούς κήπους, τους
γνωστούς ως «Κέντρα παιδικής
χαράς». Μ' αυτά κάθε γειτο-
νιά θα άποκτήσιν ένα γυμναστή-
ριον για τα παιδάκια. Άπλα
δη θα γίνη διπλό καλό! Θα τρα-
βηχτούν τα παιδια άπ' της διάφο-
ρες συνοικιστικής και θα συν-
κεντρωθούν στα γυμναστήρια ό-
που με την κατάλληλη έπιδρα-
ση του γυμναστού του Κέντρου
θα σκληραγωγηθύν και θα δια-
παιδωνγηθύν.

Ο θεσμός των «Κέντρων» κα

ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ «Α. ΣΟΥΣ» ΜΑΣ Γ. ΜΑΡΙΝΑΚΗΣ : 'Ο δρομεύς που έγινε άλτης

Βρισκόμαστε στους σχολί-
κούς αγώνες του 1937. Στο δρό-
μο 100 μ. ανάμεσα στους άλ-
λους αθλητάς αγωνίζεται κι ε-
νας Μαρινάκης. Τον γνωρίζουν
άπλως σα μαθητή του Ζ' Γυ-
μνασίου. Γεννήθηκε το 1921 στα
Αλά τσά της Μ. Ασίας. Τα μαθη-
τικά του χρόνια πέρασαν στα
Αθηνά του Δραγατσειού και
στα 100 μ. δεν έπυυσε να
πιδήσιν άλλα τριπλούν.

Εκείνο το πεισμάτι, του
αρχισε την αθλητική καριέρα,
γιατί κερδίζει με άλμα 13 μ.
Ο γυμναστής του (δ κ. Άγ.
Δρίδας) που είναι συγγενώς
προπονητής στον Έθνικό τον
έγγράφει στο Σύλλογο και ο
Γιώργος Μαρινάκης κάνει στους
Πανελληνίους αγώνες του 1938

Κερ-
ρα την πρώτη του εμφάνισιν.
αρχισε την αθλητική καριέρα,
γιατί κερδίζει με άλμα 13 μ.
Ο γυμναστής του (δ κ. Άγ.
Δρίδας) που είναι συγγενώς
προπονητής στον Έθνικό τον
έγγράφει στο Σύλλογο και ο
Γιώργος Μαρινάκης κάνει στους
Πανελληνίους αγώνες του 1938

Κερ-
ρα την πρώτη του εμφάνισιν.
αρχισε την αθλητική καριέρα,
γιατί κερδίζει με άλμα 13 μ.
Ο γυμναστής του (δ κ. Άγ.
Δρίδας) που είναι συγγενώς
προπονητής στον Έθνικό τον
έγγράφει στο Σύλλογο και ο
Γιώργος Μαρινάκης κάνει στους
Πανελληνίους αγώνες του 1938

Κερ-
ρα την πρώτη του εμφάνισιν.
αρχισε την αθλητική καριέρα,
γιατί κερδίζει με άλμα 13 μ.
Ο γυμναστής του (δ κ. Άγ.
Δρίδας) που είναι συγγενώς
προπονητής στον Έθνικό τον
έγγράφει στο Σύλλογο και ο
Γιώργος Μαρινάκης κάνει στους
Πανελληνίους αγώνες του 1938

ΤΟ ΚΥΠΕΛΛΟΝ ΕΛΛΑ- ΔΟΣ

Κατάτιμ κληρώσεως θα τελε-
σθούν αύριον Κυριακήν την Δε-
κεμβρίου τα έξις μάς δια τας
συνηντήσεις του Κυπέλλου Έλ-
λάδος : Απόλλων — Ηλυσιακός,
Αρης — Φωστήρ, Πανιώνιος — Ε-
σπερος, Αθηνάϊκός — Α.Ε. Παν-
κράτιου (Αθηνών), Αρης — Πα-
νελευσινιάκός, Ατταλντικός — Νε-
άπολις, Αιμαυα — Αργοναυτής
και Προοδευτική — Έν. Καραβά
(Πειραιώς).

Η ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ ΚΑΙ Η ΠΑΛΗ.

Γράφουμε σε προηγούμενο δ-
τι στη προσοχή της Γυμνα-
στικής δίδεται μάχη για τη δι-
εύθυνσιν Σωματικής Αγωγής
του Υπουργείου Παιδείας. Έν
τώ μεταξύ η διχόνοια του κλά-
δου, των γυμναστών είναι μία
από τις αιτίες να διευθύνη τη
σωματική άγωγή—πρίστος κα-
τά τα άλλα εκπαιδευτικός—μη
γυμναστικός δώας.

Εις το ότι δεν είναι ειδικός
οφείλεται, ίσως, και η διαταγή
που απαγορεύει εις τους έρασι
τέχνας παλαιούς να προπο-
νούνται στην αθλουσα του Λαί-
κού Γυμναστηρίου ενώ είναι
γνωστόν ότι μετά ένα μήνα θα
διαεξαχθούν οι Έλληνοσωματικοί
παιδαγωγικοί αγώνες. Γεννάται,
λοιπόν το ερώτημα : Πώς θα έ-
τοιμασθούν οι Έλληνες παλαι-
οί ; Εκτός αν είναι αληθινό
το άνεκδοτόκι που... ψηφρίζε-
ται στους διοδρόμους του Υ-
πουργείου ! Ακούστε το :
Στους παλαιστικούς θα στα-
λούν οι «υποψήφιοι» διευθυνταί
οι όποιοι παλαιώντες αθλη-
τήν διέθυσιν σωματικής άγω-
γής είναι άρκετα... προπονημέ-
νοι.

ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ ΜΠΑΣ- ΚΕΤ

Αρχισε από την περασμένη
Κυριακή και συνεχίζεται το πρω-
τάθλημα καλαθοσφαίρισεως των
όμιλων Α' κατηγορίας Αθηνών
και Πειραιώς και των άναπλη-
ρωματικών ομάδων. Το φεβρου-
άριο θ' άρχισιν το πρωτάθλημα
Β' κατηγορίας και από το Μάο
τιο θ' άρχίσουν οι προπονήσεις
των παικτών της έθνικής ομά-
δος. Αι προπονήσεις θα διεξά-
γονται συστηματικώς ώστε να
δυνατωγηθί δημογενής υιάς ι
καλή ν' αντιμετώπισιν νικηφό-
ρως τους Τούρκους με τους ό-
ποιους θα άνοήσουν οι διεθνείς
μας συναντήσεις κατά το
1947

1896—1946.

Το 1896 έγινε η ανάβωσις
των Όλυμπιακών αγώνων. Φέ-
τος έπρεπε να γιορτασθούν τα
πενήντα χρόνια και να τους δοθί
και πανηγυρικός χαρακτήρας.
Δυστυχώς ούτε η Όλυμπιακή
Επιτροπή ούτε ο Σ.Ε.Γ.Α.Σ.
δεν έκαμαν όποιαδήποτε ένεο-
για για την επέτειον που έκτός
της αθλητικής χοράς θα είχε
και ποταπαγωγαστική σημασία
στη διεθνή κοινή γνώμη. Ένώ
δύως ο Σ.Ε.Γ.Α.Σ. δεν έκαμε
τίποτε προς την κατεύθυνσιν αυ-
τή ώρισε μια τριμελής επιτροπή
για να γιορτάσιν τα δικά του
... πενήντα χρόνια.

Δεν ήσποτρίζουμε βέβαια ο-
τι δεν έπρεπε να γιορτάσιν. Άν
τιθέτως του εύχουμαστε για το
καλό του αθλητισμού μας να
τα «κατοστήσιν» ! Αλλά οι άσ-
χητοι Έλληνες έβλεπον «κατά-
Δι»...

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 39.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ

ΤΟ ΑΘΩΟ ΨΕΜΜΑ ΤΟΥ
ΤΟΥ Κ. Μ. ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΩΤΗ

Το παιδικό ψέμμα εμφανίζεται πολύ νωρίς. Μόλις το παιδί παίρνει συνείδηση των σχέσεων του έξω κόσμου και μπορεί να εκφράσει οποιοδήποτε τις σχέσεις αυτές αρχίζει να λέει ψέμματα. Τι λοιπόν; Το μικρό χαριτωμένο πλασματάκι, το άθωο μωρό που μας κοιτάζει με τα ήμερα και ήσυχα μάτια του, δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένας μικρός ψεύτης. Έδώ τώρα πρέπει να ξεχωρίσουμε το συνειδητό από το ασυνειδητό ψέμμα. Μάλιστα! Το μικρό χαριτωμένο πλασματάκι είναι ένας ψεύτης, ψεύτης όμως που λέει ψέμματα χωρίς και ο ίδιος να το ξέρει. Γι' αυτό και τα ψέμματα που λέει, ψέμματα κυττάζουνε είναι τόσο φωτεινά και ήσυχα.

Πρώτη αιτία που σπρώχνει το μικρό παιδί στο ψέμμα είναι η φαντασία. Με την εύκολία που παίζοντας πιστεύει πως ή καρέκλα του είναι το ωραιότερο αυτοκίνητο του κόσμου κι' αυτός ο τελειότερος σπώφερ, πλάθει και διηγείται ιστορίες με ήρωες φανταστικούς ή κατορθώματα δικά του. Δεύτερη αιτία είναι η θύλη αντίληψης που έχει το μικρό παιδί για την πραγματικότητα. Το παιδί δηλαδή δεν μπορεί ακόμα να ξεχωρίσει την πραγματικότητα από τα πλάσματα της φαντασίας, γιατί η πραγματικότητα στα πρώτα του χρόνια λίγο του ενδιαφέρει. Ένα μικρό κοριτσάκι που μόλις μπορούσε να μιλήσει, διηγότανε μια μέρα στη μητέρα του πως ή θεία του το έσπρωξε και το έριξε στ' άγκυρα κι' έτσι, επειδή δε φορούσε παπούτσια, σ' έδωκε απόσταση από το μικρό κι' από τ' άγκυρα που είχε πατήσει εκείνο. Άρα έλεγε ψέμματα. Όμως στο ψέμμα αυτό δεν βλέπουμε τίποτε άλλο παρά το ανάκταμα της φαντασίας με την πραγματικότητα.

Το παιδί όταν μεγαλώνει κάπως λείει ψέμματα γιατί αισθάνεται την ανάγκη να μεγαλώσει τα έπεισμά του που του συνέβησαν ή κτηκότητας απέναντι των μεγάλων. Κάθε παιδί αισθάνεται πως είναι μικρό, αδύναμο και αβοήθητο, πως εξαρτάται από τους μεγάλους. Το ίδιο βεβαίως δεν μας λείει πως έχει το συναίσθημα αυτό, γιατί ούτε κι' αυτό καλά-καλά το ξέρει. Έμεινε όμως το συναίσθημα, γιατί ούτε την ιδέα πως είναι κατώτερος ζητάει να άνεξη δηλ και πιά πάνω. Τότε, υπολογίζουμε! Γι' αυτό μόνο ζητάει: Να γίνει μεγάλος, δυνατός, υπολογισμός! Γι' αυτό και λέει ψέμματα πως στην έξοχή π.χ. ανέβηκε στην ψηλότερη κορυφή του πιο ψηλού δέντρου, πως στην ώρα, πως αυτός ήταν ο ήρωας ενός επεισοδίου εντελώς φανταστικού. Έπειτα και η επιθυμία δημιουργεί ένα δολέπιο φανταστικό κόσμο. Όταν το παιδί λέει ψέμματα, πώς όμως ο πατέρας ή η μητέρα του ναορίσανε ένα ηλεκτρικό τραίνο απεράλλαντο σαν το μαγικό επίθυμιας, αυτό μόνο ζητάει: να επιθυμεί του. Το ψέμμα της μεγάλης επιθυμίας, η αποχή από τα ψέμματα, η ψευδολογία. Έμεινε λοιπόν ο μεγάλος θα πρέπει να πειστεί πως τα ψέμματα αυτές τις φρονιές. Ποτέ δεν πρέπει να πειστεί πως τα ψέμματα λείει ψέμματα, κάτι που μπορεί να είναι μόνο απλό παιχνίδι της φαντασίας. Πρέπει να διδάσκουμε με καλωσύνη την κάθε πασαμδοφιστική παρατήρηση. Ας υποδείξουμε σα λάθος κάθε τι που δεν είναι ουσιαστικό, επίτηδες το πασαμδοφιστικό να μην φανώμεν άμνη σκέψη την υγιή, την κοινή. Και όταν ξέρουμε πως το ψέμμα είναι εικονικό επίτηδες, ας μην τιμωρούμε αμυγλώνητα το παιδί. Ας πούμε πως πιστεύουμε πως καταλάβαινε το ψέμμα, ας το βεβαιώσουμε πως ας υπάκουε καλή διάθεση, να κατακρίνουμε την πράξη, να μην ταπεινώνουμε και να μην εκθέτουμε μπροστά σε ξένους εκείνον που στην θά κακή αυτή πράξη. Και έτσι με την ησυχία και την καλωσύνη θα ξεκαθαρίσουμε την διάθεση για το ψέμμα και θα αφήσουμε να μείνει το παιδί.

Μ. ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΩΤΗΣ

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΤΥΠΩΜΕΝΗ

Η «ΣΦΗΚΕΡΙΔΟΥΛΑ» ΜΑΣ!

Ο ΠΑΙΔΟΚΟΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΓΛΕΝΤΙ ΤΟΥ

«Απ' την 'Ιστορία μας

Το Μεσολόγγι

Το Μεσολόγγι, τώρα τοιμάζεται να βγίη με το σπαθί. Τοιμάζεται κι' η χήρα Μάρθα, η Μεσολογγίτισσα, να βγίη κι' αυτή. Ο Τούρκος αν νικήθηκε χίλιες φορές, της πείνας το θείο είν' άνικητο. Έτσι ο λαός μαζί με τη φροσύνη πηρανε την άποψη. Κι' απόψε!

Νύχτα, σκοτάδι! Η χήρα στα τυφλά ψιλαφώνεται, ήδρε το δέμα με τα ρούχα τ' άχα-ρα του μακαρίτη άντρός της. Η μπόμπα ή τούρρικη τον έκοψε στα δύο, μόλις αρχίζει η πολιορκία. Κι' αυτό μοναχά! Το βόλι, το σπαθί, της άρρώ-στεας ή όργη της πείνας ή κατάρρα βέρσανε κάθε δικό της γύρω της. Έρμη ή χήρα, έρημη με την Άνθη την κόρη της, έφτα χρονών μικρούλα κι' άρρωστη στα βάσανα μπασμέ-νη από την πείνα αγνώριστη, φάντασμα ζωντανό, κ' ήμερο κ' ήμερο σαν άλλου κόσμου πλάσμα.

Η χήρα ντυμένη βόσκεται με τη στολή, τη λεβέντικη και τη ματέβαρη τ' άντρός της. Τη φύλαγε σαν άγιο λειψάνο, τόναν καιρό. Και τώρα, πόσα γέλα θ' άκούγε, μέρα έτσι να την έδελεπε κανείς. Τόσο είν' έρημη, και τόσο κομική. Κ' έχει στη μέση της ζωσιμένο το «παθί. Και πρέπει να γίνει τόσο τρομερή κ' ή δύη κ' ή ματιά της που θαδίαχνε ακόμα και το χωρατού τον ίσκιό από μπροστά της. Κ' είνε τόσες άλλες χήρες είτε άνυπαντρες,

νίες και γοηές άντροντυμένες, έτοιμες να βγαύν άποψε.

Την κόρη της σκάνει από το στρώμα. Τό χάδι της καρδιάς, τραχύ της βγαίνει από το λαιμό. Μοιάζει σαν προση-γέ και σά φοβέρα. Τη σέρνει από το χέρι, της κουρβιμλει, μα στην αγκαλιά να τη σκάνει, σ' έμ μπορεί. Τέτοια δύναμη κ' ή μάνα δεν την έχει!

Τραβούν άρνα το δρόμο, κα-τά τα προχώραμα μαζί με τ' άλλο ρέμα του κόσμου που τραβά. Ζυγώνει ή άρα. Κανέ-νας δε φανάζει, κι' όμως μ'ά συσμηχτή βοή άκούσθαι τον ίδιο δρόμο. Η χήρα σκύβει για στερνή φορά κ' άγρια για βραχνερή την άνοιξη, κρούλα θέλει να δρομήνη.

— Άνθη μου, Άνθη, Άνθίτσα, κρούλα θέλει να δρομήνη, χτά να μου κρατής τη ρουστο-νέλλα. Τι προτ' άλλο ναμή βλέςτα-κα να μην άκούς. Τη ρουστο-νέλλα να μη χάσης απ' τα χέ-ρια σου. Άνθη μου, Άνθίτσα, ρία σου. Έδώ που πάμε, για-να σέ γλυτώσω πρέπει να χτυ-πά με το σπαθί μ' ότ' ιού μου ρό, Δε θάχω όλο το ιού μου από πάνω σου. Βαστάζου έσύ με άπάνου σου, με την καρ-τά χεράκια σου.

Και κινήσανε. Μές στη θε-οποντή που άνοίγαν και πε-νούσαν χωρίς να γείρη πίσω, κάποτε ρατούσε ή χήρα:

— Πού είσαι Άνθη; — Έδώ μαι, μάννα, και κεί που πλάκωσε το κύμα το τρανό.

Χειρώνας στο χωριό

Στο χωριό με τ' άσπρα σπιτία ήρε ή χειμωνιά. Μαζεύτηκαν τα σπουργίτια και ζήτην ζεστή γωνιά έξω απ' του χωριού τα σπιτία, ήρε ή χειμωνιά.

Τα κλαριά δεν έχουν φύλλα, σ' έμ πλυνεία μέσ στο τζάκι άνάφαν εύλα κι' έξω το πουλί πενά. Τα κλαριά γυμνά από φύλλα σπάρως πουθενά.

Το καλό παιδί θ' άνοιξει, τότε τ' ή χαρά! και τα ψυχλά θα ρίξει, στα παλάκια τ' άμικρά, Το βαλό τζάκι θ' άνοιξει τότε τ' ή χαρά!

Μιά και δυό θα φτερουγίσουν μέσα στην αλλη, την κοιλία τους να γεμίσουν που ήταν άδεια άρα πολλή και γι' άλλου θα ξεκινήσουν — άρα τους καλή!

Μ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

και σάρωσε και σαρώθηκε, ή χήρα έχασε την Άνθη, για μνημιά στιγμή έχασε και να τη ραφή. Κι' άμα βρέθηκε σ' έμ βρουλιά κρυμμένη και πή-ρε άναπνοή τότε είδε πως έ-λειπε ή Άνθη της.

Δεν άδωγας ύστερα στη ρά-χι άπάνου να βρεθί. Τότε γύ-ρισε στον έαυτό της. Τότε δό-κνησε της θυγάτερας ή καρ-διά μες στην καρδιά της.

— Άνθη! — Φώναζε και πάλι φώναζε.

— Άνθη! Άνθίτσα!

Τού κάκου! Η Άνθίτσα πάει πιά! Πάει και το Μεσολόγγι!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Ο πατέρας άποκαιρετάει το παιδί του που πηγαίνει να σπουδάσει.

— Στ' ό παιδί μου, και πούσεξε. Δεν θέλω να μάθαινα άσχημα νέα για την ζωή σου.

—Θά προσπαθήσω πατέ-ρα, άλλα υπάρχουν και κα-κοί άνθραποι που θα σου τά γράφουν!

— Γιατί διαβάσεις με τόση προσοχή τις άγγελίες των γάμων;

— Για να μάθω αν παν-τρεύονται περισσότεροι, αν δρες ή γυναίκες!...

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Όταν ο στρατηγός των Θη-βαίων Πελοπίδας έφευγε κάπο-τε στον πόλεμο, η γυναίκα του με δάκρυα στα μάτια, την έ-κέτευε να προσέχη τη ζωή του. — Αυτή είνε μιά συμβουλή, άπήντησε ο Πελοπίδας, που πρέπει να τη δίνη κανείς μετά-χα στους άπλους στρατιώτες. Προκειμένου όμως γι' α-ούς στρατηγούς, πρέπει να τ' ός συ-νιστά κανείς να τ' ός άκούη τη ζωή των άλλων.

ΟΙ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΙ

Κάποιο γεροντάκι είχε πάει μιά φορά στην Όλυμπία για να παρακολουθήσει τους άγώ-νες. Μπήκε στο Στάδιο, μα δεν εύρισκε καθίσμα. Κανένας δεν προθυμοποιήθηκε να του δώσει τη θέση του.

Σαν ήρε όμως προς το μέ-ρος όπου καθόνταν οι Λακεδα-μόνιοι, όλοι οι νέοι και πολ-λοι από τους άντρες σηκώθη-καν για να του παραχωρήσουν τη θέση τους. Γιατί στη Σπάρ-τη έτιμώντο με το παραπάνω οι γέροι ή δε περιφρόνηση προς αυτούς ήταν πολύ κακή πράξη. Τότε όλοι οι Έλληνες χειροκρότησαν τους Λακεδα-μόνιους, και τους παίνισαν για το ήθος τους. Ο δε γέρος με δάκρυα στα μάτια είπε: «Άλλοιμονο, όλοι οι Έλληνες ξέρουν καλά τα προπόμενα, τα κάνουν όμως μονάχα οι Λα-κεδαμόνιοι».

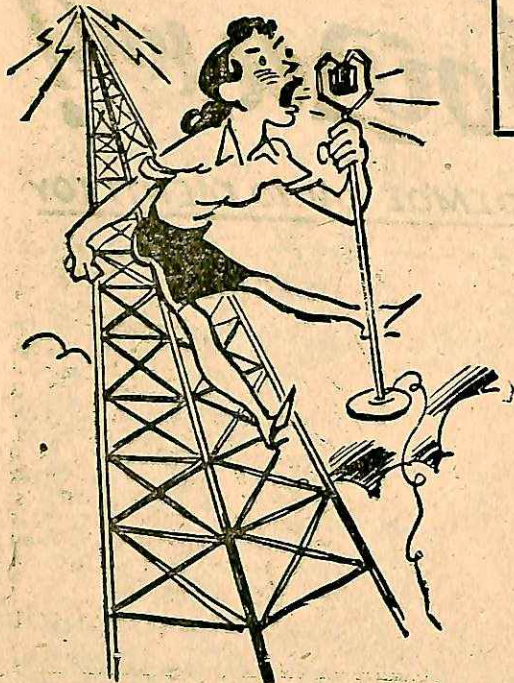
Ο ΧΡΥΣΟΣ ΤΡΙΠΟΔΑΣ

Η Έλένη του Μενελάου, όταν διέπλεε το Αιγαίο πέλα-γος, λένε ότι είχε ρίξει στη θάλασσα ένα χρυσό τρίποδα. Ψάρες από τη νήσο Κώ, που ψάρευαν για λογαριασμό Μιλησίων εμπόρων, μαζί με τα ψάρια βρήκαν στα δίχτυα τους και τον χρυσό τρίποδα.

Αρχισε τότε ο καυγάς, σε ποιους ανήκε ο χρυσός τρίπο-δας, στους ψαράδες ή στους Μιλησίους. Έπειδή στάθηκε αδύνατο να συμβιβαστούν ρώ-τησαν το Μαντείο, σε ποιόν να έδοθ ή τρίποδας. Το Μαν-τείο άπήντησε να τον δώσουν στον πιο σοφό απ' όλους. Πρώ-τος φέρθηκε λοιπόν ο τρίποδας σ' έναν από τους έπτά σοφούς, αλλ' αυτός δεν δέχτηκε και τον έστειλε σε άλλον σοφό. Έκεί-νος σε τρίτον κ. ο. κ. Κανένας από τους 7 σοφούς δεν ήθέλησε να πόν δεχθί, γιατί κανένας απ' αυτούς άρνιόταν ότι είνε σοφότερος.

Τέλος ο τρίποδας προσφέ-θηκε στον Άπόλλωνα το θεό του φωτός και των άρχηγών των Μουσών, ως πόν πιο σοφό απ' όλους.

‘Η Σάτιρα...

Γεγονότα... γεγονότων: Νέφη πρὸς βορρᾶν καὶ νότον

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ πῶ ἐγὼ γιὰ νὰ τὸ μάθετε :
‘Ο τελευταῖος πόλεμος πεινῶντα καὶ ἀνέστιον
τὸν κόσμον ἔχει ἀφήσει.
Κι’ ὅμως ἡ Γῆ μας φίλοι μου, ξανά καὶ πάλι κάθεται
‘Απάνω σὲ ἡφαίστειον
Ποῦ ἀλλοίμονο ἂν ἐκραγῇ, τὴ λάδα του νὰ χύσῃ !...
Κι’ ἐνῶ τοῦ κόσμου φαίνεται πὼς βράζει τὸ τσουκάλι
Κι’ ὁ Δυτικὸς συνασπισμὸς τὸν ρωσικὸ μισεῖ
Τὶ κάνουνε παρακαλῶ οἱ Τέσσαρες μεγάλοι ;
— Πολὺ καλὰ μερσί !...

Τὰ γεγονότα πονηρὰ
Κι’ ἄς δοῦμε πιά μὲ τὴ σειρά
Στὸν κόσμο αὐτὸν τί γίνεται... Σωστὴ ἀπελπίσια
Νέφη πολλὰ μαζεύονται, κάπου εἰς τὴν Περσία
‘Όπου ὁ Γκαδάμ ὁ Σουλτανέχ, Πέρσης πρωθυπουργὸς
Δὲν κάθεται ἀργός...

‘Απέστειλε στρατεύματα γιὰ τὸ ‘Αζερμπαϊτζάν
Καὶ τίθεται τὸ ἐρώτημα : Θὰ φάη καρπαζιὰν
‘Απὸ τὸν Πέρση, ὁ Ρώσος ;
Αὐτὸ διερωτώμεθα κι’ εἰν’ ὁ καὶ μὸς μας τάσος !...

‘Εχει ἡ Οἰκουμένη φαίνεται μιὰ χαλασμένη βίδα
Τὰ νέφη συσσωρεύονται ἀπάνω στὴν Ταυρίδα
Καὶ δὲν εἶνε ἀπίθανον, σ’ αὐτὸ ἐκεῖ τὸ στέκι
‘Αν πέσῃ ἀστροπελέκι
Ν’ ἀνάψῃ τὸ τουφέκι !...
Καὶ ἄλλα νέφη σκοτεινὰ δυσάρεστα πολλὰ
Κάπου στὴν Μέση ‘Ανατολή !
‘Η Παλαιστίνη ἀγρίψει !... Εἰς τὰ ‘Ιερουσόλυμα
Σὲ κάθε βῆμα ὁ βρεταννὸς βοίσκει καὶ κάποιον κύλυμμα,
Ρέει τὸ αἷμα, ρέει
Καὶ παλληκάρια ἔγιναν ἀκόμα κι’ οἱ ‘Εβραῖοι !...
‘Ο κόσμος ὅλος ἄλλαξε, μὲ λέξεις πιδ σταράτες
Κι’ οἱ ‘Ιουδαῖοι οἱ ἀτυχεῖς
θύματα πάσης ἐποχῆς

‘Απὸ τρομοκρατοῦμενοι... ἔγιναν τρομοκράτες !
Τί γίνεται μὲ τὸν ντουναῖ
‘Ολης τῆς Γῆς, κάθε γωνιά
Λὲς καὶ προσημένει ἐκρηξί, λὲς καὶ προσημένει μπόμπα
Καὶ κάθε κράτος φαίνεται—χωρὶς κανένα ψέμμα—
Μὲ βομβοκακουπίτιδα νὰ ἔχῃ γίνῃ δέμα
Σὲ ἀναμμένη σόμπα !
Κι’ ἐνῶ τὸ πρᾶγμα ψήνεται σιγὰ καὶ γάλι - ἀγάλλι
Κι’ ἴσως νὰ γίνῃ ἡ σφαῖρα μας ξανά—μονά, τουρσί,
Τὶ κάνουνε παρακαλῶ οἱ Τέσσαρες Μεγάλοι ;
— Πολὺ καλὰ, μερσί !...

Γυναικεῖες σιλουέττες

Η ΖΗΛΙΑΡΑ

‘Ο τι καὶ νὰ δὴ ζηλεύει
—Τὴν ἐσκάρωσ’ ἔτσι ἡ Φύσις
Τὸν ἐαυτὸ της ρεζίλιζεῖ
Καὶ τὸν... ἀνδρα της ἐπίσης.

‘Επαισόβια νύχτα-μέρα
Κι’ ἔνα μοναχὰ ζητᾷ
Νὰ τοῦ πάρῃ τὸν ἀέρα
Γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀπατά !...
Κι’ ὁ φτωχὸς ὁ σύζυγός της
‘Υποφέρει... Τὰ σαστίζει !...
Κι’ ὅσο αὐξάνει ὁ θυμὸς της
Τόσο αὐτὸς καὶ τὴν στολίζει !

Η ΝΕΥΡΙΚΗ

‘Εχει νεῦρα ! ‘Η ἀφορμὴ της
Δὲν ὑπάρχει ! ‘Απουσιάζει...
Τρέμει σ’ ὅλο τὸ κορμὶ της
Καὶ φωνάζει... Καὶ φωνάζει

Σὰν τὴν πιάνουν, δὲν κρατιέται
Κι’ ἔτσι ἐν περιπτώσει πάσῃ
Ξεφωνίζει καὶ χτυπιέται
Κι’ ὅ,τι βρίσκει θά... τὸ σπάζει !
Καὶ τὸ φάρμακο ; ‘Οφείλω
Νὰ τὸ πῶ, ὅ,τι καὶ νάναι ;
Τρώει ἔνα χέρι ξύλο
Καὶ τὰ νεῦρα της περνᾷ !

...τῆς ἐβδομάδος

Νέφη ποῦχουν ἀπειλὰς πρὸς δυσμὰς κι’ ἀνατολὰς

Αὐτῆναι ἡ κατάστασις... Σὲ τέτοια ἐποχὴ
Ποῦ θάπρεπε ἀπ’ τὸν πόλεμο καθέννας νὰ ἡσυχάζῃ
Κάθε στιγμὴ στὴν Αἴγυπτο καὶ μία ταραχὴ
Καὶ βράζει ὁ κόσμος, βράζει !...
Οἱ φοιτηταὶ ἐξεγείρονται, Πιστόλια, νάρκες, βόμβες,
Χτυποῦν ἐδῶ, χτυποῦν ἐκεῖ, καὶ ὅπου βροῦν χτυποῦν
Πέφτουν κεφάλια διαρκῶς, Θυμάτων ἑκατόμυες
Κι’ ὑπάρχει φόβος στὸ Σουδάν, μήπως παρεκτραποῦν !...
Κι’ ἐνῶ γιὰ τὴν Εἰρήνῃ ποῦ καθέννας ἀμφιδόλλαι
Καὶ ὅλοι ἐπαναστάσεως ρουφήσανε κρασί,
Τὶ κάνουνε παρακαλῶ, οἱ Τέσσαρες Μεγάλοι ;
— Πολὺ καλὰ, μερσί !...

Εἰς τὰς ‘Ινδίας φυσικὰ πίσω κι’ ἐκεῖ δὲν πᾶνε
Οἱ Μουσουλμάνοι κι’ οἱ ‘Ινδοὶ, οἱ μὲν τοὺς δὲ χτυποῦν
Κι’ ἐξαφνα συνενώνονται, κι’ οἱ δυὸ, σὰν ἕνας νοῦς
‘Όποτε πιά τὰ βάζουνε καὶ μὲ τοὺς Βρεταννοὺς !...
Κι’ ἐκεῖ ὁ Γκάντι ἀπειλεῖ καὶ ὁ Νεχρὸ ἐπίσης
Νάρκες ἀντιπνέονται, σὲ κάθε μιὰ μεριά
Καὶ δὲς τοῦ ἀλληλοσφάζονται οἱ πάντες, μετὰ λύσσης
Κι’ οἱ Μουσουλμάνοι εἶνε ἀρνία καὶ οἱ ‘Ινδοὶ τραγιά !
Στὴν Κίνα ; Δὲν σταμάτησε καθόλου τὸ κακὸ
‘Εθνικισταὶ κι’ ἀριστεροὶ μεθοῦν ἀπὸ τὸ αἷμα
Κι’ ἀπ’ τὸ πολὺ τὸ φονικὸ
Θολώνει κάθε βλέμμα !...
Κι’ ἐνῶ λοιπὸν τοῦ αἵματος, φουντώνει ἡ κραιπάλη
Καὶ σφάζονται, μισοὶ — μισοὶ
Τὶ κάνουνε παρακαλῶ οἱ Τέσσαρες Μεγάλοι ;
— Πολὺ καλὰ... μερσί !...

Δόξα νὰ ἔχῃ ὁ Διάβολος ! Στὸν κόσμον τὴ ζαλάδα
Ποῖος νὰ προσέξῃ ἀραγε τί κάνουν στὴν ‘Ελλάδα ;
Φαμίλλιες ἐξοντώνονται... Χωριὰ παίρνουν φωτιά
Κι’ ὁ σπαραγμὸς δὲν φαίνεται, ἀν πρόκειται νὰ πᾶν
Σκοτώνεται ὁ ‘Ελληνισμὸς... παντοῦ σαρδεῖα—πλατεῖα
Καὶ δὲν θὰ μείνῃ ‘Ελλήνας τοῦς ἄλλους γιὰ νὰ κλάψῃ !...
Στὰ μαῦρα καὶ στὰ κόκκινα, Μακεδονία καὶ μένῃ
Σὲ ντύσανε καὶ στέκεσαι, μὲ δοκρυσμένο βλέμμα
Καὶ ἀπαντᾷ σ’ ὅποιον ρωτᾷ γιὰτ’ εἶσαι ἔτσι γνηνὴν ;
— Στὰ μαῦρα ἀπὸ τὸ πένθος μου, Στὰ κόκκινα ἀπ’ τὸ αἷμα !
Κι’ ἐνῶ κάμποσοι γείτονες χτυπᾷν στὸ κεφάλι
Τὴ δόλια μας τὴ Χώρα
Τὶ κάνουνε παρακαλῶ οἱ Τέσσαρες Μεγάλοι ;
— Μερσί... Κακιά τους ὥρα !...

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Γυναικεῖες σιλουέττες

Η ΣΤΡΙΜΜΕΝΗ

Τίποτα δὲν τῆς ἀρέσει
‘Εχει ἄλλον ἀμάνε,
Σ’ ἕνα «ὄχι» ἔχει, δέσει
Καὶ ποτὲ δὲν λείει : Ναί !

‘Εχει μοναχὰ κακία
—Εἶνε πάντοτε στριμμένη—
Μιὰ κακία γυναικεῖα,
Καὶ θαρρεῖ πὼς τῆς πηγαίνει !...

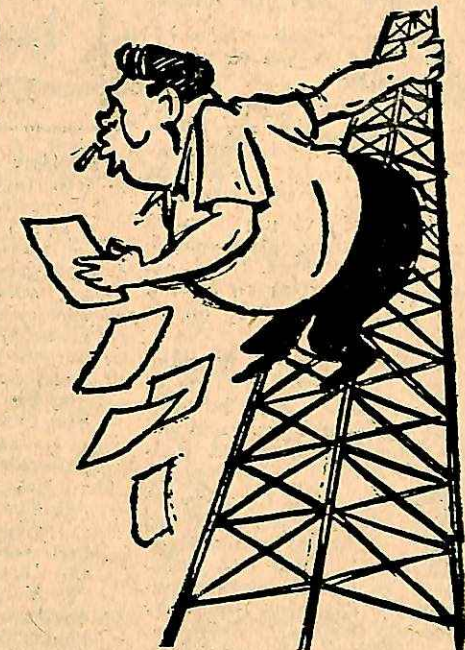
‘Αφοῦ ἔτσι ἡ μοῖρα τὸ ‘χε
Κι’ ἀφοῦ ζῇ μὲ τὸ θυμὸ της
‘Αστε τὴν νὰ λεί, : ‘Όχι
Καί... ἄς κόψῃ τὸν λαιμὸ της !...

Η ΚΑΛΗ

Πρέπει νάναι λογικὴ
Γλυκομίλητη στὸ στόμα
Στὴν κουβέντα, εὐγενικὴ
Κι’ ἄλλες χάρες νάχη ἀκόμα.

Πρὸ παντὸς νὰ μὴ θυμῶνῃ
Νὰ μὴν ἔχῃ ἀντιρρήσεις
Νὰ μὴν κλαίῃ, νὰ μὴν πεισμῶνῃ
Καὶ γλυκεῖα νὰ εἶνε φύσις...

Πρέπει νάναι... δὴ αὐτὰ
Κάθε καλὸσύνῃς κράμα
Μά... σοῦ λέω ὁρᾷ-κοφτά :
—Δὲν ὑπάρχει τέτοιο πρᾶγμα !

...ΚΑΙ Η ΜΑΝΙΩ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ

‘Α. νὰ χαθῇς βρὲ Σατα...
Ποῦ μ’ εἰρωνεύεσαι φτηνά
Καὶ ξέρεις μόνο τὴ «Νανά»
Νὰ βρίσκῃς καὶ τὰ «ἴα»
‘Αντὶ νὰ λύνης μὲ μυαλὸ
‘Ενα σταυρόλεξο καλὸ
Μοῦ ἔλυσες τὸν ἀφαλὸ
Γιατὶ εἶμαι ἡλιθία !...

‘Εγὼ ‘μαι... πνὴ Μανιώ
Μόρφωσι ἔχω καὶ νιονιά
Κι’ ἀνάθεμα σου τὸ γονιὸ
‘Αν μὲ καταλαβαίνει
Ποῦ δίχως νὰ μὲ ἀντιληφθῇς
Κυττάλεις νὰ μ’ εἰρωνεύῃς
Χωρὶς τίς χάρες νὰ σκεφθῇς
Γυναικὸς μορφωμένης !...

Μὲ κοροϊδεῖς συνεχῶς
Γιατ’ εἶσαι στὸ μυαλὸ φτωχὸς
Καὶ στὰ αἰσθήματα ρηχὸς
καὶ σκέπτεσαι ἡλιθίως
Μὰ ἐγὼ, σταυρόλεξο μισὸ
Δὲν χάνω ἀγόρι μου χρυσὸ
Καὶ τὰ «καθέτως» τὰ μασσῶ
Καὶ τὰ «ὀριζοντίως».

Βρίσκω καὶ πόλεις καὶ βουνὰ
Βρίσκω καὶ μέρη μακρινὰ
‘Ισθμούς, πορθμούς καὶ τὰ στενά
Ποῦ ‘χει ἡ Γεωγραφία
Βρίσκω τρανοὺς πολιτικούς
Καὶ στρατηγούς καὶ ναυτικούς
Καὶ τὸ κεφάλι μου τ’ ἀκούς
Γεμάτο μὲ σοφία !...

Καὶ ἔργα λογοτεχνικά
Συγγράμματα ἱατρικά
Βρίσκω ὅσα θές, μὲ τὴν ὀκλᾷ
Χωρὶς νὰ μὲ κουράζῃ...
Δὲν πνίγομαι εἰς τὰ σῆχα
Οὔτε στὰ δύσκολα, τὰ χά—
‘Ενα δὲν βρίσκω μοναχὰ :
‘Αντρα νὰ μοῦ ταιριάζῃ !...

Η ΜΑΝΙΩ

ΤΙ ΟΜΟΡΦΗ ΠΟΥ ΕΙΝ' Η ΖΩΗ!

(Συνέχεια από την σελίδα 18)
ή "Ανοιξη ήρθε για να μη ξαναφύγει ποτέ".

Χωρίς να το θέλη, ο Ζάν παρασύρθηκε από τον ένθουσιασμό της. Η άκρεια του άρ-
χιζε να φεύγει... Καί σκέ-
φθηκε ότι ο γιατρός μπορεί να
έπεσε και έξω να μην ήσαν τα
πράγματα τόσο τραγικά, ό-
πως τα παρουσίασε. Γιατί, λοι-
πόν, ν' ανησυχούσε τη Μαίρη;
Απεφάσισε να μη της πη-
τίποτε.

Σηκώθηκε από το παγκάκι
έπιασε την άγαστημένη του α-
πό το μπράτσο και ξεκίνησαν
για ένα κοντινό ρεστοράν, ό-
που πήγαιναν συχνά τα βρά-
δια.

Ξαφνικά, καθώς έστριβαν τη
γωνία ενός δρόμου, είδαν ένα
ρόκος ανθρώπινο που καθόταν
σταυροπόδι χάμω, στο πεζο-
δρόμιο, χωρίς να σαλεύει κα-
θόλου... Τό βλέμα του ήταν
άπλανε, τελείως ακίνητο.
Μπροστά στα πόδια του, ήταν
ένα τενεκεδάκι, όπου οι δια-
βάτες έβριχσαν τον δόλο τους.
Πλάι στο τενεκεδάκι, ήταν μια
πλάκα που έγραφε αυτά τα λό-
για: «Είμαι τελείως παρόλυ-
τος».

Μόλις τον είδε, ο Ζάν έμει-
νε σαν μαρμαρωμένος. Τό μέ-
τωπό του υγράθηκε από κρύο
ιδρώτα. Τα μάτια του είχαν
βγί έξω από τις κόγχες. «Ε-
τσι θα γίνει κι' εγώ, συλλογι-
σθηκε».

— Μα τι έχεις, λοιπόν; ρώ-
τησε η Μαίρη, ξαφνιασμένη.

Και καθώς εκείνος έψαχνε
στis τσέπες του για να βρή
κάποιο νόμισμα:

— «Ω! Πάμε να φύγουμε,
του έειπε. Μην κυττάξεις αυτό
τό φριχτό θέαμα!... «Ελα
γρήγορα!... Μιά μέρα σαν τη
σημερινή δεν πρέπει να βλέ-
πουμε τις άσχημες της ζωής!
Μα γιατί ύφινουν τέτοιους αν-
θρώπους να ζούν;... Είναι έγ-
κληματικό!...»

Ο Ζάν δεν είπε τίποτε,
άλλα την άκολουθησε σιωπη-
λός, ενώ εκείνη έξηκολούθησε:

— Τι όμορφη που είναι η
ζωή!... Πόσο ευτυχισμένοι
θα ζήσουμε έσύ κι' εγώ...

Κι' ο Ζάν συλλογιζόταν:
«Δεν θα της πω τίποτε, δεν
πρέπει να της πω τίποτε...».

ΔΑΦΝΗ ΜΩΡΙΕΡ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ίνστιτούτου Καλλονής

ΜΕ ΚΕΤΤΥ

Κάθε Δευτέρα και ώρα
1.55 η Mme Ketty δια-
φωνίζει ραδιοφωνικά τον
ζών των Έλλανδων υφαι-
κοσμών μιας γύρα από το
ζινεζάντλητο κεφάλαιο της
Γυναίκας Καλλονής. Η
ίδια δέχεται, εις το επί-
της οδού Έρμου 44 Ίν-
στιτούτου της από της
9—1 και 4—7. Τηλέφω-
νον 22.088.

ΝΕΟΙ «ΑΣΤΕΡΕΣ»...

ΤΑ ΜΙΚΡΟΒΙΑ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ!

Πριν λίγο καιρό συνήλθε
στο Παρίσι το Συνέδριο του...
Κινηματογράφου των μικρο-
βίων! Το πράγμα θα σας φα-
νεί κάπως παράξενο. Όταν
καθισμένοι στις άναπαυτι-
κές πολυθρόνες των αθηναί-
κών κινηματογράφων παρα-
κολουθούσε τους άγαπημένους
σας «αστέρες» θα φαντάζεσθε
άσφαλώς, ότι ο κινηματογρά-
φος δεν έγινε παρά για να
σας διασκεδάξη ή το πολύ -
πολύ, να σας μαθαίνει μερι-
κά περίεργα πράγματα από
τη ζωή των εξωτικών χωρών.
Δεν είναι όμως έτσι. Από χρό-
νια τώρα ο κινηματογράφος
έχει περάσει στην υπηρεσία
της Ιατρικής και μάλιστα
της Μικροβιολογίας. Η ιδέα
οφείλεται στον Γάλλο σοφό
Κομαντόν, ο οποίος και διευ-
θύει, το ειδικό Στούντιο που
το Πανεπιστήμιο του Παρι-
σιού έχει ιδρύσει. Από το
στούντιο αυτό που αποτελεί
ένα είδος μικρογραφίας των
Στούντιο του Χόλλυγουντ
δραίνουν κάθε χρόνο δεκάδες
ταινίες. Στις ταινίες όμως
αυτές δεν πρωταγωνιστούν οι
γνωστοί «αστέρες» του κι-
νηματογράφου, αλλά απλού-
στα τα μικρόβια των διαφό-
ρων άσθενειών. Στή σύλλα-
στον Συνεδρίου ειδικά διασκε-
υασμένα για κινηματογράφο,
προεβλήθησαν δεκάδες τέ-
τοιες ταινίες. Ήταν μάλιστα
τέτοια η επιτυχία τους, ώστε
πολλοί από τους κεντρικούς
κινηματογράφους του Παρι-
σιού ζήτησαν να πάρουν την
άποκλειστικότητα της προδο-
λής άλλόθεν εις το έμπο-
κότερο τους τίτλους των ται-
νιών. Μερικά από τα φίλμ
αυτά του μικροβιοκινηματο-
γράφου εμφανίζονται περιπε-
τή όλη δράματι που θα μπορού-
σαν άσφαλώς να ένθουσιά-
σουν και τον πιο δύσκολο θι

**Μή μετράτε τα
χρόνια σας**

Μην τρομάζεστε
στο κύλισμα του
χρόνου.
Τό φημισμένο Ίν-
στιτούτο Καλλονής
της Μ^ης ΚΕΤΤΥ
Έρμου 44 σας έγ-
γυιάται αυτό που
όνειρεύεται κάθε
γύναικα, την άπό-
κτηση μιας όλο-
δρους νεανικής
έπιδερμίδος.

ΩΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
9-1 & 4-7
ΤΗΛ. 22088

ΑΙ «ΑΙΜΑΤΗΡΑΙ»

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΙ ΤΟΥ ΜΙΚΑΔΟΥ

Ο αυτοκράτωρ της Ιαπω-
νίας Χιροχίτο, θέλοντας να
δώσει στους υπηκόους του το πα-
ράδειγμα των αυστηρών οίκο-
νομικών, απέλυσε το μισό προ-
σωπικό των άνακτόρων του.
Από 8.200 πρόσωπα που τον
υπηρετούσαν, τώρα απέμειναν
μόναχα 4.000!

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

ΠΑΥΛΟΥ ΦΛΩΡΟΥ

Η ΞΕΝΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Αισθηματικό δράμα που ξε-
τυλίγεται στο υποβλητικό πε-
ριβάλλον των Δελφών. Μιά
Ελληνίδα, μεγαλωμένη από
Έξωτερικό, παθαίνει, στά
ψηλώματα του Παρισιού, έ-
να άτύχημα στις χιονοδρο-
μίες, έρωτεύεται το γιατρό
και δήμαρχο της Αράχθωςας,
ταξιδεύει μαζί και λεπταίσθη-
τον αρχοντάθρωπο που τη
νοσηλεύει και...

Πολιτισμένο βιβλίο που
δεν το άποχωρίζεται εύκολα
ό άναγνώστης, γιατί τον τερ-
πει, τον συναρπάζει και τον
συνκινεί, γιατί δεν περιέχει
ούτε πολιτική ούτε κοινωνιο-
λογία και είναι άληθινό τρα-
γούδι Ελληνικής ζωής.

— «Εκείνο που δίνει ξεχω-
ριστή αξία στο βιβλίο και
που είναι σταθερό, άξιοση-
μείωτος στην εξέλιξη του
συγγραφέα είναι ένα και-
νούργιο στοιχείο: «η ποιητι-
κή άτμόσφαιρα» (Σπ. Πανα-
γιωτόπουλος «Εθνικά Δι-
κασία»).

— «Ο συγγραφέας του έ-
δωσε μια ξεχωριστή πνοή
ζωηγανίας που κρατά άδιά-
πλωτο τό ενδιαφέρον... Ζω-
γραφίζει με άξιοσημείωτη
παρατηρητικότητα τους χω-
ρικούς της Παρισιασίδος...
Καθαυτό Ελληνικό μυθιστό-
ρημα που άξίζει να διασα-
στή από όλους» (Ν. Λάσκα-
ρις, «Βραβυήν»).

— «Ξεπερνά τους... Άπο-
κούς και τον Άνθρωπο
της Έποχής» τά προηγούμε-
να μυθιστορήματα του κ. Φλώ-
ρου. Η ιστορία που τρέφει
στο κείμενο του ό κ. Φ. εί-
ναι κάτι που συνκινεί» (Σ.
Καλησπερίης, «Ακτινές»).

— Χώρα από τό διανοια-
κό οίστρο και την άνθρω-
πία που τό δονεί φανερώνει
και μίαν άξιοσημείωτη άνα-
νέωση στους έκφραστικούς
τρόπους και σ' άλόκληρη γε-
νικά την τεχνολογία του
συγγραφέα του (Γ. Φουσα-
ράς, «Νέα Έστια»).

— Ένας ευνοητοπωμένο, τό
μην, 256 με καλλιτ. έ-
ξώφυλλο και πρόλογο του
συγγραφέα.

Άρχ. 6.000

Κεντρική πώλησις: Δημ.
Δημητράκος Α.Ε. Άθηναι
Εις όλα τα βιβλιοπωλεία Ά
θηνών και Έπαρχιών.

«ΠΟΛΥ ΚΑΚΟ ΓΙΑ ΤΟ ΤΙΠΟΤΑ»

Στό «Εθνικό Θέατρο»

Η κωμωδία «Πολύ κακό για
το τίποτα» σημαδεύει — μαζί με
τις κωμωδίες: «Όπως αγαπάς»
και «Ασθενάκια νύχτας» — τό τέλος
στην πρώτη συγγραφική περίοδο
του Σαίκτηρη. Ο μεγάλος Έλι-
σαβετιανός έχει πιά φτάσει στην
ώριμότητα τη συγγραφική. Το έρ-
γο του είναι μία θαυμαστή σύνθε-
ση, όπου το δραματικό στοιχείο
συντηριάζεται και συμπλέσσεται
στενά με το κωμικό, σ' ένα όλο
κατ'εμμένο χρωματικό πινάκα, ό-
που βρίσκουμε όλους τους τόνους
άπ' τον πιο σκοτεινό ως τον πιο
φωτεινό. Αυτό αυτόνομο έπείσοδι
είναι δραματικό, άνάμεσα στον
Κλαύδιο και στην Ήρώ κ' ένα
κωμικό άνάμεσα στη Βαστική
και στον Βενέδικτο, ίσοζυγίζον-
ται σε μίαν πολύ ελασθήτη ίσορ-
ροπία που ώστόσο καμιά άστα-
θεια δεν παρουσιάζει.

Η παράσταση του «Πολύ κακό
για το τίποτα» στο Εθνικό θέατρο
προσάσκει να κρατήσει τη λεπτή
κούπη ίσορροπία,μα δεν τό μπορεί
άπόλυτα. Πιάει στο παίξιμο του κ.
Χόρν, τό άντικο και τό συλλυγρι-
σμένο, βλέπουμε την Κα Άρσών
να κ' εβαίνει σ' ένα βουλεβαρδιέ-
τις επίπεδο, που άποτέλλοσε πα-
ραφώνια μέσα στο γενικό πλαι-
σιο. Γιατί ό κ. Ροιτήρης δεν πα-
ρανόησε την ύψη του έργου και
έθλησε να δώσει στην παράσταση
χαρούμενο τόνο, τον τόνο του με-
θυσού που της ταίριαζε, μα δεν
κατάφερε να πειθορήσει τους ή-
θοποιους στην πρόθεσή του, μετά
δίνοντας τους και την προετοιμα-
ση συνοχή. Έτσι, μόνον η δια Νε-
νδάκη άπ' τις γυναίκες κι' άπ' τούς
άντρες — χώρα άπ' τον κ.
Χόρν που στάθηκε άσυνκρίτος —
μόνον ό κ. Γαλιάνος, ό κ. Παρα-
σκευάς κι' ό κ. Νέζερ διαπλάσ-
σανε — μουρχνά τους ρόλους
τους. Άλλοι, όπως ό κ. Κατρά-
κης κ' ή κ. Μυράτ, δείχθηκαν ά-
χρωμοι κι' οι πιο πολλοί έδρεθηκαν
έξω άπ' το έργο το κλίμα.

Τό ζυγό και μονολιθικό ακη-
κό του κ. Κλώνη καθόλου δεν ταί-
ριαζε στην αλγυνιδάρικη πνοή
του άτμόσφαιρας, που απαιτούσε
μιάν άνάσφαιρα και στιλιζαρισμέ-
νη σκηνογραφία. Την ώρα που έρ-
γογυρίζε πάνω στη σκηνή, σου
δίνει την έντύπωση της πελώριας
«Άρκ ντε Τριόμφ» του Παρισιού,
όπως φαίνεται στον κινηματογρά-
φο να στριφογυρίζει μπροστά στο
άπαρτέρο τό φακό, όταν τραβίε-
ται άπ' αυτόκινητο. Θα μπορούσε,
στο άσπασμα, ό κ. Κλώνης να κα-
τέβηκε σε κάθε άλγανη σκηνή
την αλυσία ή να σέυνει για λί-
γες στιγμές τά φώτα, ή ακόμα
να σκεπάζει μ' ένα φωτεινό προ-
πέτασμα το κινούμενο σκηνικό, ό-
πως έβρω να γίνεται σ' όλο το
κόσμο τά θεάτρα.

Έξαισία, όπως άλλωστε πάν-
τα, τό κουσούμια του κ. Φωκά.
Η μεταφράση του κ. Ράτσα, κα-
κατάλογη σαν όλα τα γρα-
ψίματα, όχι μόνον δεν άγγιξε κα-
θόλου στο ποιητικό του πρωτόγα-
φο ύφος, μα κ' έβαλε όλα της
τά δυνατά να τό καλύψει με πολ-
λές πεζολογίες κι' άφρονες άρ-
θρισμούς.

Γ. Ι. ΦΟΥΣΑΡΑΣ

== Σεατρικές είδησούλες ==

Δι' αύριον Κυριακήν ώρίσθη
σαν οι δύο καλλιτεχνικά πα-
ραστάσεις του θεάτρου «Άρ-
γυροπούλου» και του κινηματο-
θεάτρου «Παλλάς».

— Ούτω την 10 1)2 πρω-
ινήν θα δοθή άνυπερθέτως
εις το θέατρον της οδού Ίπ-
ποκράτους ή πρωτότυπος καλ-
λιτεχνική παράστασις —κατά το
άμερικανικόν σύστημα — που
φέρει την επωνυμίαν «Διαγωνι-
σμός έλληνικού τραγουδιού έ-
λαφράς μουσικής». Θα λάβουν
μέρος οι έκλεκτότεροι τραγου-
διστρί και τραγουδιστρίαι κα-
θώς επίσης και τά καλύτερα
χορευτικά νούμερα, τά όποια
θα ποικίλλουν τό πρόγραμμα.

— Τά τρία πρώτα τραγού-
δια —που θα εκλέξουν οι θεα-
ταί διά ψηφοφορίας — θα βρα-
βευθούν διά χρηματικών πο-
σών. Την παράστασιν θα προ-
λογίση ο συγγραφέας κ. Κ. Κο-
φινιώτης και ακολουθήσας ό γνω-
στός ποιητής κ. Όρ. Λάσκος
θ' άπαγγείλη στίχους έκ της
τελευταίας του ποιητικής συλ-
λογής. Κονφερανσιέ ώρίσθη ό
κ. Γ. Οικονομίδης.

— Όσαύτως κατά την αύ-
ριανήν ήμέραν και ώραν 11ην
πρωινήν εις την αίθουσαν του
κινηματοθεάτρου «Παλλάς» θα
δοθή παράστασις, της όποιος
τό είσπραχθόσμενον ποσόν,
ως γνωστόν θα διατεθή διά τόν
έβανον ύπέρ άνεγέρσεως μνη-
μείου των πεσόντων κατά τόν
τελευταίον πόλεμον Άγγλων,
Νεοζηλανδών και Αυστραλών.
Η παράστασις τελεί ύπό την
επίτιμον προεστίαν της Πρύ-
γκτισσης Φρειδερίκης. Την ορ-
γάνωσιν των παραστάσεως έ-
χει αναλάβει Όμιλος Κυριών
τό είσπραχθόσμενον ποσόν,
ως γνωστόν θα διατεθή διά τόν
έβανον ύπέρ άνεγέρσεως μνη-
μείου των πεσόντων κατά τόν
τελευταίον πόλεμον Άγγλων,
Νεοζηλανδών και Αυστραλών.
Η παράστασις τελεί ύπό την
επίτιμον προεστίαν της Πρύ-
γκτισσης Φρειδερίκης. Την ορ-
γάνωσιν των παραστάσεως έ-
χει αναλάβει Όμιλος Κυριών
τό είσπραχθόσμενον ποσόν,
ως γνωστόν θα διατεθή διά τόν
έβανον ύπέρ άνεγέρσεως μνη-
μείου των πεσόντων κατά τόν
τελευταίον πόλεμον Άγγλων,
Νεοζηλανδών και Αυστραλών.

— Την μεγάλην έφειτηνήν
επιτυχίαν του θεάτρου «Ποπα-
ϊωάννου» «Ευθύμης περιπέτε-
ις» —επίκαιρα σκέτς τών κ. κ.
Γιαννουκάκη Εύαγγελίδη Τσι-
φόρου, Γιαλαμά, Παθό —πρό-
κειται άργότερα να αντικατα-
στήση μιά μουσική κωμωδία
του γνωστού δημοσιογράφου κ.
Εύαγγελίδη.

— Οι πέντε δημοφιλείς κω-
μικοί διά μίαν άκόμα φοράν —
Κοκκίνης, Μακρός, Αύλωνιτης,
Μαυράς, Φιλιππίδης —θα συμ-
πράξουν και θα έγκατασταθούν
εις την «Όσιν» παρουσιάζον-
τες ένα ευρωπαϊκόν θέαμα, με
την συμμετοχήν ξένων καλλι-
τεχνών.

— Ο θίασος Άργυροπού-
λου μετά τόν «Γυναικά» θ' ά-
νεύσθη μιά κωμωδία της συγ-
γραφικής δαδός Άλ. Σακελ-
λαρίου — Χρ. Γιαννουκάκη.
Έν συνεχεία έκλεισεν μιά σει-
ρά επίκαιρων σκέτς τών κ. κ.
Φατσάς — Έλευθερίου που θ'
ακολουθήσουν την κωμωδίαν.

— Έν τώ μεταξύ εις τό θέ-
ατρον της οδού Ίπποκράτους

Η ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΤΟΥ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ

Μετ' εξαίρετικόν ενδιαφέρον
τος άναμένεται ή έκτακτος καλ-
λιτεχνική παράστασις του γνω-
στού βαθυφώνου κ. Βλαχοπού-

λου επί της συμπληρώσε, 50 έ-
τών εις τό Λυρικόν Θέατρον.

Τό χαρακτηριστικόν της πα-
ραστάσεως είναι ότι θα παιχθή
ό «Κουρέυς της Σεβίλλης» με
όλους τούς πρώτους διδασκα-
τας. Ούτω ή κ. Ρεμουάνδου θα
υποδυθή ένα έπεισοδιакόν ρό-
λον, ό κ. Έπιτροπιάδης θα έν-
σάρκωση επίσης ένα μικρόν
ρόλον και ή κ. Φανή Παπανα-
στασίου θα ζωητανέψη την κεν-
τρικήν ήρωίδα. Όλοι γενικώς
οι καλλιτέχναι θα παρουσια-
σθούν με τούς ρόλους που εί-
χαν τότε υποδυθή με τόν τιμώ-
μενον καλλιτέχνην.

θα στεγασθή και ό θίασος
της «Μουσικής Κωμωδίας» του
θεατρικού έπιχειρηματίου κ. Ν.
Μάτιου, ή έναρσις του όποιου
ώρίσθη διά την 9ην τρέχοντος
με την μουσικήν κωμωδίαν τών
κ. κ. Γιαννουκάκη — Κατρίβα-
νου «Φρού» — Φρού.

— Όχιόναν και ζυμώσεις
διά την συγκρότησιν... θερι-
ών θιάσων! Της όλης κινήσε-
ως ήγείται ό θεατρικός έπιχει-
ρηματίας κ. Ν. Μάτιος, ό όποι-
ος έκλεισεν διάφορους συμφω-
νίας. Ούτω, τό ύπό την ήγεσί-
αν του κ. Γ. Παππά συγκρότη-
μα θα έγκατασταθή —κατά την
θερινήν περίοδον —εις τό Δη-
μοτικόν Θέατρον τών Πατρών
«Απόλλων» του κ. Λοδέρδου.

— Όσαύτως ή «κίνησις» συ-
νεχίζεται πυρετωδώς και εις
άλλα Τεύχη θα άναφέρωμεν
τάς τελικάς αποφάσεις τών ζυ-
μώσεων.

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 47.

ΣΚΟΤΩΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΩΡΑ...

Σταυρόλεξον υπ' αριθ 11

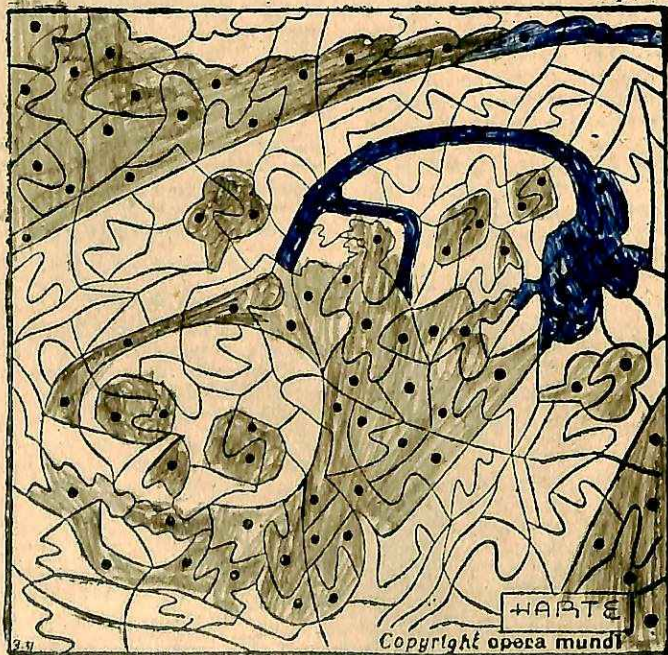
Οριζόντιως :

- 1) Δεν μπορούμε να ζήσουμε χωρίς αυτό.
- 2) Κινητήριος δύναμις.
- 4) Έπίσημον ένδυμα. — Ακολουθεί μία ιδέα.
- 5) Μία τών αισθήσεων. — Δικά σου.
- 6) Χρονικά διαστήματα. — Σύνδεσμος. — Ισπανικός τίτλος.
- 7) Μελλοντικός. — Κατάρ (άρχ.). Πρόθεσις.
- 8) Έτσι λέγεται ή Δ. Ασία. — Προερχόμενος του εδάφους. — Απαντα.
- 9) Αναφορική αντωνυμία. — Και μία προσωπική.
- 10) Ο ελληνικός ήταν μικρός αλλά θαυματούργος. — Χωρίς αυτόν δεν παίζουν τα θεάματα.
- 12) Αμυαλός. — Ο λες οι γυναίκες είναι...
- 13) Μέρος του προσώπου.

Καθέτως :

- 1) Το σύνολον του λαού.
- 2) Οι γυναίκες έχουν άδυναμία σ' αυτό. — Είδος ύφασματος.
- 4) Εξάρτημα απαραίτητο του μπιλιάρδου. — Θεός της αρχαιότητας.

ΓΙΝΕΣΘΕ ΣΚΙΤΣΟΓΡΑΦΟΙ

Αν γεμίσετε με το μολύβι όλα τα κενά, που έχουν μαύρη τελεία θ' ανακαλύψετε το σπτοκίνητο του θανάτου.

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 48.

Αινίγματα

Αν από τα Ό λ γ α μαε
να πάρης έν, θελήσης
Μιάς Βασιλίσσης δύναμη
ζήμεως θ' αποκτήσης.

Γρίφος

Νόει μή, αλλά νόει.

Πρόβλημα

Σ' ένα πάρτυ 18 έν δυα
προσώπων, 9 γυναικών και 9
άνδρων, διά την οργάνωσιν του
αποίου έχρειάσθησαν συνολι
κάς 130.500 δραχμές, άπεφα
αίσθη να συνεισφέρουν κάθε έν
δρας 4.500 δραχμές περισσότε
ρες από τις γυναίκες. Πόσα
συνεισέφεραν οι γυναίκες και
πόσα οι άνδρες ;

Κυθόλεξον

Β * * *
Ν * * *
* * * Χ *
* * * Σ

Να συμπληρωθούν τα κενά,
ώστε να διαβάζονται οριζοντί
ως και καθέτως: 1) Τροφή θη
ρίων. 2) Συνήθης συντροφός
του ύπνου. 3) Μέρος του σώμα
τος. 4) Άρχαίος Θεός.
5) ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Κατά τι διαφέρουν οι Γάλ
λοι και οι άλλοι άνθρωποι;

Λύσεις

των προηγουμένων

ΑΙΝΙΓΜΑ 1) Είπε ή λέξις
τρία, που τα γράμματά της εί
νε τέσσερα, αλλά διαβάζεις
τρία.

ΑΙΝΙΓΜΑ 2) Μνήμη—Κνήμη
ΣΥΝΘΕΣΙΣ

Θ ε ά
Ε α ν
Θ ε α ν ω
Ε α ν ω
α ν ω

Η Κρέμα Πενικιλίνης διά
την υγιεινή και θεραπεύει
την επιδερμίδα του προσώ
που.

ΠΡΟ-Ι-ΟΝ

ΣΥΣΚΕΥΑΣΙΑΣ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Ι. ΒΑΓΕΝΑ

ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 7

Χρησιμοποιήσατε άντί πά
σης άλλης κρέμας, δα το
νεμασινιά, κάθε έράδην την
άλοιφήν Πενικιλίνης, θα έ
χετε καταπληκτικά αποτελέ
σματα.

Απαλλάσσει τους πόρους
της επιδερμίδος από κάθε
μολυσματικήν εστίαν.

Η Κρέμα Πενικιλίνης
παρασκευάζεται από στοι
χεία γνωστά και απαραίτη
τα διά την καλήν συντήρη
σιν της επιδερμίδος

ΕΥΣΑΙΡ-NE-LANOLINE Κ.Α.Β.

Θεραπεύει την άκμήν, τα
μπουτά, και παύει είδους
μολυσματικές καταστάσεις.

Γνήσια συσκευασία
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ι. ΒΑΓΕΝΑ

ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ ΣΑΤΙΝΕ
ΔΑΝΤΕΛ-
ΛΑ Κ.Α.Π. ΤΙΜΕΣ ΦΘΗ-
ΝΕΣ. ΘΗΣΕΩΣ 17

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

Κυριακή, 8 Δεκεμβρίου :

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΚΠΟΜΠΩΝ 1-7 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

ΟΜΙΛΙΑΙ

14.00 (Το λογοτεχνικό τέταρτο
του κ. Σπύρου Μυριόλη).

15.45 (Πνευματικές μορφές) «Ω
ριγένης» τις Κας Στ. Χα
τζάκη).

17.45 (Για να γνωρίσουμε την
Ελλάδα: «Καστοριά» του
κ. Νίκου Γαβριήλ Πεν
τζίκη).

19.30 (Η ελληνική υπαίθρος:
«Τα ευχαινία έκκλησά-
κια» του κ. Νίκου Πλάτω
νος).

20.45 («Τα ελληνικά ζητήματα»
από του κ. Χ. Χρηστίδη).
ΣΚΕΤΣ

14.25 («Ο Παύλος Φέλις έπι-
στρέφει», άστιασ. Σκέτς
του κ. Διονυσίου Ρώμα.
Σκηνοθεσία κ. Κώστα
Κροντηρά).

ΣΟΒΑΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
07.45 (Παλιά μουσική: Βιδάλ-
ντι, Κοντάρτο για όρχη-
στρα έγχορδων).

11.00 («Αναμετάδοσις από το θέ-
ατρον «Ολύμπια» της
Συμφωνικής συναλλαγής
της Κρατ. Όρχήστρας).

16.00 (Η Συμφωνική της Φιλα-
δελφείας).

17.00 (Η Σούτα «Σέβερν» του
«Ελγκάρ, για μπάντα»).

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΚΠΟΜΗ
22.00 (Η Δ' και Ε' πράξις από
την όπερα «Μανόν» του
Μασσενέ).

ΠΟΙΚΙΛΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
22.30 (Δίσκοι στην τύχη).
ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ

13.30 (Η όρχήστρα Σουγιούλ
Τραγουδι ο Πάνος Βισ-
τάκης).

16.15 (Ελαφρά ελληνικά τρα-
γούδια).

18.15 (Μουσική για δύο πιάνο).
21.15 (Χορευτική Μουσική).
23.15 (Χορευτική Μουσική).

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
19.30 (Κρητικά τραγούδια από
τον όμιλο Τζιμάκη Μαυρο-
δημητράκη).

Δευτέρα 9 Δεκεμβρίου :

ΟΜΙΛΙΑΙ
08.30 (Το πεντάλεπτο της όνεί-
ας: «Λίγα λόγια για το
μουρουνέσιο»).

14.10 (Τέχνη και Ζωή: «Τα απο-
μνημονεύματα του Μακρυ-
νάνη, από του κ. Άν-
δρέα Καραγιάννη»).

17.30 (Η ώρα των φιλοτελι-
στών).

ΩΡΑ ΠΑΙΔΙΟΥ
18.00 (Νηπιακή ώρα: «Οι περι-
πέτειες του Πιπίνου» «Το
άμυαλο λαγουδάκι». «Το
τροπικό άστρο». Παιχνύδα-
κια τραγούδια).

ΡΕΣΙΤΑΛ
21.30 (Η όψιφονος Κα Άννα
Ρεμούδου σε έργα για
τραγούδι).

22.30 Η ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΤΟΥ Ε.
Ι.Ρ.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
12.00 (Μουσικές σελίδες).
23.30 (Ποικίλο πρόγραμμα)
ΟΠΕΡΕΤΤΕΣ

16.35 (Η όρχήστρα Λιόσακωφ
σε έργα Στράους, Λέσχου
και Στάλες).

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
19.30 (Ο όμιλος Γεωργίου Στα-
θαλοπούλου).

ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
07.45 (Ελαφρά ελληνικά τραγού-
δια).

08.00 (Ποικίλο πρόγραμμα).
08.45 (Ρυθμοί του Βόλας).
11.30 (Ποικίλο πρόγραμμα).
13.30 (Ελληνες ντιέρ σε διά-
φορα τραγούδια).

14.20 (Η όρχήστρα Μασκώτ).
14.45 (Μουσικά πορτραίτα).
16.05 (Μουσική για τον καθέ-
να).

17.40 (Λογματογραφικές έπιτυ-
χιες).
22.00 (Η όρχήστρα Ράσσελ
Μπέννιτ).

23.15 (Καντάδες).

Τρίτη, 10 Δεκεμβρίου :

ΟΜΙΛΙΑΙ
17.30 (Πολιτική όμιλία).
17.55 (Η Ώρα των φίλων του
Ραδιοφώνου: «Ραδιοερε-
σιτεχνισμός» από του κ.
Κ. Καραγιάννη).

18.10 (Η άνοικοδόμησις της Έλ-
λάδος).

19.30 (Η Ώρα του Αγρότου).
20.45 (Εξωτερική άσκακόπησις
από του κ. Άνδρέα Ιω-
σήφ).

ΣΟΒΑΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
13.30 (Η Ώρα των άκροατών).
22.00 (Συνούλια της Συμφωνι-
κής Όρχήστρας του Ε.Ι.
(Ρ. όπό την Δ)σιν του κ.
Φ. Οικονομίδη).

ΠΟΙΚΙΛΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
08.00 (Δίσκοι στην τύχη).
12.00 (Μουσικές σελίδες).
16.35 (Η όρχήστρα «Παλλέν-
τιου» του Λοιδίνου σε δι-
άφορες έπιτυχίες).

14.10 ΤΟ ΣΕΕΤΕΠΤΟ ΤΟΥ
ΣΤΑΘΜΟΥ.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
07.45 (Δίσκοι).
ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ

08.45 (Ποικίλο πρόγραμμα).
11.30 (Ποικίλο πρόγραμμα).
14.45 (Μουσικά πορτραίτα).
17.40 (Ελαφρά τραγούδια).
21.30 (Μουσική χορού).
23.15 (Μουσικό κόκτεϊλ).
23.45 (Χαθονέζικες μελωδίες).

Τετάρτη, 11 Δεκεμβρίου :

ΟΜΙΛΙΑΙ
08.30 (Το πεντάλεπτο του Σπι-
τιού: «Σπιτική άσχαλία
των παιδιών» από της Κας
Ματ Παπαδοσταλείου).

17.30 (Η φυσιογνωμία της Ώρας).
21.30 (Ποιητική έραδύς: «Ερω-
τική ποίηση» από του κ.
Κλέωνος Παράσχου).

ΩΡΑ ΠΑΙΔΙΟΥ
18.00 (Για παιδιά 8-12 έτών:
«Ο Καραγκιόζης Δήμαρ-
χος», «Ο Σκουμπούλης»
(διήγημα). «Ελάτε να
ταχαλάσουμε»).

ΡΕΣΙΤΑΛ

21.50 (Ο κ. Τώνης Γεωργίου σε
Έργα για πιάνο).
23.15 (Ο κ. Φιλήμων Βαφειά-
δης σε έργα για τραγού-
δι).

ΣΟΒΑΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
14.45 (Μουσικά πορτραίτα).
12.00 (Μουσικές σελίδες).
ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

19.30 (Η χορωδία του «Συλλό-
γου προς διάδοσιν της έ-
θνικής μουσικής» από την
Δ)σιν του κ. Σίμωνος Κα-
ρά σε τραγούδια της Μι-
κρασιατικής παραλής).

ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
07.45 (Ελαφρά ελληνικά τραγού-
δια).

08.00 (Ποικίλο πρόγραμμα).
08.45 (Η όρχήστρα Χάνκ
Μπούς).

11.30 (Ποικίλο πρόγραμμα).
13.30 (Η Ώρα των άκροατών).
16.05 (Μουσική για τον καθέ-
να).

17.40 (Ευθύμη μουσική).
22.20 (Η Στέλλα Γκρέκα).
22.40 (Η όρχήστρα Ρίτσαρν-
Κρήν).

23.45 (Διαφορά θάλας).

Πέμπτη, 12 Δεκεμβρίου :

ΟΜΙΛΙΑΙ
08.00 (Το πεντάλεπτο της γυναι-
κάς: «Πολύμνια Καμάρια
όπο συνεργάτου μας).

13.50 (Η Ελλάδα στον άγώ-
να).

14.10 (Τέχνη και ζωή: «Η έκδο-
τική μέισα από κλασι-
κών μας» από συνεργάτου).

17.30 (Η Εφημερίδα του Σταθ-
μού).

Η ΏΡΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ
18.00 (Για παιδιά 12-14 έτών:
Κουκλοθέατρο).

ΡΕΣΙΤΑΛ
19.30 (Η Κας Ιωάννα Σταμα-
τιάδου σε έργα για τρα-
γούδι).

ΣΟΒΑΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
16.35 (Έργα για θολο).
23.15 (Μουσική δωματίου. Μπε-
τόβεν, κουαρτέτο για έν
χορδο).

21.30 Η ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΤΟΥ Ε.
Ι.Ρ.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
08.00 (Δίσκοι στην τύχη).
12.00 (Μουσικές σελίδες).
23.45 (Τραγούδια των Κάου-
μπους).

ΟΠΕΡΕΤΤΕΣ
13.30 (Διάφορες έπιτυχίες).
ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

07.45 (Δίσκοι).
ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ

08.35 (Ελαφρά ελληνικά τρα-
γούδια).

11.30 (Ποικίλο πρόγραμμα).
14.45 (Μουσικά πορτραίτα).
16.05 (Μουσική για τον καθέ-
να).

22.20 (Χορευτικό πρόγραμμα).

Παρασκευή, 13 Δεκεμβρίου :

ΟΜΙΛΙΑΙ
08.30 (Το πεντάλεπτο της νοι-
«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 51.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ 8-14 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗ, 8 Δεκεμβρίου :

Πρωινό Πρόγραμμα

06.45 Έμβλητικά (5)
06.50 Πρωινή μουσική (5)
07.30 Α' Δελτίον ειδήσεων
07.45 Παλαιά μουσική (5)

Β. Βάλαντι: Κοντσέρτο σε λα μέτζ, (δισκ. Μολιναρί), με τα έξης μέλη: Αλ. Λέγκρο, Λαγκρέττο, Αλ. Λέγκρο, Η Συμφωνική Ορχήστρα του ΕΙΑΡ, Διευθ. Βίλλυ Φερρέρο, Σολίστ οί Βιολιστάι Γκραμμένα και Τζακκόνε.

08.00 Αναμετάδοσις της

κοκυράς: «Μαγειρική».

17.30 (Πολιτική ομιλία).

17.50 (Η θρησκευτική «Ωρα»: «Ο

Αγιος Σπυρίδων» υπό

της Κας Στ. Χατζάκη).

18.10 (Η ανθοδοξίμη της

«Ελλάδος»).

19.30 (Η «Ωρα του Αγρότου».

ΣΟΒΑΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ

22.00 (Βραδυνό κοντσέρτο).

ΠΟΙΚΙΛΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

12.00 (Μουσικές σελίδες).

23.15 (Ρωσικά τραγούδια).

18.00 Βυζαντινή Μουσική.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

07.45 (Ελαφρά ελληνικά τραγού

δια).

08.00 (Ποικίλο πρόγραμμα).

08.45 (Μουσική για άρπα).

11.30 (Ποικίλο πρόγραμμα).

13.30 (Ο Ιακώβος, η Μαίρη

Λω, το τρίο «Στόρ» και

ο Λεοντόπουλος).

14.10 (Γνωστές μελωδίες).

14.45 (Μουσικά πορτραίτα).

16.55 (Μουσική για τον καθέ

να).

16.35 (Έργα για συμφωνική

ορχήστρα).

17.40 (Ο Κάρολ Γκίμπονς σε

ρυθμό για πιάνο).

21.30 (Ελαφρά ελληνικά τρα

γούδια).

23.35 (Ελαφρό ποικίλο πρό

γραμμα).

Σάββατον, 14 Δεκεμβρίου :

ΟΜΙΛΙΑΙ

17.30 (Η «Ωρα για τα σύγχρο

να προβλήματα: «Ο Κασ

γής Κων. Αμαντος και

τα σημερινά ελληνικά προ

βλήματα» υπό του κ. Α.

Μισοτάκη).

Η ΕΦΗΒΙΚΗ ΩΡΑ

18.00 (Το δράμα του Μπαρμπα

—Λιάς, «Η ζωή του Μπελ

λίνι»).

ΡΕΣΙΤΑΛ

21.30 (Ο τυφλός βιολιστής κ.

Α. Ζαχόπουλος).

ΣΟΒΑΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ

14.45 (Μουσικά πορτραίτα).

ΠΟΙΚΙΛΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

08.00 (Δίσκοι στην τύχη).

12.00 (Μουσικές σελίδες).

16.35 (Ποικίλο πρόγραμμα).

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

07.45 (Δίσκοι).

19.30 (Ο όμιλος του 'Αθαν

ασίου Κομπάρη).

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

11.30 (Ποικίλο πρόγραμμα).

13.30 (Η «Ωρα των ακροατών».

16.05 (Μουσική για τον καθέ

να).

17.40 (Χορευτικοί ρυθμοί).

22.00 (Τραγούδια από την Βέμ

πο και τον Μανιάτικο).

22.30 (Η ζωή του κ. Γ. 'Α

θανασίου από την Βέμ

πο και τον Μανιάτικο).

23.15 (Εκπομπή από το «Μεθ

υσμένο Φεγγάρι».

θείας λειτουργίας εκ
του Ι. Ν. του Μπρε

Μεσημερινό Πρόγραμμα

11.00 Αναμετάδοσις από το
θέατρον «Ολύμπια» της
Συμφωνικής Ορχήστρας
της Κρατικής Ορχή

στρας. Διευθυντής ορχή

στρας ο κ. Γεώργιος Λυ

κούδης. Σολίστ η Δις Σο

φία Ποιμενίδου, βιολί.

Σμέτανα : «Η πούλη

μένη μνηστή», εισαγωγή.

Αλλό : «Ισπανική συμ

φωνία» για βιολί και ορ

χήστρα, με τα έξης μέλη:

«Αλέγκρο μοντεράτο, Σκε

τσάντο, Αντάντε, Ρόντο

(Αλέγκρο).

Σοφμαν : Συμφωνία α

ρβ. 3 σε μι ύρ, μείζονα.

(«Συμφωνία της Ρηγι

ας»), με τα έξης μέλη:

Βιόλας, Σκέρτσος (Μόλ

το μοντεράτο), Νόν αλλέ

γκρο, Πομπόσα, Βιόλας.

13.00 Ειδήσεις στην αγγλι

κή. Αναμετάδοσις εκ

Λονδίνου.

13.10 Εκπομπή για την ψυ

χαγωγία των Βρετ. Δυ

νάμεων.

13.30 Η ορχήστρα Σουγιούλ

Τραγούδι ο Πάρος Βι

σθάρδης.

Επιλογή από ταγκό.

Από τί εινε η καρδιά

σου, άμπανέρα (Χαιρο

πούλου).

Κάνε μου λίγη συντο

φία σλόου (Σουγιούλ).

Αυτημένη σερενάτα.

Τί σοι λένε τα λουλού

δια, σλόου (Γιαννίδη).

Κάνε λίγη υπομονή.

Βάλς (Σουγιούλ).

Διάφορες επιτυχίες.

14.00 Το λογοτεχνικό πέ

ταρτο του κ. Στράτη

Μυριβήλη.

14.15 «Εμείς κι' ο κόσμος.

14.25 Σκέψ.

«Ο Πάρος Φέλις επι

στροφές», Αστυνομικό

σκέψ. του κ. Διον. Ρώμα.

Ραδιοφωνική σκηνοθεσία

του κ. Κώστα Κροντήρη.

Εσπερινό Πρόγραμμα

16.00 Πολυόργανοι χοροί,

από την όπερα «Πρίν

κιν» του Μπερ

λίνι.

(Επεξεργασία των Ρίμ

σκυ-Κόρσακωφ και Γκλα

ζουόφ). Η Συμφωνική

Ορχήστρα της Φιλαδελ

φείας, Διευθ. Λεοντόδης

Στοκόφσκυ.

16.15 Ελαφρά ελληνικά

τραγούδια (5).

«Πάντα μαζί», μετεγκίν

(Τραφόπου-Ραπίτη).

Η Βέμπο με την ορχήστρα

Σουγιούλ.

«Τέτοια μάτια γαλανά»

(Σουγιούλ). Ο Φώτης

Πολυμέρης.

«Από τις δυο ως τις

τρεις», φός-τόρ (Μεμε

στρέλ - Γεωργιάδη). Η

Καία Μένδρη και η ορ

χήστρα Γεωργιάδη.

«Ας σιμίζουμε πάλι»

Βάλς (Μάνεση - Σουγιούλ).

Η Δεμερτζή και ο Μωρά

κίς με την ορχήστρα Σου

γιούλ.

«Καινούργια ζωή», ταγ

κό (Τραφόπου - Ραπίτη).

Η Βέμπο με την ορχή

στρα Σουγιούλ.

«Δυο πράσινα μάτια»,

ταγκό (Κατριάνου - Κιού

ση). Η Μένδρη με την

ορχήστρα Γεωργιάδη.

«Γιατί να σ' αγαπήσω»

ταγκό (Κοφινιώτη-Σεϊτανί

δη). Ο Παγώνης και η

ορχήστρα Σεϊτανίδη.

«Ματωμένη μπαλαά

κα» (Μενεστρέλ-Σαμπολτς).

Η Βέμπο με την ορχήστρα

«Γιολάντα», Βάλς (Κο

φινιώτη - Πορτοκάλλη).

Ο Βισβάρδης με την ορχή

στρα Σουγιούλ.

«Γιατί δεν μ' αγαπάς»,

ταγκό (Τριμέα - Ροβερά

κη). Η 'Αγγέλα και η

Ντεροζέ.

16.45 Πνευματικές μορφές.

«Οριγόνες» υπό της κ.

Στεφανίας Χατζάκη.

17.00 Η σουίτα «Σέβερν»

του 'Ελγκαρ (5).

Η μπάντα των έργο

στασιών 'Αεροπορίας της

Μεγάλης Βρετανίας, Δι

ευθ. Χάρρυ Μόρτιμερ.

17.15 Γαλλική ώρα.

17.45 Για να γνωρίσουμε

την 'Ελλάδα.

«Καστοριά», υπό του κ.

Νίκου Γαβριήλ Πεντάκη.

17.55 Ελληνική μουσική.

«Τα έρημονήσια», υπό

του κ. Θέμου Ποταμιάνου.

18.15 Ελαφρά μουσική για

δύο πιάνο (5).

18.30 Εκπομπή για την ψυ

χαγωγία των Βρετ. Δυ

νάμεων.

19.00 Ειδήσεις στην αγγλι

κή. Αναμετάδοσις εκ

Λονδίνου.

19.10 Συνέχεια εκπομπής

για τις Βρετ. Δυνάμεις.

19.30 Η ελληνική ύπαιθρος.

«Τα βυζαντινά εκκλησά

κια της Κρήτης», υπό του

κ. Νίκου Πλάτωνος.

Κρητικά τραγούδια από

τον όμιλο Τζιμάκη-Μαυρο

δημητράκη.

Συνοδος χανιώτικος.

Κοντυλίες ήρακλειώτικες

Τραγούδι ριζίτικο.

Πεντοζάλι.

20.00 Εκπομπή για τις Ένο

πλες Δυνάμεις μας.

20.30 Β' δελτίον ειδήσεων.

20.45 Τζ' ελληνικά (ητήμα

τα, υπό του κ. Χρ. Χρη

στιδη).

21.00 «Εμείς κι' ο κόσμος.

21.15 Αδελφικές ειδήσεις.

21.25 Χορευτική μουσική (5)

21.35 «Εμείς κι' ο κόσμος.

22.00 Μελοδραματική εκ

πομπή (5)

Δ' και Ε' πράξεις από

την όπερα «Μανόν» του

Μασσενέ. Ερμηνεύται των

ρώλων : Η υψίφωνος Ζερ

μαίν Φεραλντύ, ο τενόρος

Ρογκατσέφσκυ ο βαρύτο

νος Βιλλίε, οι υψίφωνοι

Βαβόν και Ρομπέρ, ο τε

νόρος γτε Κρέ, ο βαρύτο

νος Γκενών κ.α. με συνο

Παγκανί : «Το κυνή

Ο Μάστερ Μ. Σουγιούλ εις
το πρόγραμμα της Κυριακής

δεία της ορχήστρας και
της χορωδίας της Όπερας
Κομίκ των Παρισίων. Δι

ευθ. 'Ελι Κόεν.

22.30 Δίσκοι στην τύχη.

23.00 Γ' δελτίον ειδήσεων.

23.15 Χορευτικό πρόγραμ

μα (5).

ΔΕΥΤΕΡΑ, 9 Δεκεμβρίου :

Πρωινό Πρόγραμμα

06.45 Έμβλητικά (5)

06.50 Εκπομπή για την ψυ

χαγωγία των Βρετ. Δυ

νάμεων.

07.20 Πρωινή γυμναστική.

07.30 Α' δελτίον ειδήσεων.

07.45 Ελαφρά ελληνικά

τραγούδια (5).

08.00 Ελαφρά μουσική (5)

08.30 Πεντάλεπτο ύψους:

Κώστα Ανδριωτάκη :

Λίγα λόγια για το μου

ρουέναιο.

08.35 Συνέχεια ελαφράς

μουσικής (5).

08.45 Μουσική σε ρυθμούς

βάλς (5).

Μεσημερινό Πρόγραμμα

11.30 Ελαφρό μουσικό πρό

γραμμα (5).

12.00 Μουσικές σελίδες (5)

Βάγκνερ : «Ο θάνατος

της 'Ιζόλδης» από το μου

νυ Μπόζουελ με συνοδεία
δρ.ήστρας.
16.35 'Η Όρχηστρα Παλλέ-
ντιου του Λονδίνου σε
διάφορες επιτυχίες (δ)
17.00 Ανακοινώσεις.
17.10 Μουσικό διάλειμμα (δ)
17.15 Γαλλική εκπομπή.
17.30 Πολιτική έμμιση.
17.40 Έλαφρά τραγούδια (δ)
«Δέν άζει τίποτα ή
ζωή δίχως μουσική» (Χάρ-
τλεϋ διασκ. Τόμπσον).
Τραγούδι ή Τζωρτζ Μελα-
κρόνη με συνοδεία της όρ-
χήστρας του.
«Θά περπατά μονάχος»
από την ταινία «Τρία ζή-
τω για τα παιδιά» (Κά-
αν - Στάιν). 'Ο Μάρκ
Γουόρνου και ή όρχήστρα
του. Τραγούδι ή Βέρα
Μπάροου.
«Στη Χονολουλού», ρού-
μπα. (Στίχοι και μουσική
Φρανσί Λοπέζ). Τραγού-
δι ή Ζωρζ Γκεταρϋ με συ-
νοδεία από την όρχήστρα
Μαριούς Κόστ.
«Θά θυμάμαι σ' όλη
μου τη ζωή» (Κάρλες δια-
σκ. Τόμπσον). Τραγούδι
ή Τζωρτζ Μελακρόνη με
συνοδεία της όρχήστρας
του.
«Προσποιοίμαι» από την
ταινία «Σουήτ άντ Λου-
ντάουν». 'Ο Μάρκ Γουόρ-
νου και ή όρχήστρα του.
Τραγούδι ή Βέρα Μπά-
ροου.
17.55 'Η Όρα των φίλων
του Ραδιοφώνου.
«Ραδιοερασιτεχνισμός»,
υπό του κ. Κώστα Καρα-
γιάννη.
18.10 'Η αναικοδόμησις της
Έλλάδος.
18.20 Μουσικό διάλειμμα (δ)
18.30 Έκπομπή για την φυ-
χαγωγία των Βρετ. Δυ-
νάμεων.
19.00 Ειδήσεις στην άγγλι-
κή. Αναμετάδοσις εκ
Λονδίνου.
19.10 Συνέχεια εκπομπής
για τις Βρετ. Δυνάμεις.
19.30 'Η Όρα του άγρότου.
20.00 Έκπομπή για τις Ένο-
πλες Δυνάμεις μας.
20.30 Γ' δελτίον ειδήσεων.
21.00 'Εμείς κι' ό κόσμος.
21.15 'Η σημερινή Άγγλια
21.30 Μουσική χορού (δ).
21.55 'Εμείς κι' ό κόσμος.
22.00 Συνάκλις της Συμφω-
νικής Όρχήστρας του
Σταθμού, με διευθυντή
τον κ. Φίλιππο Τζέι.
22.30 Δ' δελτίον ειδήσεων.
23.15 Μουσικό κοντέιλ (δ)
«Αγαπημένε ξαναγύρι-
σε σε μένα», από την ται-
νία «Τό καινούργιο φε-
γάρι». (Ρόμπερτκ). 'Ο
Τζέιμς Λίτς με τό συγ-
κρότημα του.
23.30 Ειδήσεις από μελωδίες
του Μπίλλυ Μέγερλ. Σό-
λο πιάνο ή ίδιος.
«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 54

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ 8-14 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1946

«'Ο δίσκος χρόνος»
βάλς από την ταινία «Τα
χορευτικά χρόνια». 'Η όρ-
χήστρα θεάτρου Ντρουρ
Λέιν.
«Δέν μπορώ να σου δώ-
σω άλλο τίποτα παρά ά-
γάπη», φόξ-τρότ (Φίλντς).
'Ο Ντρίανκο Ράινχαρτ,
κιθάρα, ή Στέφαν Γκρα-
πάλι βιολί, και ή Φρέντυ
Τέλλερ, τραγούδι.
«'Ο Πέτρος από την
Κούδα» (Νόρμαν-Λίτερ).
'Ο Μόνια Λίτερ και τό
συγκρότημα του.
«Σαίντ Λουίς μπλουζ
(Χάρντυ). Οί Μπόζουελ
Σίστερς.
Επιλογή από μελωδίες
του Μπίλλυ Μέγερλ. Σόλο
πιάνο ή ίδιος.
«'Ιστορίες της καρδιάς»
(Κοντέ - Μονβ). Τραγού-
δι ή Έντνι Πλάφ με συνο-
δεία της όρχήστρας Κλάντ
Νορμάν.
23.45 Μελωδίες της Χρ-
σθής (δ)
24.00 Ειδήσεις σε ρυθμό ύ-
παγορεύσεως

ΤΕΤΑΡΤΗ 11 Δεκεμβρίου
Πρωινό Πρόγραμμα
06.45 Ευεχτήρια (δ)
06.50 Έκπομπή για την φυ-
χαγωγία των Βρετ. Δυ-
νάμεων.
07.20 Πρωινή γυμναστική.
07.30 Α' δελτίον ειδήσεων.
07.45 Έλαφρά ελληνικά
τραγούδια (δ).
08.00 Έλαφρά μουσική (δ).
08.30 Τό πεντάλεπτο του
σπίτιού :
Μαρίνας Παπαδασλείου :
«Τό παιδί και τό σπίτι».
08.35 Συνέχεια έλαφράς
μουσικής (δ).
08.45 'Η όρχήστρα Χάινς
Μπούς (δ).

Μεσημερινό Πρόγραμμα
11.30 Έλαφρό μουσικό πρό-
γραμμα (δ).
12.00 Μουσικές σελίδες (δ)
Χαίντε Σουμπερτ: Πρε-
λουδίο και Τοκκάτα. 'Η
Φιλαρμονική του Βερολί-
νου. Διευθ. ή συνθέτης.
'Αλμπνιθ : «Μάλαγα»,
από την σουίτα «'Ιμπέ-
ρια». 'Ο πιανίστας Άλέ-
ξανδρος Μπορόφσκυ.
Γκλαζουνφ: Βάλς κον-
τάρτου, έργο 47. 'Η Συμ-
φωνική Όρχήστρα του Α-
γίου Φραγκίσκου. Διευθ.
'Αλφρεντ Χέρτς.
12.30 Έκπομπή για την φυ-
χαγωγία των Βρετ. Δυ-
νάμεων.
13.00 Ειδήσεις στην άγγλι-
κή. Αναμετάδοσις εκ
Λονδίνου.
13.10 Συνέχεια της εκπομ-
πής για τις Βρετ. Δυ-
νάμεις.
13.30 'Η Όρα των άρεσκ-
τών :

«'Ο κ. Φίλ Βαφειάδης εις τό
πρόγραμμα της Τετάρτης»
Μάρκερ). Τραγούδι ή Μό-
νικα Λούις.
16.45 'Η Όρα της ψυχαγω-
γίας των άσθενών.
17.00 Ανακοινώσεις.
17.10 Μουσικό διάλειμμα (δ)
17.15 Γαλλική εκπομπή.
17.30 'Η φυσιοκρατική όρα.
17.40 Ευθύμη μουσική (δ).
«'Ο παλός πυργός» ά-
πό τη σειρά «Ένα μύνα
διακοπές». (Στίχοι Φραν-
Νοέν μουσική Μιρέιγ).
Τραγούδι οί Πίλλς και
Ταμπέ με συνοδεία πιά-
νου.
14.00 'Εμείς κι' ό κόσμος.
14.10 Άθλητική έμμιση.
14.20 Μουσικό διάλειμμα (δ)
14.30 Β' δελτίον ειδήσεων.
14.45 Μουσικά πορτρί-
τα (δ).
«Ζωρζ Μπιζέ».

Εσπερινό Πρόγραμμα
16.00 Χρηματιστήριο.
16.05 Μουσική για τον κη-
θένα (δ).
«Μαρία λά "Ο». Τό συγ-
κρότημα Λεκουόνα Κιού-
μπαν Μπούζ. Τραγούδι ή
Ραμπαλατί.
Επιλογή από μελωδίες
της Βίβλιαν Έλλυς. 'Η Πα-
τρίσια Ρόσμπορϋ και ή
Άϊβορ Ντένυς.
«Έάν δέν είσαι παρά
ένα άνιερ» (Τζάφφ-Φουλ-
τον-Μπνόν) και «Νύχτα
Σαββάτου» (Κάαν-Στάιν).
'Ο Φράνκ Σινάτρα και ή
όρχήστρα Άξελ Στόρ-
νταλ.
Επιλογή από βάλς του
Άρτσιμπαλντ Τζόις. 'Η
Βιεννέζικη Χορευτική Όρ-
χήστρα.
Ευθύμη επιλογή. 'Η όρ-
χήστρα 'Ιπποδρόμου του
Κόβεντρ. Διευθ. Τσάρλς
Σάντουελ. Σόλο πιάνο ή
Τζάκ Ουίλσον.
«Παλαιοί γνώριμοί» (Ρά-
μπινσον Χίλλ). 'Ο Μπίνγκ
Κρόσμπυ με την όρχή-
στρα Μπόμπ Κρόσμπυ.
«Τσιγγάνος» (Κάουαρντ,
διασκ. "Ακίστερ). Τό σεξ-
τέττο του Τζέιμς Μονβ.
«Τό λιλά ντόμινο» επι-
λογή. 'Η Όρχήστρα Παλ-
λέντιου του Λονδίνου.
Διευθ. Τζάκ Φρήρ.
«'Η Ιστορία δύο τσιγά-
ρων» (Στόουνε - Τζέϋ -

της, τραγούδι του γάμου.
«'Η Αλτασιάνη».
«Τό Τενεδίο», συρτό.
20.00 Έκπομπή για τις Ένο-
πλες Δυνάμεις μας.
20.30 Γ' δελτίον ειδήσεων.
και σχόλια.
21.00 'Εμείς κι' ό κόσμος.
21.15 'Η σημερινή Άγγλια
21.30 Πειπτική βραδυά
«Ερωτική ποίηση», υπό
του κ. Κλέωνος Παράσου.
21.50 Ρεσιτάλ πιάνου του
κ. Τώνη Γεωργίου.
Σούμαν : «Συμφωνικές
σπουδές».
22.15 'Εμείς κι' ό κόσμος
22.20 Τραγούδια από τη
Στέλλα Γκρέικ.
«'Ας σταματήσουμε» άς
εδώ, σλόου (Γιαννίδη).
«Θά φύγω», βάλς - ρω-
μάντσα (Χαροπούλου).
«Πές μου γιατί φεύγεις»
σλόου (Γιάννη Καστριώ-
τη).
«Είδα μάτια». βάλς
(Άττίκ).
22.40 'Η όρχήστρα Ρί-
τσαρντ Κρήν (δ).
23.00 Δ' δελτίον ειδήσεων.
23.15 Ρεσιτάλ του βραδυώ-
νου κ. Φίλιππου Βρα-
φειάδου με άριες από
όπερες :
Μότσαρτ : «'Ο μογγι-
νός αυλός» (από την Α'
πράξι).
Βέρνερ : «'Ο ελεύθερος
σκοπευτής» (από την Α'
πράξι).
Βάγκνερ : «'Ο 'Ιπτάμε-
νος Όλλανδός» (από την Β'
πράξι).
Βέρντι : «Ροβέρτος ή
διάβολος» και Μονόλογος
του Βασίλειος Φιλίππου ά-
πό τον «Ντόν Κάρλος».
23.45 Διάφορα βάλς (δ).
24.00 Ειδήσεις σε ρυθμό ύ-
παγορεύσεως

ΠΕΜΠΤΗ, 12 Δεκεμβρίου :
Πρωινό Πρόγραμμα
06.45 Ευεχτήρια (δ)
06.50 Έκπομπή για την φυ-
χαγωγία των Βρετ. Δυ-
νάμεων.
07.20 Πρωινή γυμναστική.
07.30 Α' δελτίον ειδήσεων.
07.45 Δημοτικά τραγούδια
08.00 Δίσκοι στην τύχη
08.30 'Η Όρα της νυκτικής :
«Πολύμνια Καμαρά», ά-
πό συνεργάτου μας.
08.40 Έλαφρά ελληνικά
τραγούδια (δ)

Μεσημερινό Πρόγραμμα
11.30 Έλαφρό μουσικό πρό-
γραμμα (δ).
12.00 Μουσικές σελίδες (δ)
Ντόντς : «Καρναβά-
λι» εισαγωγή, έργο 92.
'Η Φιλαρμονική του Βε-
ρολίμου. Διευθ. Χάινς Σμιτ-
τς.
Ραχμάνινφ : «Σπουδή
είκόνας», σε λά ελασ., έρ-
γο 39. Σόλο πιάνο ή συν-
θέτης.
Σούμαν : «Αφιέρωση»
έργο 25 άρ. 1. 'Η κον-
τάρτο Μαρία Όλτσέφκ
κα με συνοδεία πιάνου
από τον Τζωρτζ Ράβς.
Ζάκ Λυπέρ : «Σκάλες
της δού» σουίτα για όρ-
χήστρα (Ράμη - Παλέρ-

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ 8-14 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1946

μο. Τύνις - Νέφτα. Βαλέν-
θια). 'Η Όρχήστρα των
Συναντιών Στραμ. Δι-
ευθ. Βάλτερ Στραμ.
12.30 Έκπομπή για την φυ-
χαγωγία των Βρετ. Δυ-
νάμεων.
13.00 Ειδήσεις στην άγγλι-
κή. Αναμετάδοσις εκ
Λονδίνου.
13.10 Συνέχεια της εκπομ-
πής για τις Βρετ. Δυ-
νάμεις.
13.30 Μουσική από έπερέ-
τες (δ).
Επιλογή από την «Ζων-
τοχήρα» (Φάλλ - Λεόν).
Μέλη της Όρχήστρας της
Κρατικής Όπερας του
Βερολίμου και ή υψίφωνος
Λίλη Κράου. Διευθ. ή
Άλφρεντ Μελιχαρ.
«Χαρίζουν τριαντάφυλ-
λα στο Τυόλο», άρια ά-
πό την όπερέττα «'Ο πα-
λητής πουλιών» (Ισέλιερ).
'Η υψίφωνος Έρνα Ζάκ,
και ή τένορος Βίττορις με
χορωδία και την Όρχή-
στρα της Κρατικής Όπε-
ρας του Βερολίμου. Διευθ.
Άρτουρ Ρότερ.
'Η μάγισσα κούκλα»,
επιλογή (Μπάγερ). 'Η Όρ-
χήστρα της Γερμανικής
Όπερας του Βερολίμου.
Διευθ. Βάλτερ Λούτσε.
13.50 'Η Έλλάδα στον ά-
γώνα.
14.00 'Εμείς κι' ό κόσμος.
14.10 Τέχνη και ζωή
«'Η έκδοτική μύρα των
κλασικών μας», υπό συν-
εργάτου.
14.20 Μουσικό διάλειμμα.
14.30 Β' δελτίον ειδήσεων.
14.45 Μουσικά πορτρί-
τα (δ).
«Χότ Κλάμπ της Γαλλίας»

Εσπερινό Πρόγραμμα
16.00 Χρηματιστήριο.
16.05 Μουσική για τον κη-
θένα (δ).
«Τρίτες - Τράτες», πόλκα
(Γιόχαν Στράους). 'Η όρ-
χήστρα Ρεμόντ. Διευθ.
Βάλτερ.
«'Η πρώτη μου, ή τελευ-
ταία μου, ή μοναδική μου»
(Σηζορ - Γκρέβερ). 'Ο Α-
ντν Ράσελ με την όρχή-
στρα του Πάλ Γουέστον.
Μελωδίες του Βίκτωρ
Χέρμπερτ. 'Η όρχήστρα
του Άντρέ Κουτελάντε.
Επιλογή από παλιές
επιτυχίες. 'Ο Ρόμπινσον
Κλέρ, όργανο, και ή
Πατρίσια Ρόσμπορϋ, πιά-
νο.
«'Εξάφνα ή καρδιά μου
άρχισε να τραγουδά»
(Ρόμπ - Χερπιν, διασκευή
Τόμσον). 'Η Μπέττυ Ρό-
μπερτ με την όρχήστρα
του Τζωρτζ Μελακρόνη.
«Ποιός φόξ-τρότ (Χερ-
μπαχ - Χάμερστέιν). 'Ο
Τόμνυ Ντόρου και ή όρ-
χήστρα του με τραγούδι
«Στιχομυθία» (Χαυαρντ
διασκ. Ράιτ). 'Η όρχή-
στρα του Ρίτσαρντ Κρήν.
16.35 Έργα για βιολί (δ).

«'Η Κα Ντάνα Σταμοτιάδου
εις τό πρόγραμμα της Πέμ-
πτης»
«Μαγειρική».
08.35 Συνέχεια έλαφράς
μουσικής (δ).
08.45 Μουσική για άρρα (δ)
Μεσημερινό Πρόγραμμα
11.30 Έλαφρό μουσικό πρό-
γραμμα (δ).
12.00 Μουσικές σελίδες (δ)
Λόρτσινγκ : «Τσάρος και
εμουργός», εισαγωγή. 'Η
Φιλαρμονική του Βερολί-
νου. Διευθ. Χάινς Σμιτ-
τς.
Βιενιάφσκυ : «Θρούλος»,
έργο 17. 'Ο βιολιστής
Έφρεμ Τσιμπαλιστ.
Σιμέτανα : «Σάρκα», ά-
πό τό συμφωνικό ποίημα
«'Η πατρίδα μου». 'Η
Συμφωνική Όρχήστρα του
BBC. Διευθ. Σέρ 'Εντρί-
αν Μπόουτ.
Μπορμολί : «'Αλλέγκρο
κοντάρτου», για πιάνο
και όρχήστρα. 'Ο συνθέ-
της και ή όρχήστρα δα-
ματίου του ΕΙΑΡ. Διευθ.
Τίτο Πετραλία.
12.30 Έκπομπή για την φυ-
χαγωγία των Βρετ. Δυ-
νάμεων.
13.00 Ειδήσεις στην άγγλι-
κή. Αναμετάδοσις εκ
Λονδίνου.
13.10 Συνέχεια της εκπομ-
πής για τις Βρετ. Δυ-
νάμεις.
13.30 'Ο Γιάκοβλεφ με τη
Μαίρη Λόου, τό τριό
Σταρρ και τό Λεάνδρος
σε άκουαρέλλες τζάζ.
«Πές μου γιατί φεύγεις»
σλόου (Γιάννη Καστριώ-
τη).
«Επί τέλους», σλόου
και «Σεργάτα του φεγγα-
ριού» (Γκλάν Μίλλερ).
«Φαντοσία σουίγκ»
(Γιάκοβλεφ).
«Βρέχει στους δρόμους
της Άθήνας», σλόου (Γιά-
κοβλεφ).
«Στό δρομάκι του δά-
σου», σλόου (Μπίτσο).
«'Ομορφος δέν είναι»,
σλόου (Γιάκοβλεφ).
«Δε λές ποτέ όχι» σου-
ινγκ (Ουώρρεν).
14.00 'Εμείς κι' ό κόσμος.
14.10 Γνωστές μελωδίες (δ)
«Τραγουδάτε όταν έργά-
ζεστε» από τη σειρά «Μου-
νοχορούας».

σική την ώρα της δουλειάς. Η ορχήστρα «Βί-κτορι».

«Μίλα γι' άλλα πράμματα» (Μουσική και στίχοι, Ζαν ντε Λέτρ). Η Λυσίεν Μπουαγιέ, με την ορχήστρα «Ιζα Βολπέν».

«Καπνός σκιάζει τα μάτια σου» (Κέρν). Το Τρίο «Αλμπερτ Σάντλερ».

«Ίντα, γλυκειά σαν το μηλόκρασο». Ο Μπίνγκ Κρόσμπι με συνοδεία από το συγκρότημα Τζών Σκότ-Τρόττερ.

«Νύχτα και μέρα», από την ταινία «Εύθυμη ζωντοχώρα». Η ορχήστρα του Αντρέ Κουστελάντε.

«Αγαπημένο μου, γύρισε πίσω σε μένα», από την οπερέτα «Το καινούριο φεγγάρι» (Ρομπέρτ). Το Τρίο «Αλμπερτ Σάντλερ».

14.30 Β. δελτίον ειδήσεων.
14.45 Μουσικά πορτρέτα (δ).
«Κίνγκ Κόουλ Τρίο».

Εστεινόν Πρόγραμμα

16.00 Χρηματιστήριο
16.05 Μουσική για τον καζάν (δ).

«Φουρτουναρισμένος καιρός», από την επιθεώρηση «Κόττον Κλάμπ» (Κέλερ-Αρλντ). Τραγούδι οφράνκ Σινάτρα με χορωδία και ορχήστρα. Διευθ. Αξελ Στόνταλ.

«Αγαπημένο Τσέλι», επιλογή (Τάουμπερ, διασκ. Γκρή). Η ορχήστρα Νιού Μέιφαϊρ.

«Αν αγαπούσατε» (Τρενέ). Ο Σάμ Τρενέ με συνοδεία από συγκρότημα πνευστών.

«Την πάλιν αλλού», επιλογή. Ο Άλντορ Μόρτον και ο Ντέιβ Κέυ με δύο πιάνο με συνοδεία από κοντραμπάσο και μπαταρία.

«Σε εύθυμη διάθεση» (Μπλάκ, διασκ. Λίτερ). Ο Μόνια Λίτερ με το συγκρότημά του.

«Τσίκερ τσίκερ», φόξ-τρότ (Ντρή-Λίτμαν). Τραγούδι η Νάνσυ Νόρμαν, ο Μπίλλυ Γουίλιαμς και το συγκρότημα Κέι.

«Τριαντάφυλλα του Πικαντίλλυ» (Γουίν-Γκρήν). Ο ορχήστρα δωματίου. Διευθ. Λέναντ Τζού.

16.35 Έργα για συμφωνική τζαζ (δ).

«Η γολαζία Ραφωδία» (Γκέρουιν). Η «Ορχήστρα Περιπάτου της Βοστώνης». Διευθ. Άρθουρ Φάντλερ.

«Φόνος στη Δεκάτη Λεωφόρο» (Χάρτ και Ρότσερ). Η ορχήστρα του Πάλλ Ουάιτμαν.

«Η σερенада του Μανχάτταν» (Όλνερ). Ορχήστρα τζαζ δωματίου.

17.00 Ανοικινώσεις
17.10 Μουσικό διάλειμμα (δ)
17.15 Γαλλική έκπομπή.
17.30 Περίληψη ομιλίας
17.40 Ο πιανίστας Κάρολ Γκίμπσον σε διαφόρους ρυθμούς (δ).

17.50 Η θερηκευτική ώρα.
«Ο Άγιος Σπυρίδων»

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ 8-14 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1946

υπό της κ. Στεφανίας Χατζάκη.

18.00 Βυζαντινή μουσική από την Χορωδία του κ. Γεωργιάδη.

18.10 Η ανεικεδευμένη της Ελλάδας.

18.20 Μουσικό διάλειμμα (δ)
18.30 Έκπομπή για την ψυχγωγία των Βρετ. Δυνάμεων.

19.00 Ειδήσεις στην αγγλική. «Ανμετάδοσις εκ Λονδίνου».

19.10 Συνέχεια έκπομπής για τις Βρετ. Δυνάμεις.

19.30 Η ώρα του αγρότου.
20.00 Έκπομπή για τις Ένοπλες Δυνάμεις μας.

20.30 Γ. δελτίον ειδήσεων.
21.00 «Εμείς κι' ο κόσμος»
21.15 Η σημερινή Αγγλία
21.30 Έλαφρά ελληνικά τραγούδια (δ)

«Λίγες καρδιές αγαπούνε», ταγκό (Κοφινιάτ-Σουγιούλ). Ο Τώνης Μαρούδας με την ορχήστρα Σουγιούλ.

«Τι σου λέν τα λουλούδια», σλόου (Ευαγγελίδης-Γιαννίδης). Η Μόλυ με ορχήστρα. Διευθ. Γιαννίδης.

«Ηρθε σαν την ανοιξιά», ταγκό-άμπανέρα (Κοφινιάτ-Μωράκη). Η Στέλλα Γκρέκα με την ορχήστρα Σουγιούλ.

«Λόντρα, Παρίσι, Αθήνα», ρούμπα (Τραϊφόρου-Ραπίτη). Η Δανάη με την ορχήστρα Γεωργιάδη.

«Αγαπούλα» (Μαργαρίτη - Ιακωβίδης). Ο Φώτης Πολυμέρης με την ορχήστρα Βέλλα.

«Δεν πειράζει» (Χαιροπούλου). Η Στέλλα Γκρέκα με ορχήστρα. Διευθ. Γιαννίδης.

«Για σένα, για σένα!», άμπανέρα (Νικολαΐδη-Μωράκη). Η Μόλυ «αϊό Μαρούδας με ορχήστρα. Διευθ. Γιαννίδης.

«Θά σε φιλήσω», ρούμπα. Η Μπέσυ Μαρτέν με την ορχήστρα Βέλλα.

21.55 «Εμείς κι' ο κόσμος»
22.00 Βραδυνό κεντάρετ, με τη Συμφωνική Ορχήστρα του BBC. Διευθ. Σέρ. Εϊντρίκν Μπόουλτ (δ).

Μέντελσον : «Εβρίδες», εισαγωγή.

Σουμπερτ : Συμφωνία αρθ. 9 σε ντο μείζ., με τα εξής μέρη : «Αντάντε-Άλλέγκρο, μόν τρόππο, Αντάντε κόν μόντο, Σκέρτσο (Άλλέγκρο βιά τσε), Φινάλε (Άλλέγκρο βιά τσε)».

23.00 Δ. δελτίον ειδήσεων
23.15 Ρωσικά τραγούδια (δ).

«Μία φορά θέρια ε-να χωράφι» λαϊκό. Τραγούδι η Σουετάνκινα με συνοδεία από λαϊκά όργανα.

«Το λειβάδι». Ορχήστρα από μπαλετάδες και χορωδία.

«Καρδιά μου» ταγκό.

(Ντουναγιέφσκυ, διασκ. Σαλαμπέρ και Ότρόφσκυ). Ο Λιεσένκο με ορχήστρα.

«Ντούνια, η ώραία υφάντρια», λαϊκό. Η Χορωδία του Σοβιετικού Στρατού. Διευθ. Αλεξάντρωφ. Σολίστ ο Λιουγκαδόι.

«Τρόικα», λαϊκό. Ο Λιέμεσεφ.

«Χαρούμενα πολλήκαρια», εμβατήριο. Ο Λιεσένκο με ορχήστρα.

«Καλίνκα». Το Χορευτικό Συγκρότημα του Σοβιετικού Στρατού. Διευθ. Αλεξάντρωφ.

23.35 Έλαφρό ποικίλο πρόγραμμα (δ).

«Πιτσινά», φόξ-τρότ (Ντρή-Λάτσαρο - Ρίχτερ). Μεγάλη ορχήστρα. Διευθ. Φράνκ.

«Σούμπα» (Λέρα-Λερού). Η Ροσίτα Σερράνο με ορχήστρα. Διευθ. Κουρτ Χάενμπεργκερ.

Ρυθμοί σε δύο πιάνο, από τον Άλντορ Μόρτον και τον Ντέιβ Κέυ με συνοδεία κοντραμπάσου και μπαταρίας.

Επιλογή από την οπερέτα «Γλυκόπικρος» (Κάουρντ). Ο Τζακ Χίλτον και η ορχήστρα του με τραγούδι.

«Τραγούδι του δέντρου» (Μπερνιέ - Σιμόν). Ο Ντέιβιντ Ρόουζ και η ορχήστρα του.

«Μην πολυτριγυρνάς πιά», φόξ-τρότ (Έλινγκτον - Ράσελ). Η ορχήστρα Κάζα Λόμα. Διευθ. Γκλέν Γκρέι και τραγούδι από τους Κέννυ Σαρτζεντ και τις αδελφές Λέ Μπράιν.

24.00 Ειδήσεις σε ρυθμό υπαγορεύσεως.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 14 Δεκεμβ.

Πρωινόν Πρόγραμμα

06.45 Έμβεκτηρία (δ)
06.50 Έκπομπή για την ψυχγωγία των Βρετ. Δυνάμεων.

07.20 Πρωινή γυμναστική.
07.30 Α. δελτίον ειδήσεων.
07.45 Δημοτικά τραγούδια
08.00 Δίσκοι στην τύχη.
08.45 Έλαφρά ελληνικά τραγούδια (δ).

Μεσημερινόν Πρόγραμμα

11.30 Έλαφρό μουσικό πρόγραμμα (δ).

12.00 Μουσικές σελίδες (δ). Χάυντν : Σερενάτα. Η Φιλαρμονική του Βερολίνου. Διευθ. «Ερίκ Κλάιμπερ».

Μπράμς : Παρυσλαγγέσ' ένα θέμα του Παγκωνίν. Η πιανίστρια Άννι Αντανάδου.

Ντεμπισσώ : Μανουέττο (διασκ. Ντούσκιν). Ο βιολιστής Γιόζεφ Σίγκετ.

Ο τυφλός βιολονίστας κ. Άντ. Ζαχόουλος, εις το πρόγραμμα του Σαββάτου

Στο πιάνο ο Κουρτ Ρούρζαϊτς.

Ντβόρζκ : «Σκέρτσο κα πριτωίχο», έργο 66. Η ορχήστρα της Μινναπόλεως. Διευθ. Εϋνέγιος Όρμαντ.

12.30 Έκπομπή για την ψυχγωγία των Βρετ. Δυνάμεων.

13.00 Ειδήσεις στην αγγλική. «Ανμετάδοσις εκ Λονδίνου».

13.10 Συνέχεια της έκπομπής για τις Βρετ. Δυνάμεις.

13.30 Η ώρα των άκρετων. Δίσκοι κατ' έκλογήν των.

«Αλεξάνδρεια» (Πλωμαρίτη - Ραπίτη). Η Σοφία Βέμπο.

«Ποτέ δεν ζή η αγάπη», ταγκό (Φατσέα-Ζουμπέρ). Ο Πολυμέρης με την ορχήστρα Κορινθίου.

«Σαν κι' άπόψε», ταγκό (Γιαννακοπούλου - Σακελλαρίου - Γιαννίδης). Η Βέμπο.

«Μαράτα», ρούμπα (Κοφινιάτ - Ραπίτη). Η Κάκια Μένδρη με την ορχήστρα Σουγιούλ.

«Εννοία σου, Άναστασία», φόξ-τρότ (Σαββίδη-Διαμοντίδη). Ο Γουάρεκ και η ορχήστρα Σουγιούλ.

«Θά σ' το πώ το μυστικό μου», ταγκό (Γιαννουκάκη - Μαρτίνου). Η Άγγελά, η Δανάη και ορχήστρα με διευθ. τον Γιαννίδη.

«Άσε τον παληόκοσμο». Η Βέμπο και η ορχήστρα Σουγιούλ.

«Αν θανατώριζες», ταγκό (Κατρίβανου - Μεταξά). Η Κάκια Μένδρη.

14.00 «Εμείς κι' ο κόσμος»
14.10 Αθλητική ομιλία
14.20 Μουσικό διάλειμμα (δ)
14.30 Β. δελτίον ειδήσεων.
14.45 Μουσικά πορτρέτα (δ).

«Βάσσα Πριζιόντα».

Εστεινόν Πρόγραμμα

16.00 Χρηματιστήριο
16.05 Μουσική για τον καζάν (δ).

«Κόβω μιὰ κλάρο», ταγκό. Η Παναγιούλα, καγ-γέλι.

20.00 Έκπομπή για τις Ένοπλες Δυνάμεις μας.
20.30 Γ. δελτίον ειδήσεων, και σχέλια.
21.00 «Εμείς κι' ο κόσμος»
21.15 Η σημερινή Αγγλία.
21.30 Μουσικό διάλειμμα (δ)

θουρ Γιάνγκ με το συγκρότημά του και ο Στέφαν Γκραππέλλι.

«Χωρίς να το σκεφτώ» (Χιούαντ-Γκραίνερ-Γκλάνσμπουργκ). Η Λύς Γκωτ με ορχήστρα.

«Φεστιβάλια», επιλογή από χορούς της παλαιάς εποχής (Διοσκ. Ουίντερ). Η ορχήστρα Ρίτσαρντ Κρήν.

«Βαθυπόφυρος», φόξ-τρότ (Πάρις-Ντέ Ρόουζ). Η ορχήστρα «Άρτη Σώ με τραγούδι».

«Επιτυχίες του Κάρολ Γκίμπσον, σλόου-πιάνο-ο συνθέτης.

«Όταν βρίσκεσαι μακριά, πολύ μακριά από το σπίτι» (Λούις-Μέγερλ). Η ορχήστρα Χάρου Τζέιμς με τραγούδι από τον Τζέιμν Σάντερς.

«Φωτα της ράμπας». Βάλες κοντάρτου («Ερικ Κόουτς»). Έλαφρά συμφωνική ορχήστρα. Διευθ. ο συνθέτης.

16.35 Ποικίλη μουσική (δ). Επιλογή από έργα του Σούμπερτ. Η «Ορχήστρα της Γερμανικής Όπερας του Βερολίνου. Διευθυντής Νόρμπερτ Σούλτσε.

Χάου : «Προσφορά» (σε στίχους του Πάλλ Βερλάιν). Η ορχήστρα Μαγκν Τέιτ με συνοδεία πιάνου από τον Τζέραντ Μούρ.

Κρόϊσερ : «Βιεννέζικο καριόσιον». Σλόου βιολί ο συνθέτης με συνοδεία πιάνου από τον Φράντς Ρούτ.

Ροσίτνι : «Ο κουρέας της Σεβίλλης», εισαγωγή. Η Φιλαρμονική της Νέας Υόρκης. Διευθ. Άρτουρο Τσκαβάνι.

17.00 Ανοικινώσεις
17.10 Μουσικό διάλειμμα (δ)
17.15 Γαλλική έκπομπή.
17.30 Η ώρα για τα σύγχρονα προδλήματα.

«Ο καθηγητής Κανστον» (Αμαντος και τα τίνος «Αμάντος και τα τίνος» ελληνικά προσημεία, υπό τον κ. Άντωνίου Μυστακίδη).

17.40 Χορευτικοί ρυθμοί (δ)
18.00 Έσπερινή ώρα.

«Το δράμα του Μπαρμπά-Λιάς».

«Η ζωή του Μπελλίνι».

18.20 Μουσικό διάλειμμα (δ)
18.30 Έκπομπή για την ψυχγωγία των Βρετ. Δυνάμεων.

19.00 Ειδήσεις στην αγγλική. «Ανμετάδοσις εκ Λονδίνου».

19.10 Συνέχεια έκπομπής για τις Βρετ. Δυνάμεις.

19.30 Δημοτικά τραγούδια από τον ομιλο 'Αθνα-αίσιου Κηρυκαλίου.

«Νά ήταν τα νιάτα δυο φόνες» τσάμικο.

«Ο Γιάννις», κλέφτικο.

«Την αγάπη μου την άπεθύμησα», καλαματιανό.

«Κόβω μιὰ κλάρο», τσάμικο.

20.00 Έκπομπή για τις Ένοπλες Δυνάμεις μας.
20.30 Γ. δελτίον ειδήσεων, και σχέλια.
21.00 «Εμείς κι' ο κόσμος»
21.15 Η σημερινή Αγγλία.
21.30 Μουσικό διάλειμμα (δ)

Ο κ. Εύθ. Βασιλείου, εις το πρόγραμμα των ενόπλων δυνάμεων

21.30 Ρεσιτάλ βιολιού του τυφλού καλλιτέχνη κ. Άντωνιου Ζαχοπούλου.

Μπάχ : Γκράβε και Φούγκα από τη Σονάτα σε λα έλασσον αρ. 3.

Σούμπερτ : Μουσική μπαλετίνου από τη «Ραζαμούνδη» (διοσκ. Κράϊσλερ).

Σοπέν : Νυκτερινό έργο 27 αρ. 2.

Λεκλαίρ : «Ταμπουρίνο» (διασκ. Κράϊσλερ).

Βιενιάφσκυ : Μαζούρκα.

22.00 Τραγούδια με την Βέμπο και τον Μαχιατάκη (δ).

«Λόντρα, Παρίσι, Αθήνα», υπεγκίν (Τραϊφόρου-Ραπίτη) με την ορχήστρα Σουγιούλ.

«Πού νάσαι τώρα» (Σακελλαρίου - Γιαννακοπούλου - Σουγιούλ) με την ορχήστρα Αλ. Γεωργιάδη.

«Φιορίτα», τσιγγάνικο ταγκό (Λύντια Νικολίς - Αθηνάϊας).

«Κάνε μου λίγο συντοφία», σλόου-φόνε (Μαχιατάκη-Σουγιούλ) με την ορχήστρα Α. Γεωργιάδη.

«Αγάπη μου η ώρα φτάνει», σλόου με ορχήστρα. Διευθ. Γιαννίδης.

22.15 «Εμείς κι' ο κόσμος»
22.20 Μουσικό διάλειμμα (δ)
22.30 Δ. δελτίον ειδήσεων.
22.30 Παλιές αθηνάϊκες κεντάδες από τη χορωδία Γ. Αθνααϊαδης.

«Κλαίς μ'ά δεν τ'α μαρτυράς τί έχεις» (διασκευή 'Αθανασιάδης).

«Ας ήμπορούσα φίλη μου» (Κοκκίνου).

«Τό κύμα π' άργουσθήνει» (Ζαυθοπούλου).

«Θέλεις να γίνωμε ταίρι;» (Λαυράγκα).

«Πέσ μου γιατί δέ μ'άγαπάς» (Κοκκίνου).

«Στ'ης νύχτας τη σιγαλιά» (Πόγγη).

«Φίλα με φώε μου γλυκό» (Χατζηναποστόλου).
23.00 Δ. δελτίον ειδήσεων
23.15 Έκπομπή από τ'α Μεθυσμένο φεγγάρι.
24.00 Ειδήσεις σε ρυθμό υπαγορεύσεως.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ Β. Β. C.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ 8-14 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Κυριακή, 8 Δεκεμβρίου :

6.00 Ειδήσεις
6.30 Κλασσική μουσική. «Ελ-γάρ».

8.00 Ειδήσεις.
8.15 Θεατρικό «Όργανο»
9.30 Μουσική τζαζ.
10.00 Ειδήσεις.

11.45 Μουσική χορού. (Ορχήστρα Σουλδέστερ).

13.00 Ειδήσεις.
14.00 Ορχήστρα Β. Β. C.
15.00 Ειδήσεις.
16.00 Μουσική παρέλασις.
17.30 Μουσική χορού. Ορχήστρα «Εντι Κάρολ».

18.00 Ειδήσεις
18.30 Μουσική και τραγούδι.
19.00 Ειδήσεις Εικοσιτετράωρου.
19.30 Δίσκοι κατ' έκλογήν.
22.00 Ειδήσεις.
23.45 Εύθυμη βραδυά.
00.45 Ειδήσεις

Δευτέρα 9 Δεκεμβρίου :

3.00 Ειδήσεις.
8.15 Δίσκοι κατ' έκλογήν.
10.30 Ορχήστρα ελαφράς μουσικής.

15.00 Ειδήσεις.
13.15 Κλασσική μουσική: Ραμώ, Φράνκ, Μπίλι.

14.30 Μουσική χορού. Ορχήστρα Πάλλ φένουλετ.

15.00 Ειδήσεις.
16.30 Ορχήστρα Β. Β. C.
19.00 Ειδήσεις Εικοσιτετράωρου.
20.15 Δίσκοι κατ' έκλογήν.
20.45 Ορχήστρα Β. Β. C.
22.00 Ειδήσεις.
23.15 Ορχήστρα Β. Β. C.
00.45 Ειδήσεις.

Τρίτη, 10 Δεκεμβρίου :

8.00 Ειδήσεις.
8.45 Πιάνο.
10.00 Ειδήσεις.
10.15 Ορχήστρα Β. Β. C.
11.00 Μουσική χορού. Ορχήστρα Τέντ Χήθ.

11.00 Μουσική χορού.
11.30 Μουσικές μινιατούρες.
12.30 Έλαφρά μουσική.
13.00 Ειδήσεις.
13.15 Ορχήστρα ελαφράς μουσικής.

17.20 Δίσκοι κατ' έκλογήν.
19.00 Ειδήσεις Εικοσιτετράωρου.
19.30 Ορχήστρα Τζεράλντο.
20.15 Δίσκοι κατ' έκλογήν.
22.00 Ειδήσεις.
23.15 Ορχήστρα Σταθμού.
0.00 Μουσική χορού. (Η λοχίστρα Τζωρτζ Έβανς).

Τετάρτη, 11 Δεκεμβρίου :

6.30 Σκηναί «Επιθεώρηση».
8.00 Ειδήσεις.
8.15 Ορχήστρα Β. Β. C. : Μόζαρτ.

10.00 Ειδήσεις.
10.35 Ορχήστρα Τζακ Λέον.
11.30 Μουσική χορού (Ορχήστρα Τζεράλντο).

12.30 Έλαφρά μουσική.
13.00 Ειδήσεις.
15.30 Σουτζκ.
18.00 Ειδήσεις.
19.00 Ειδήσεις Εικοσιτετράωρου.
20.30 Η οπερέ τ'α «Μπίττερ Σοκί».

21.30 Ορχήστρα Μάικελ Κρένν.
22.00 Ειδήσεις.
23.15 Έλαφρά μουσική.

Πέμπτη, 12 Δεκεμβρίου :

7.30 Δίσκοι κατ' έκλογήν.
8.00 Ειδήσεις.
9.15 Πρωινή μουσική.
10.00 Ειδήσεις.
10.15 Μουσικές μινιατούρες (Οο-χορευτική μουσική (Οο-χόστρα Σίντνεϋ Φίλιπς).

11.00 Ειδήσεις.
12.30 Έλαφρά μουσική.
13.00 Ειδήσεις.
13.15 Μουσική από κινηματογράμους.
16.00 Συμφωνική Ορχήστρα : Έλγκαρ

17.15 Ορχήστρα.
18.00 Ειδήσεις.
18.30 Πιάνο.
19.00 Ειδήσεις Εικοσιτετράωρου.
21.15 Μουσική από κινηματογράμους.
23.15 Μουσική χορού. Ορχήστρα Σιλέστερ.

Παρασκευή, 13 Δεκεμβρίου :

8.00 Ειδήσεις.
8.15 Δίσκοι κατ' έκλογήν.
9.15 Πρωινή μουσική.
10.00 Ειδήσεις.
10.15 Ορχήστρα του Σταθμού : Μόζαρτ Μπίζε

12.30 Έλαφρά μουσική.
13.00 Ειδήσεις.
13.15 Ορχήστρα Σταθμού.
15.00 Ειδήσεις.
15.15 Μελωδίες και ρυθμοί.
17.35 Συμφωνική Ορχήστρα Μπάχ.

ΕΛΛΗΝΑΙ

Ο ΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ: Γιατί γδύνεσθε; Τίς αμυγδαλές σας θά εξετάσω!...